Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Εὐφροσύνης ὁσίας, Παφνουτίου ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 546 μαρτύρων — ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2085

Ἡ Σύναξις τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ***

Η ΚΥΡΙΟΤΕΡΗ αἰτία, ἀπό ὀρθοδόξου θεολογικῆς ἐπόψεως, τῆς παγκοσμίου κρίσεως, πού διέρχεται σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα, θά πρέπει νά ἐστιαστεῖ στήν ἀπομάκρυνση, τήν ἀποστασία ἀπό τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τήν ἀμετανοησία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στήν ὑποδούλωση καί αἰχμαλωσία στήν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὁ σατανοκίνητος καί δαιμονικός Οἰκουμενισμός, ὄργανο στά χέρια τῆς Μασονίας καί τοῦ διεθνοῦς φρικώδους Σιωνισμοῦ, πού ἀποσκοπεῖ στήν ἐγκαθίδρυση τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς μοναδικοῦ παγκοσμίου βασιλέως, ἀλλοιώνει τίς συνειδήσεις καί ἔχει διαβρώσει σχεδόν τούς πάντες καί τά πάντα.

Ἀπόδειξη τῶν ἀνωτέρω –γιά νά περιοριστοῦμε μόνο στά τελευταῖα οἰκουμενιστικά γεγονότα– εἶναι ἡ διαθρησκειακή συνάντηση γιά τήν δῆθεν εἰρηνική συνύπαρξη Χριστιανῶν καί Μουσουλμάνων χωρίς τήν ἀποκήρυξη τοῦ ἐγκληματικοῦ Κορανίου τοῦ δῆθεν αἰωνίου λόγου τοῦ Θεοῦ, πού διατάσσει τήν «σφαγή τῶν ἀπίστων», πού πραγματοποιήθηκε σέ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀθήνας στίς 2 καί 3-9-2015[1], τό Διεθνές Θεολογικό Συμπόσιο γιά τήν 75η ἐπέτειο ἀπό τήν ἵδρυση τῆς παπικῆς οἰκουμενιστικῆς κοινότητας στό Ταϊζέ ἀπό τίς 30-8 ἕως τίς 6-9-2015[2], ἡ διαθρησκειακή συνάντηση, ἡ ὁποία διοργανώθηκε ἀπό τήν οἰκουμενιστική κοινότητα τοῦ «ἁγίου Αἰγιδίου» στά Τίρανα τῆς Ἀλβανίας στίς 6-9-2015[3], τό Διεθνές Συνέδριο «ὀρθόδοξης πνευματικότητας», πού ἔλαβε χώρα στήν οἰκουμενιστική μεικτή καί διομολογιακή μοναστική κοινότητα τοῦ Μποζέ τῆς Ἰταλίας ἀπό τίς 9 ἕως τις 12-9-2015[4]καί τό Διεθνές Συνέδριο τῆς Ἑταιρείας τοῦ Δικαίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, πού πραγματοποιήθηκε στή Θεσσαλονίκη στίς 10-9-2015[5].

Δυστυχῶς ὅμως στή Σύναξη τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου καί τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν τῶν λεγομένων Νέων Χωρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού πραγματοποιήθηκε στό Φανάρι ἀπό τίς 29-8 ἕως τίς 2-9-2015[6]ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐνέμεινε στό οἰκουμενιστικό του κοσμοείδωλο. Τοῦτο ἀποδεικνύει καί ἡ ξένη πρός τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία εἰσήγησή του[7], πού ἐξεφώνησε στίς 29-8-2015 πρός τούς Ἱεράρχες τοῦ Θρόνου, μέ τήν ὁποία ἔδωσε τίς κατευθυντήριες γραμμές γιά τίς σχέσεις, πού πρέπει νά ἀναπτύξουν μέ τούς αἱρετικούς, τούς ἑτεροδόξους καί τούς ἀλλοθρήσκους, στηριζόμενος περισσότερο στίς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικάνειας ψευδοσυνόδου καί τή νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Παπισμοῦ, παρά στήν Ὀρθόδοξη θεολογία καί παράδοση.

Σχολιάζοντας μερικά βασικά σημεῖα τῆς εἰση-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀντὶ ὑετοῦ Ὀρθοδόξου σπορᾶς, πνευματικὴ ἀποξήρανσις εἰς Ἰταλίαν, Ἀλβανίαν καὶ Χάλκην

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΔΕΙΝΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ!

Χορείαν ἀσεβῶν συνεκρότησαν νοητῶς οἱ ἀπανταχοῦ Οἰκουμενισταὶ ἐπιδιδόμενοι εἰς πολλαπλᾶς συναντήσεις τὸν Σεπτέμβριον, ὁδηγοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν εἰς περιπετείας. Ἐπιχειρεῖται διαθρησκειακὴ προσέγγισις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σχετικοποιήσεως τῆς Ἀληθείας καὶ ἀναδείξεως μονομερῶς ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν.

Ὁ Σεπτέμβριος θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ ὡς ὁ μήνας τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς πανθρησκείας. Ἡ πρώτη ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ὁ Πατριάρχης ἀπὸ χρόνια ἔχει ἀφιερώσει εἰς τὸ περιβάλλον, μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτestάντας νὰ συγκλίνουν πρὸς τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν καὶ τὴν υἱοθέτησιν τῆς ἡμέρας αὐτῆς διὰ συμπροσευχὴν τῶν χριστιανῶν, δεικνύει πὼς «ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ φαίνεται», δηλαδὴ πὼς ὅλος ὁ μήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του σηματοδοτεῖται.

Ὁ μήνας λοιπὸν Σεπτέμβριος εἶναι γεμᾶτος μὲ συναντήσεις οἰκουμενιστικοῦ καὶ διαθρησκειακοῦ χαρακτῆρος. Ἤδη εἰς προηγούμενον φύλλον (ἀρ. φ. 2083/11-2015) ἐγράψαμε διὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν συνάντησιν εἰς τὸ Ταϊζὲ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαθρησκειακὴν εἰς Ἀθήνας. Τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι. Εἰς τὰ Τίρανα ἀπὸ τὴν 6ην ὡς τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἡ 28η διεθνὴς διαθρησκειακὴ συνάντησις διὰ τὴν Εἰρήνην, εἰς τὴν Χάλκην ἀπὸ τῆς 7ης ὡς τὴν 9ην Σεπτεμβρίου διαχριστιανικὴ καὶ ἀπὸ τὴν 9ην ὡς τὴν 12ην Σεπτεμβρίου εἰς τὸ Μπόζε τῆς Ἰταλίας διαχριστιανική.

Φαίνεται ὅτι οἱ οἰκουμενισταί εὑρίσκονται ἑκτὸς ὁρίων, καθὼς μόνιμος ἐνασχόλησις ἔχει καταστῆ ἡ συναναστροφὴ μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν δαιμονιωδῶν εἰδωλολατρικῶν θρησκειῶν κάθε ἐκφάνσεως. Ἀποροῦμεν εἰλικρινῶς, ἐὰν ὅλους ὅσους μετέχουν δὲν τοὺς ἔχει ἀπασχολήσει οὐδέποτε τὸ ἐρώτημα: οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶχον ὡς ἐνασχόλησίν των συνεχῶς τούς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους; Μποροῦν νὰ διερωτηθοῦν εἰς τὸ Φανάριον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις ὅλων αὐτῶν τῶν συναντήσεων καὶ συμπροσευχῶν, ἐὰν οἱ διατελέσαντες Πατριάρχαι ὡς ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, θὰ ἠρέσκοντο νὰ διοργανώνουν συνέδρια διὰ τὸ περιβάλλον ὅπου γῆς καὶ θὰ συμπροσηύχοντο μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀπίστους; Μᾶλλον, ὅλοι αὐτοὶ ἐπέρασαν πραγματικὰ μαρτυρικά, διότι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἡ μόνη ἀγωνία των ἦτο ἡ κατήχησις τῶν πιστῶν καὶ ἡ διατράνωσις τῆς ἀληθείας τῆς Πίστεως, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ κατεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων.

Ἡ συνάντησις εἰς τὰ Τίρανα εἶχεν ὡς θέμα «Ἡ εἰρήνη εἶναι πάντα ἐφικτή». Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου «Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, ἐξεπροσωπήθη: Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βελγίου κ. Ἀθηναγόρου, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ΡΚαθολικῆς Κοινότητος «Sant Egidio», ὀργανωθεῖσαν Διεθνῆ Συνάντησιν διὰ τὴν Εἰρήνην, ἐν Τιράνοις, μεταξὺ 6ης καὶ 8ης Σεπτεμβρίου». Εἰς αὐτὸ συμμετεῖχαν μεταξὺ ἄλλων «ὁ Καθολικὸς Ἐπίσκοπος Βελγίου κ. Leon Lemmens, ὁ Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος τῆς Σερβίας, ὁ Καθολικὸς Ἐπίσκοπος Ρουμανίας κ. Virgil Bersea, ὁ Ἰμάμης τοῦ Πακιστάν Muhammad Abdul Khabir Ἀζάντ, ὁ Ραββῖνος τῆς Ἰταλίας Joseph Levi, ὁ Βουδιστὴς τῆς Ἰαπωνίας Gijun Sugitani καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Καναδᾶ Brian Stiler».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου κ. Ἀθηναγόρας συμμετεῖχεν εἰς συζήτησιν στρογγυλῆς τραπέζης μὲ θέμα: «Μία νέα συμμαχία τῆς ἀνθρωπότητας μὲ τὸ περιβάλλον». Βλέπετε πῶς τὸ περιβάλλον εἶναι μία «ἀθῶα» συγκάλυψις διὰ τὴν πανθρησκειακὴν πολιτικήν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου κ. Ἀθηναγόρας ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν του μὲ αὐτὰ τὰ λόγια: «…ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἕνας ἁπλός μοναχός ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας

Τοῦ ***πρωτ. Ἀναστασίου Κ. Γκοτσοπούλου****, Ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν*

ΜΑΖΙ μὲ τὴ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στὶς 14 Σεπτεμβρίου, ἡ Ἐκκλησία μας τίμησε καὶ μία δεύτερη «ὕψωση». Τὴν ὕψωση τῆς ἀληθείας τῆς Πίστεώς μας κατὰ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους. Ὅπως διαβάσαμε στὸ συναξάριο τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ ἐπιτελεῖται ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν 170 Ἁγίων Πατέρων ποὺ καταδίκασαν τὴν αἵρεση τοῦ μονοθελητισμοῦ. Οἱ ἑορτὲς τῆς μνήμης τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲν εἶναι μία ἁπλῆ ἐνθύμηση ἑνὸς γεγονότος, ἀλλὰ κυρίως ὑπενθύμιση τῆς ζωντανῆς παρακαταθήκης στὴν ἁγιοπνευματικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑποβιβάζει ἀναγκαστικὰ τὴν ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας καὶ ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ νὰ τιμηθεῖ πρεπόντως ἡ ἑορτή, οἱ Πατέρες ὅρισαν νὰ μετατίθεται κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὕψωση (Τυπικὸ Ἁγ. Συμεὼν Θεσσαλονίκης). Ἔτσι καὶ ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅπως καὶ ἡ Α΄, ἡ Δ΄ καὶ ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

(ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ-ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

Τοῦ ***Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου,*** *Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς*

(1ον)

Εἰσαγωγή

Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων στὸ Φανάρι (6 ἕως 9 Μαρτίου 2014) νὰ συγκαλέσουν ἐντὸς τοῦ 2016 τὴν ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν προετοιμαζόμενη Ἁγία καὶ Μεγάλη, ἡ Πανορθόδοξο Σύνοδο, ἀναζωπύρωσε καὶ πάλι τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό. Σύμφωνα μὲ τὸ «ἀνακοινωθέν»: ***«Ἡ Σύναξις συνεφώνησεν ὅτι ἡ προπαρασκευαστικὴ τῆς Συνόδου ἐργασία πρέπει νὰ ἐντατικοποιηθῇ. Εἰδικὴ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ θὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 2014 καὶ θὰ ὁλοκληρώσῃ αὐτὸ μέχρι τοῦ Ἁγίου Πάσχα τοῦ ἔτους 2015. Θὰ ἀκολουθήσῃ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ἔτους 2015. Ἅπασαι αἱ ἀποφάσεις, τόσον κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου, ὅσον καὶ κατὰ τὰ προπαρασκευαστικὰ στάδια αὐτῆς, θὰ λαμβάνωνται καθ' ὁμοφωνίαν. Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ συγκληθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐν Κωνσταντινουπό-***

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἱερομονάχους, Μοναχοὺς καὶ Μοναχές

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου***

Ὁσιώτατοι Πατέρες καί Μητέρες, Ἱερομόναχοι, Μοναχοί καί Μοναχές τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, Εὐλογεῖτε!

Ἐπεθύμησα νά σᾶς γράψω τήν παροῦσα σύντομη ἐπιστολή, γιά νά ἐπικοινωνήσω μέ τήν ὁσιότητά σας καί νά σᾶς πῶ, ὡς Μοναχός καί ἐγώ καί Ἐπίσκοπος, ὀλίγα λόγια.

1. Κατά πρῶτον, θέλω νά σᾶς πῶ ὅτι πρέπει νά νοιώθουμε εὐγνώμονες στόν Κύριό μας, γιατί μᾶς κάλεσε στήν παρθενική ζωή καί πολιτεία καί μᾶς ἔδωσε τόν πόθο νά γίνουμε Μοναχοί. Θυμᾶμαι τόν λόγο μιᾶς καλῆς καλογριᾶς, πρίν ἀπό πολλά χρόνια, πού μοῦ εἶπε, ὅτι «ἔχω μετανοιώσει γιά πολλά πράγματα στήν ζωή μου. Γιά ἕνα ὅμως μόνο δέν ἔχω μετανοιώσει· γιά τό ὅτι ἔγινα καλογριά»! Ἄς ἔχουμε ὅμως ὑπ' ὄψιν, Πατέρες καί Μητέρες, ὅτι ἡ παρθενική ζωή εἶναι ὑπερφυσική ζωή, γιατί οἱ ἄγγελοι μόνο δέν παντρεύονται, οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν ἔχουν σῶμα. Ἀφοῦ λοιπόν ἐμεῖς θελήσαμε νά ζήσουμε τήν ὑπερφυσική ζωή τῶν ἀγγέλων, γιά νά μπορέσουμε «νά σταθοῦμε στά πόδια» μας καί νά μή ἔχουμε πτώσεις, πρέπει νά ἔχουμε συχνή ἐπικοινωνία μέ τόν ὑπέρ φύσιν Θεόν. Ἔτσι λέγει κάπου ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: Ὅπου νικᾶται τό φυσικό, ἐκεῖ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τοῦ Θεοῦ δηλαδή. «Ὅπου φύσεως ἦττα ἔγνωσται, ἐκεῖ τοῦ ὑπέρ φύσιν παρουσία ἐπέγνωσται»!

2. Τό πρῶτο, πού εἶναι ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τοῦ Ἱερομονάχου, τοῦ Μοναχοῦ καί τῆς Μοναχῆς, εἶναι νά κλίνει τόν νοῦ του σταθερά στόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Ὁποῖο νά σκέπτεται συνεχῶς μέ πολλή ἀγάπη, ὡς γλυκό του ἔρωτα. «Ἔθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καί ἡλλοίωσας τῷ θείῳ Σου ἔρωτι»! Τό ἄν ἀγαπᾶμε πολύ τόν Χριστό, περισσότερο ἀπό κάθε τί ἄλλο, φαίνεται ἀπό τά λόγια πού λέμε ὅταν συναντιώμαστε μέ ἄλλους. Ἄν ἀγαπᾶμε τόν Ἰησοῦ Χριστό περισσότερο ἀπό κάθε τί ἄλλο, θά πρέπει νά λαχταρᾶμε νά μιλᾶμε συνέχεια μ' Αὐτόν, ἀκόμη καί στόν δρόμο περπατώντας καί στό κρεββάτι ξαπλωμένοι. «Προσευχή» λέγεται ἡ συνομιλία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ πνευματικὸν φῶς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

Διαρκὴς εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ πρέπει νά εὐχαριστεῖ τόν εὐεργέτη του. Καί γιά τό παραμικρό πού θά τοῦ δώσει κάποιος, πρέπει νά αἰσθάνεται τήν ἐσωτερική ἀνάγκη νά τόν εὐχαριστήσει –καί ὄχι μόνο μιά φορά- καί νά θυμᾶται πάντα αὐτό πού τοῦ προσέφερε. Ἡ εὐχαριστία καί ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἐκδηλώσεις καλλιεργημένης ψυχῆς. Ὅταν δέν ὑπάρχουν, σημαίνει ὅτι δέν βρίσκεται στό σωστό δρόμο.

Ὁ κοσμικός ἄνθρωπος εὔκολα ζητάει αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη, ἀλλά σπάνια εὐχαριστεῖ. Περιορίζεται σέ ἕνα τυπικό «εὐχαριστῶ» καί συνήθως μένει ἀνικανοποίητος, γιατί πάντα θέλει περισσότερα καί καλύτερα. Ἐάν ζητήσει κάτι καί δέν τό λάβει, τότε ἀγριεύει καί ἡ συμπεριφορά του εἶναι ἀπαράδεκτη.

Πρέπει ὅμως νά δοῦμε καί μιά ἄλλη περίπτωση, ἀνώτερη καί πνευματική. Ὁ Θεός εἶναι ὁ μεγάλος εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι ἔχουν καί ὅ,τι χρειάζονται οἱ ἄνθρωποι εἶναι προσφορά τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Πόσο ὅμως τόν εὐχαριστοῦν; Πόσο τόν ἀναγνωρίζουν εὐεργέτη τους; Πάντως ἐκεῖνοι πού πιστεύουν, δέχονται τό Θεό ὡς δημιουργό καί προνοητή, γι' αὐτό καί ἡ εὐχαριστία τους εἶναι ἀδιάκοπη. Νιώθουν παιδιά τοῦ στοργικοῦ Πατέρα καί τά χείλη τους ψελλίζουν ἀδιάκοπα εὐχαριστήριες προσευχές.

Πολλοί ἀδελφοί περιορίζουν τήν εὐχαριστία τους στά ἀναγκαῖα καί τά εὐχάριστα, ἐνῶ ὅταν ἀντιμετωπίζουν δυσάρεστες καταστάσεις, τήν ἀντικαθιστοῦν μέ τό παράπονο καί τό γογγυσμό. Προσπαθοῦν νά βροῦν ἐξήγηση στόν προβληματισμό τους, γιατί ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά συμβοῦν τά δυσάρεστα γεγονότα στή ζωή τους. Ξεχνοῦν ὅμως ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκδηλώνεται μέ ἄγνωστους καί ἀνεξήγητους σέ μᾶς τρόπους, ἔχει ὅμως πάντα ὡς σκοπό νά μᾶς προφυλάξει ἀπό πολλούς κινδύνους ἢ νά μᾶς συνεφέρει, ὅταν παρεκκλίνουμε ἀπό τό δρόμο του. Πρέπει νά εἶναι σταθερή ἡ ἐμπιστοσύνη μας στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά ἐπιμένουμε στήν ἐπιθυμία μας νά τήν κατανοήσουμε, κάτι πού δέν ἐπιτρέπει πάντα ἡ ἴδια ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ μόνο ἐπωφελῶς γιά μᾶς.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς μιλοῦσε γιά ἀνιδιοτελῆ εὐχαριστία, πού πρέπει νά προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι στό Θεό. Ἔλεγε: «Κάποιοι ἔχουν τήν συνήθεια νά εὐχαριστοῦν τό Θεό μόνο τότε πού ὁ Θεός τούς δίνει, ἀλλά ὄχι καί ὅταν ὁ Θεός τούς παίρνει. Τόν εὐχαριστοῦν μόνο ὅταν τούς "χαϊδεύει", καί ὄχι ὅταν τούς τιμωρεῖ. Ἐπίσης Τόν εὐχαριστοῦν μόνο ὅταν ὁ Θεός σάν γιατρός ἐπουλώνει τίς πληγές τους καί ὄχι ὅταν μέ κοφτερό μαχαίρι ἀφαιρεῖ τό μολυσμένο ἰστό ἀπό τό σῶμα τους. Τέτοια ἰδιοτελῆ εὐχαριστία προσβάλλει τόν Θεό. Ὁ Θεός προνοεῖ πάντα γιά τό δικό μας καλό, γιά τή δική μας αἰώνια σωτηρία, καί ὅταν μᾶς "χαϊδεύει" καί ὅταν μᾶς τιμωρεῖ. Ἐμεῖς λοιπόν σάν νοήμονα ὄντα πού εἴμαστε, εἶναι καλό νά εὐχαριστοῦμε τό Θεό πάντοτε καί γιά ὅλα, ὅπως παροτρύνει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος: "Νά εὐχαριστεῖτε πάντοτε καί γιά ὅλα τό Θεό καί Πατέρα στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ".

Ὁ ἅγιος τονίζει τό χαρακτήρα τῆς εὐχαριστίας, τόν ὁποῖο πρέπει ὅλοι νά προσέχουμε, καί νά μή ξεχνοῦμε τούς ἁγίους μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι καί στίς φρικτές ὧρες τοῦ μαρτυρίου τους, εὐχαριστοῦσαν τό Θεό, ξεπερνώντας τούς κανόνες τῆς κοσμικῆς λογικῆς.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἡ θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν", ἀποτελεῖ ἀποκύημα ἰδεολογικῆς ψευδαισθήσεως.** *Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους.* Σελ. 4
- **Τί συμβαίνει μέ τίς …παγκόσμιες ἡμέρες;** *Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαδημητρακοπούλου.* Σελ. 4
- **Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «Θὰ ἦταν ἰδανικό, ἂν ἐνορίες μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀπὸ ἕνα σχολεῖο».** Σελ. 8
- **Ἡ «Οἰκονομία» τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀνοικονομήτους χεῖρας τῶν Οἰκουμενιστῶν!** Σελ. 8
- **Ἐπαναλειτουργοῦν τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα εἰς τὴν Ἴμβρον.** Σελ. 8

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

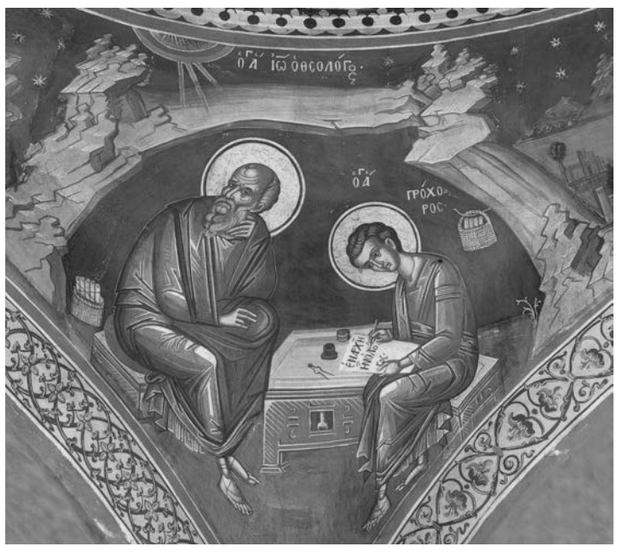

Τὴν 26ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μετάστασιν τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.
Ἀπόστολε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἑπτάχυνον ῥοῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἱκέτευε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄.
Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε τὶς διηγήσεται; βρύεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ νέος ὑπουργός Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί τό τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

Ἡ ἐκλογή ὡς ὑπουργοῦ Παιδείας καί Θρησκευμάτων τοῦ κ. Νίκου Φίλη ἀποδεικνύει καί τίς διαθέσεις τῆς νέας κυβερνήσεως πρός τήν Ἐκκλησία γενικότερα. Ἕνα ἀπό τά πιό σπουδαῖα θέματα πού ἐκκρεμοῦν ἀπό τήν προηγούμενη κυβέρνηση καί τό ὁποῖο κατά πᾶσα πιθανότητα θά προχωρήσει πρός λύση του ἡ νέα κυβέρνηση, εἶναι ἐκεῖνο τῆς ἵδρυσης τοῦ τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Ὁ προηγούμενος ὑπουργός κ. Μπαλτᾶς γιά λόγους τακτικῆς, λόγῳ τῶν πολλῶν ἀντιδράσεων πού φοβόταν ὅτι θά ὑπάρξουν μέ τήν ψήφισή του, δέν προχώρησε στήν κατάθεση νομοσχεδίου, ὥστε νά ψηφισθῆ ὡς Νόμος τοῦ Κράτους. Δυστυχῶς, δέν ὑπάρχουν τά ἐχέγγυα ὅτι ὁ νέος ὑπουργός δέν θά προχωρήση πρός ψήφισή του. Ὅπως ἔχει τονίσει καί ὁ Σεβ. Θεσσαλονίκης «Τή χειρότερη ἀπειλή σήμερα, δέν πρέπει νά τή φέρουμε στήν καρδιά τῆς Μακεδονίας μας». Τήν στιγμή μάλιστα, πού, ὅπως ἔχει δηλώσει καί ὁ Σεβ. Πειραιῶς «Ὑπάρχει σκοτεινό σχέδιο ἰσλαμοποίησης τῆς Ἑλλάδας καί τῆς Εὐρώπης». Θά πρέπη νά ὑπάρξη μεγάλη κινητοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά ἀποτραπῆ ἡ ἵδρυση τοῦ τμήματος αὐτοῦ μέσα στήν Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου. Κατά τήν χρονική στιγμή μάλιστα α) πού ἡ Πατρίδα μας βρίσκεται σχεδόν οἰκονομικά καταστραμμένη καί κυριαρχικά ὑποταγμένη στήν Δύση, β) πού μέ τίς τελευταῖες ἐκλογές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Κοινωνία Χριστοῦ

Τοῦ ***Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη (†)***

**Κοινωνία Χριστοῦ, σημαίνει νά 'σαι γιά πάντα ἑνωμένος μέ τό Χριστό. Νά λές μέρα καί νύχτα "Κύριε, μεῖνον μεθ' ἡμῶν"..."Κύριε, μεῖνον μεθ' ἡμῶν". Ἐσένα ζητάω καί ἀναζητάω. Ἐσένα ποθεῖ ἡ ψυχή μου. Μέ Σένα, παντοῦ καί τά πάντα εἶναι φῶς. Χωρίς Ἐσένα, μονάχα τό σκοτάδι κυβερνᾶ καί τό κακό θριαμβεύει. Ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος λέει σέ μιά του προσευχή: "Κι ἄν ὅλα ὅσα ἔπλασες, μοῦ τά χαρίσεις, Κύριε, δέ θά μείνω ποτέ ἱκανοποιημένος, ἐάν δέν μοῦ δώσεις τόν ἴδιο τόν ἑαυτό Σου". Καί ὁ Κύριος δέν ἀρνεῖται τήν πρόσκληση καί τήν πρόκληση. Ἡ ἀπάντησή Του, πάντα θετική καί γλυκειά σάν οὐράνια μελωδία: "Ἰδού ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας ἕ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Μία σύγχρονος πατερικὴ θέσις διὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ «ἀνοίγματα»

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας φωνάζουν μὲ ἕνα στόμα: ὄχι στὴν ἀπεμπόληση τῆς Ὀρθοδοξίας! Οἱ ὅποιες προσεγγίσεις μὲ τοὺς αἱρετικούς, παπικούς, προτεστάντες, ἀντιχαλκηδόνιους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους, δὲν θὰ πρέπει νὰ θίγουν οὔτε στὸ ἐλάχιστο τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας. Ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ ἔχουν χαρακτήρα ποιμαντικό, ἤτοι: νὰ στοχεύουν στὴν ἐπιστροφὴ τῶν συνομιλητῶν στὴν Ὀρθοδοξία, τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ ἅγιος Νικόλαος Ἀχρίδος εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ τοὺς παπόδουλους οἰκουμενιστές: «Ὅλοι θέλουμε νὰ δώσει ὁ Θεὸς ἑνότητα πίστεως στὸν κόσμο. Μὰ ἐσεῖς τὰ μπερδεύετε τὰ πράγματα. Ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν θρησκειῶν. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπιβάλλει νὰ ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ τοὺς πάντες, ὅποια πίστη καὶ ἂν ἔχουν! Συγχρόνως ὅμως μᾶς διατάζει νὰ κρατᾶμε ἀλώβητη τὴν πίστη μας καὶ τὰ δόγματά της. Σὰν χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἐλεεῖτε ὅλο τὸν κόσμο, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους! Ἀκόμη καὶ τὴ ζωή σας νὰ δώσετε γιὰ αὐτούς. Ἀλλὰ τὶς ἀλήθειες τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὶς θίξετε. Γιατί δὲν εἶναι δικές σας. Ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἰδιοκτησία μας νὰ τὴν κάνουμε ὅ,τι θέλουμε» (Ἰστολ. orthodox-voice). Ὁ σύγχρονος ἅγιος ὁμολογητὴς ἐπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν ὀρθόδοξη πατερικὴ γραμμή, τὴν ὁποία «τσαλαπατοῦν» οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστές, μὲ τὰ ἀνεπίτρεπτα «ἀνοίγματα» καὶ τὶς συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους, σὲ ἀντίθεση μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μένουν ἀπόλυτα ἀμετακίνητοι στὶς θέσεις τους!

Ἄλλη μία τραγωδία εἰς ἰνδουϊστικὴν ἑορτήν!

ΕΧΟΥΜΕ ἀναφερθεῖ πολλὲς φορὲς στοὺς χιλιάδες κατ' ἔτος νεκροὺς στὶς διάφορες ἰνδουιστικὲς γιορτές. Τὸν περασμένο μήνα, ποδοπατήθηκαν καὶ πέθαναν τουλάχιστον ἑντεκα ἄτομα σὲ μία τέτοια γιορτή. Δεῖτε γιατί: «Τουλάχιστον 11 προσκυνητὲς ἔχασαν σήμερα τὴ ζωή τους σὲ συνωστισμὸ ποὺ προκλήθηκε στὴ διάρκεια μιᾶς θρησκευτικῆς γιορτῆς μπροστὰ ἀπὸ ἕνα ἰνδουιστικὸ ναὸ στὴν ἀνατολικὴ Ἰνδία, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν ἕως 150.000 ἄνθρωποι σὲ αὐτὸ τὸν ἱερὸ μήνα τοῦ ἰνδουιστικοῦ ἡμερολογίου, ἀνακοίνωσε ἡ ἀστυνομία. Ἡ τραγῳδία συνέβη στὸν ἱερὸ τόπο Μπαΐντιανὰθ Τζιοτιρλίγγκα, στὸ κρατίδιο Τζαρκάντ, ὅταν ἄρχισε νὰ διαδίδεται ὅτι οἱ πόρτες τοῦ Ναοῦ θὰ ἀνοιγαν. Προσκυνητὲς ποὺ κοιμόντουσαν στὴ μακρὰ οὐρὰ τῶν πολλῶν χιλιομέτρων ποδοπατήθηκαν ἀπὸ ἄλλους ποὺ βιάζονταν νὰ προχωρήσουν […] Οἱ πιστοὶ εἶχαν συγκεντρωθεῖ πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ ἑνόψει τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ποὺ θεωρεῖται μία ἡμερομηνία μὲ καλοὺς οἰωνούς, γιὰ νὰ μεταβεῖ κανεὶς στὸν ἱερὸ τόπο. Αὐτὸς περιλαμβάνει ἕνα κύριο ναὸ καθὼς καὶ 21 μικρότερα κτίρια ἀφιερωμένα στὸν Σίβα, τὸν θεὸ τῆς καταστροφῆς» (Ἰστολ. Τρωκτικό 2)! Τελικά, δὲν ὑπῆρξε «καλὸς οἰωνός», γιὰ τὰ ἄτυχα θύματα καὶ ὁ «θεὸς» τῆς καταστροφῆς Σίβα, τοὺς «τακτοποίησε» δεόντως. Ἄλλωστε τί «θεὸς τῆς καταστροφῆς» θὰ ἦταν ἂν τοὺς προστάτευε; Ὁ «θεὸς» τῆς καταστροφῆς Σίβα πόσο διαφέρει ἀπὸ τὸ διάβολο; Εἶναι ἐπίσης τυχαῖο ὅτι στήθηκε τὸ ἄγαλμά του στὸν εὐρωπαϊκὸ ἐρευνητικὸ σταθμὸ CERN στὴν Ἑλβετία, γιὰ νὰ καταστρέψει ποιόν;

Ἀνθεῖ ἡ πορνεία εἰς τὴν Χώραν μας λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως!

ΕΝΟΣ κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται. Τὸ μεγάλο κακὸ εἶναι γιὰ τὴ Χώρα μας ἡ οἰκονομικὴ συμφορά, ποὺ τὴν ταλαιπωρεῖ ἐδῶ καὶ ἔξι χρόνια, χωρὶς νὰ διαφαίνεται ἡ παραμικρὴ χαραμάδα ἐλπίδας. Ἕνα ἀπὸ τὰ χειρότερα παρεπόμενα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως εἶναι ἡ ἀνεργία, ἡ ὁποία πλήττει σχεδὸν ἕνα στοὺς τρεῖς ἐργαζομένους! Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει ὡς συνέπεια νὰ αὐξηθεῖ ἡ πορνεία κατακόρυφα, σύμφωνα μὲ πρόσφατη ἔρευνα. «Στὰ ὕψη βρίσκεται ὁ τζῖρος ἀπὸ τὴν πορνεία στὴν Ἑλλάδα, ποὺ φθάνει μέχρι τὰ 600 ἑκατομμύρια εὐρώ, σύμφωνα μὲ ἔρευνα τοῦ καθηγητῆ Κοινωνιολογίας στὸ Πάντειο Πανεπιστήμιο Γρηγόρη Λάζου, ποὺ μελετᾶ διαχρονικὰ τὸ φαινόμενο τῆς πορνείας. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα, κατὰ μέσο ὅρο ὑπάρχουν 6.500 πορνικὲς θέσεις στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐκδίδονται 12.000 γυναῖκες, ἐνῶ ἄλλες 6.500 ἐκδίδονται στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα. Οἱ ἐρευνητὲς παρατηροῦν ὅτι ἀπὸ τὸ Μνημόνιο καὶ μετά, στὴν πορνεία εἰσῆλθαν καὶ Ἑλληνίδες γεγονὸς ποὺ πρὶν ἀπὸ τὸ 2009 δὲν παρατηροῦνταν» (Ἰστολ. vivanews.gr)! Ἰδοὺ τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ ὑπόβαθρο τοῦ λαοῦ μας. Στὴν προκειμένη περίπτωση δὲν ἀναφερόμαστε μόνο στὶς δυστυχισμένες ἐκδιδόμενες, ἀλλὰ κυρίως στὴν «πελατεία» τους. Διότι ἡ αὔξηση τοῦ ἐπαίσχυντου αὐτοῦ «ἐπαγγέλματος» προϋποθέτει «πελατεία» καὶ ὅπως φαίνεται αὐτὴ ὑπάρχει! Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀποδεικνύει περίτρανα πῶς τὸ πρόβλημά μας ὡς λαός, δὲν εἶναι τόσο οἰκονομικό, ἀλλὰ πνευματικὸ καὶ ἠθικό. Ἡ ἔννοια τῆς μετάνοιας, μὲ τὴν γενικὴ καὶ τὴν εἰδικὴ ἔννοια, ἡ ὁποία εἶναι τὸ «κλειδὶ» τῆς σωτηρίας μας, εἶναι ἄγνωστη γιὰ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ μας. Γι' αὐτό, δυστυχῶς, μὴ περιμένετε διέξοδο ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδά μας!

Ὁ Ἱπποκράτης πρόγονος τῶν Τούρκων κατὰ τοὺς Τούρκους!

ΟΙ ΑΔΗΦΑΓΟΙ γείτονές μας (βόρειοι, δυτικοί, ἀνατολικοί, κ.λπ.) «ροκανίζουν» τὴν Πατρίδα μας! Γιὰ τὴν ὥρα κλέβουν, μὲ τὸν πλέον ἀδιάντροπο τρόπο, τὴν πλούσια ἱστορία μας. Εἶναι γνωστὸ τί γίνεται μὲ τοὺς σκοπιανούς, οἱ ὁποῖοι «σμιλεύουν» καὶ στήνουν ἀγάλματα εὐκλεῶν Ἑλλήνων, ὡς δῆθεν «Μακεδόνων»! Πιστὸς μιμητής τους ἡ ἀεὶ ἐχθρός μας Τουρκία, ἡ ὁποία «βάπτισε» τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες φιλοσόφους καὶ ἐπιστήμονες «ἀνθρώπους τοῦ Αἰγαίου», ἤτοι: προγόνους τῶν Τούρκων! Μάλιστα φροντίζει νὰ τοὺς στήνει καὶ ἀγάλματα! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴν πόλη τῆς Μούγλας, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ρόδο, στὴν νοτιοδυτικὴ Τουρκία, ἔγιναν παρουσίᾳ ὅλων τῶν τοπικῶν ἀρχῶν μὲ μία μεγαλοπρεπῆ τελετὴ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ… "Τούρκου" φιλοσόφου καὶ ἐπιστήμονα, Ἱπποκράτη, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὰ τουρκικὰ δημοσιεύματα, ἦταν "ἄνθρωπος τοῦ Αἰγαίου", δηλαδὴ τουρκικῆς καταγωγῆς»! Ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως τόνισε πῶς μετὰ τὸν Ἡρόδοτο, τιμᾶται ὁ Ἱπποκράτης «γιὰ τοῦ ἔβαλαν φωτιά. […] Ὁ πρόεδρος τῆς Βρετανικῆς πακιστανικῆς Χριστιανικῆς Ἕνωσης Wilson Chowdhry, ἀποκάλυψε πῶς ὁ Nouman πρὶν πεθάνει ἔδωσε συγχώρεση στοὺς δολοφόνους του» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Δὲν ἦταν τυχαῖο ὅτι τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἰσλὰμ «καθάρισαν» τὸν Παιδομάρτυρα τὴν ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου! Αὐτὴ τὴν ἁγία ἡμέρα θρυμματίστηκε τὸ κεφάλι τοῦ διαβόλου καὶ γι' αὐτὸ εἶναι μισητὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν δαιμονοθρησκειῶν του, μία ἀπὸ αὐτές, καὶ τοῦ Ἰσλάμ!

Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας ἤνοιξε τὰς θύρας του εἰς τὴν «Ἕνωση Ἀθέων»!

ΡΩΤΑΕΙ ὁ θυμόσοφος λαός μας: «τί δουλειὰ ἔχει ἡ ἀλεποῦ στὸ παζάρι;». Ρωτᾶμε καὶ ἐμεῖς: τί δουλειὰ ἔχει ἡ «Ἕνωση Ἀθέων» στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ μάλιστα σὲ συνάντηση κορυφῆς; Μία δράκα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦν μόνο τὸν ἑαυτό τους, τοὺς δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ μποῦν στὸ πολύπαθο Ὑπουργεῖο, γιὰ νὰ ἀπαιτήσουν, «ἐδῶ καὶ τώρα» τὰ γνωστά τους αἰτήματα, τὰ ὁποῖα συνοψίζονται σὲ μία φράση: «ἔξω ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευση»! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἐν κρυπτῷ, ἀλλὰ καὶ λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας ἀποφάσισε ὁ ἀναπληρωτὴς ὑπουργὸς Παιδείας Τάσος Κουράκης νὰ ἀνοίξει τὸ γραφεῖο του στὴν Ἕνωση Ἀθέων! Τὴν προηγούμενη Πέμπτη, μόλις 10 ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸν Δεκαπενταύγουστο, τὸ κυβερνητικὸ στέλεχος -ποὺ ἄλλοτε συναντοῦσε ἐν ἀγνοίᾳ ὅλων τὸν Τοῦρκο πρέσβη στὴ Θράκη- ἀποφάσισε νὰ κινηθεῖ καὶ τώρα μὲ ἀνάλογη μυστικότητα, καθὼς τὸ ὑπουργεῖο δὲν ἐξέδωσε σχετικὴ ἀνακοίνωση. Γιὰ τὴ δημοσιοποίηση τῆς συνάντησης φρόντισε πανηγυρικὰ ἡ Ἕνωση Ἀθέων, ἀφοῦ, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὅπως ἀναφέρεται, τοῦ ζήτησε μὲ ὑπόμνημά της νὰ ἐξαφανιστεῖ ὁποιαδήποτε ἐπαφὴ τῶν σχολείων μὲ κάθε μορφὴ θρησκείας» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Δηλαδὴ ἂν καταλάβαμε καλά, ἡ ἀδρανὴς κατὰ τὰ ἄλλα κυβέρνηση, ἡ ὁποία ὁδήγησε, διὰ τῆς ἀδράνειάς της, τὴ χώρα στὸ γκρεμό, ἀποδεικνύεται δραστήρια, ὅταν πρόκειται νὰ ἐξοβελίσει τὴν Ὀρθόδοξη πίστη ἀπὸ τὰ σχολεῖα μας! Ὅταν πρόκειται νὰ θέσει στὸ περιθώριο τὴν προαιώνια τροφὸ τοῦ Γένους μας Ἐκκλησία, νὰ μὴ ἔχει λόγο, (καὶ) στὸν ὑπερευαίσθητο χῶρο τῆς Παιδείας! Νὰ ἀπομακρύνει τὸν Θεάνθρωπο ἀπὸ τὴν παιδεία καὶ νὰ θρονιάσει τὸν ἄνθρωπο! Τὰ μαῦρα σύννεφα πυκνώνουν διαρκῶς στὸ στερέωμα τῆς Πατρίδας μας, προμηνύοντας δυστυχῶς καταιγίδες καὶ θύελλες!

Τὸ Ὀρθοδοξία καὶ ρατσισμός: δύο ἀντιφατικαὶ ἔννοιαι!

ΜΙΑ ΑΠΟ τὶς πιὸ πρόσφορες καὶ «δημοφιλεῖς» συκοφαντίες κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ δῆθεν καλλιέργεια ρατσισμοῦ καὶ ἀντισημιτισμοῦ. Ὅτι δῆθεν συντάσσεται μὲ ἀκροδεξιὲς ὁμάδες, οἱ ὁποῖες κάνουν ἐπιθέσεις στοὺς ξένους. Τὸ Γραφεῖο ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῶν παραθρησκειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιᾶ ἀνάλαβε νὰ ἀνασκευάσει αὐτὴ τὴν συκοφαντία. Ἀφοῦ παράθεσε τὸν ἀπεριόριστο, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, σεβασμὸ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ παραθέτοντας παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, κατέληξε στὸ συμπέρασμα: «Ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐγκλωβίστηκε καὶ παγιδεύτηκε σὲ ρατσιστικά, ἢ ἀντιρατσιστικά, σὲ σημιτικά, ἢ ἀντισημιτικὰ σύνδρομα. Τέτοιου εἴδους καταστάσεις ποὺ τροφοδοτοῦν ἔχθρες, ἀντιπάθειες καὶ πολεμικὲς συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν ἀποτελοῦν γνωρίσματα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τοῦ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας εὑρισκομένου κόσμου. Ἀντίθετα ἡ Ἐκκλησία καλλιέργησε στοὺς κόλπους της τὴν ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώματος, ἢ ἐθνικῆς καταγωγῆς, σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: "οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός" (Κολ.3,11). Αὐτὰ γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές!». Τὸ μόνο ποὺ θὰ προσθέταμε στὸ εὔστοχο αὐτὸ σχόλιο εἶναι ἡ θαυμαστὴ συνύπαρξη πληθώρας λαῶν, πολιτισμῶν καὶ ἠθῶν στὴν χιλιόχρονη βυζαντινὴ αὐτοκρατορία. Κι ἀκόμα: ὁ σεβασμὸς τῆς κουλτούρας καὶ τῶν ἰδιαιτεροτήτων τῶν λαῶν ἀπὸ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ἱεραποστόλων. Συνδετικὸς κρίκος ὁ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ κοινό μας σῶμα!

Παπικὸς καθηγητὴς «παντρεύτηκε» τὸν «καλόν» του!

Δὲν εἶναι μόνο οἱ Προτεστάντες καὶ οἱ Ἀγγλικανοί, ποὺ θεσμοθετοῦν τὸ «γάμο» τῶν ὁμοφυλοφίλων. Στὸ «παιχνίδι» μπαίνουν δυναμικὰ καὶ οἱ παπικοί, ἀφότου ὁ «ἁλάθητος» εἶχε δηλώσει «ἀναρμόδιος νὰ καταδικάσει» τὸ δαιμονικὸ αὐτὸ πάθος. Εἶναι ἄλλωστε ἤδη πασίγνωστος ὁ ρόλος τοῦ πανίσχυρου «γκέϊ κλὰμπ» τοῦ Βατικανοῦ. Πρὶν λίγες ἡμέρες ἔγινε γνωστὸ πὼς Ἰησουΐτης πρόεδρος καθολικοῦ πανεπιστημίου «παντρεύτηκε» τὸν ἀγαπημένο του! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὸ Πανεπιστήμιο Fordham (Φόρνταμ) εἶναι ἕνα ἰδιωτικὸ πανεπιστήμιο Ἰησουιτῶν στὸ Μπρὸνξ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐπισκοπὴ τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ 1841 καὶ τέθηκε ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς καθολικῆς ἀδελφότητας "Ἑταιρεία τοῦ Ἰησοῦ" (Societas Iesu, οἱ κοινῶς γνωστοὶ Ἰησουΐτες). Τὸ πανεπιστήμιο λειτουργεῖ "σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση τῶν Ἰησουιτῶν". Ἡ εἴδηση λέει: Ὁ Patrick Anthony Bergquist καὶ ὁ J. Patrick Hornbeck II "παντρεύτηκαν" τὸ Σάββατο στὸ Μανχάταν. Ὁ αἰδ. Matthew J. Moretz πραγματοποίησε τὴν τελετὴ στὴν Ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ὅπου εἶναι ἀναπληρωτὴς πρύτανης. Ὁ Δρ Hornbeck, 33 ἐτῶν, εἶναι ὁ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας καὶ ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς τῆς μεσαιωνικῆς καὶ ἀναθεωρητικῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο Fordham στὸ Μπρόνξ. Ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο τοῦ Georgetown καὶ ἔλαβε τὸ διδακτορικό του στὴ θεολογία ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης. Ἀντὶ νὰ ἀλλάζει ὁ κόσμος μέσα ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ μαρτυρία, γίνεται ὅλο καὶ πιὸ σαφὲς ὅτι ὁ κόσμος ἀλλάζει τὸν Χριστιανισμὸ σὲ Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ὁ ἀμερικανισμὸς καννιβαλίζει τὸν δυτικὸ Χριστιανισμὸ καὶ τὸν φτύνει» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Νομίζουμε ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσουμε τίποτε στὸ ἀνωτέρω σχόλιο. Ἁπλὰ νὰ διευκρινίσουμε πὼς ὁ κόσμος δὲν ἀλλάζει (τώρα) τὸν δυτικὸ Χριστιανισμό, τὸν ἄλλαξε ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια, ὅταν ἡ δυτικὴ Χριστιανοσύνη ἔπαψε νὰ εἶναι Ἐκκλησία!

νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ "ἄνθρωποι τοῦ Αἰγαίου", ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἔδειξαν στὸν κόσμο τὶς οἰκουμενικὲς ἀξίες». Κατόπιν μίλησε ὁ πρόεδρος τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιμελητηρίου, ὁ ὁποῖος τόνισε, πὼς ὁ Ἱπποκράτης διδάχτηκε «τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη… ἀπὸ ὀνομαστοὺς Τούρκους δασκάλους» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Νὰ γελάει κανεὶς ἢ νὰ κλαίει; Μᾶλλον τὸ δεύτερο, καὶ φυσικὰ γιὰ τὴ δική μας ἀδράνεια, ἀφήνοντας, ἀδιαμαρτύρητα, ὅλους αὐτοὺς τοὺς «κλέφτες» νὰ μᾶς κλέβουν τὰ «τζιβαϊρικά» μας, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος Στρατηγὸς Μακρυγιάννης!

Σύγχρονος παιδομάρτυς τῶν Ἰσλαμιστῶν

ΟΙ «ΑΔΕΛΦΟΙ μας (κατὰ Βαρθολομαῖο, Θεόδωρο καὶ Θεόφιλο) μουσουλμάνοι» συνεχίζουν ἀκάθεκτοι νὰ ἐπιτελοῦν τὸ «θεάρεστο» καθῆκον τους, δολοφονώντας Χριστιανούς, παρὰ τὰ «ἀνοίγματα», τὶς «ἀγκαλίτσες» καὶ τὰ «ἀγαπόλογα» τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν! Δεῖτε μία φρικτὴ περίπτωση: Ἕνα «15χρονο ἀγόρι, Χριστιανὸς ἀπὸ τὸ Πακιστάν, ξυλοκοπήθηκε καὶ πυρπολήθηκε ἀπὸ δύο μουσουλμάνους τὴν Μεγάλη Παρασκευή, μετὰ τὴν ὁμολογία του ὅτι ἦταν Χριστιανός· πέθανε λόγῳ τῶν ἐγκαυμάτων ποὺ προκλήθηκαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίθεσης. Σύμφωνα μὲ τὸν Πακιστανὸ δικηγόρο γιὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα Sardar Mushtaq Gill, τὸ νεαρὸ ἀγόρι, ὀνόματι Nouman Masih, περπατοῦσε στὸ δρόμο, ὅταν τὸν πλησίασαν δύο Μουσουλμάνοι ἄνδρες. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες ὁ ἕνας ἦταν θεῖος του!!! Ρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἂν ἦταν χριστιανὸς ἢ μουσουλμάνος, καὶ ὅταν τοὺς εἶπε ὅτι ἦταν Χριστιανὸς οἱ ἄνδρες τὸν χτύπησαν, τὸν καταδίωξαν, τὸν περιέλουσαν μὲ φωτιστικὸ πετρέλαιο καὶ τοῦ ἔβαλαν φωτιά. […] Ὁ πρόεδρος τῆς Βρετανικῆς πακιστανικῆς Χριστιανικῆς Ἕνωσης Wilson Chowdhry, ἀποκάλυψε πὼς ὁ Nouman πρὶν πεθάνει ἔδωσε συγχώρεση στοὺς δολοφόνους του» (Ἰστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Δὲν ἦταν τυχαῖο ὅτι τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἰσλὰμ «καθάρισαν» τὸν Παιδομάρτυρα τὴν ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου! Αὐτὴ τὴν ἁγία ἡμέρα θρυμματίστηκε τὸ κεφάλι τοῦ διαβόλου καὶ γι' αὐτὸ εἶναι μισητὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν δαιμονοθρησκειῶν του, μία ἀπὸ αὐτές, καὶ τοῦ Ἰσλάμ!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΟΣΙΑ ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

ΣΤΙΣ 25 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης. Ἡ ἁγία Εὐφροσύνη ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ καί ὁ πατέρας της ὀνομαζόταν Παφνούτιος. Σέ νεαρά ἡλικία, ποθώντας νά ἀφιερώση τήν ζωή της στόν Κύριο, στήν ἄσκηση καί στήν προσευχή ἐγκατέλειψε τίς χαρές τῆς παρούσας ζωῆς καί πῆγε σέ ἀνδρικό μοναστήρι, γιά νά μή τήν ἀνακαλύψη ὁ πατέρας νταμένη μέ ἀνδρικά ἐνδύματα καί μέ κουρεμένα τά μαλλιά της. Ἡ ἁγία ἀφοῦ μετονομάσθηκε Σμάραγδος ἀγωνιζόταν μέ μεγάλους κόπους μέχρι πού καταξήρανε τό ἁπαλό καί γυναικεῖο σῶμα της καί ὅλοι τήν θαύμαζαν γιά τήν ἄσκησή της. Ἔτσι κατάφερε ὄχι μόνο νά κρυφτῆ ἀπό τούς συμμοναστές της ἀλλά καί ἀπό τόν ἴδιο τόν πατέρα της πού τήν ἀναζητοῦσε. Ἡ ἁγία Εὐφροσύνη παρέμεινε ἀγνώριστη γιά τριάντα ὀκτώ ὁλόκληρα χρόνια καί λίγο πρίν τήν κοίμησή της κατά θεία πρόνοια ὁ πατέρας της ἐπισκέφθηκε τό μοναστήρι καί τήν ὥρα πού παρέδιδε ἡ ἁγία Εὐφροσύνη τήν ψυχή της στόν Κύριο τοῦ φανέρωσε τό μυστικό της. Ὁ πατέρας της ἀπό ὑπερβολική ἀγάπη πρός τήν κόρη του καί εὐτυχισμένος πού ἀξιώθηκε νά δῆ τήν θυγατέρα του μετά ἀπό τριάντα ὀκτώ χρόνια ἀπαρνήθηκε τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου καί ἀφιερώθηκε στόν Κύριο καί μάλιστα κατοίκησε στό κελί τῆς ὁσίας Εὐφροσύνης, μέχρι τήν κοίμησή του. Καί ἔτσι παρέδωσε καί ὁ ἅγιος Παφνούτιος ἐν εἰρήνῃ τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Ἐγκύκλιος Ἰωάννου Καποδιστρίου πρὸς τὸ ὑπόδουλον Ἑλληνικὸν Γένος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χθεῖς στό λαό: ὁ πολιτισμός του δέν μπορεῖ νά προχωρήσει˙ ὀπισθοχωρεῖ.

Ἄς συνειδητοποιήσουμε τίμια τά γεγονότα, πού καλύπτουν τό ἥμισυ τοῦ αἰώνα μας˙ ἄς κατέβουμε μέ περισυλλογή στό βάθος τῶν συνειδήσεών μας˙ ἄς διερευνήσουμε αὐτές τῶν συμπατριωτῶν μας, οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν σέ θέση νά μᾶς παράσχουν κάποια ὑπηρεσία καί ἔχασαν τίς ὡραῖες καί μεγάλες εὐκαιρίες νά ἐξοφληθοῦν γι' αὐτήν, καί θά εἴμαστε βαθειά πεπεισμένοι ὅτι μέ λιγότερη ἄγνοια ἀφ' ἑνός καί λιγότερη ἔλλειψη ἠθικοῦ χαρακτῆρος ἀφ'ἑτέρου, οἱ πιό διακεκριμένοι ἄνθρωποι μεταξύ τῶν πατέρων μας, εὐνοημένοι ἀπό τίς περιστάσεις τῶν καιρῶν τους, θά μᾶς εἶχαν κληροδοτήσει πεπρωμένα λιγότερο προβληματικά καί τήν σταδιακή βελτίωση τῆς τύχης μας.

Αὐτή ἡ βελτίωση ὡστόσο ἀρχίζει˙ τό κυριότερο στοιχεῖο της ἔγκειται στήν ἀπτήχηση, πού εἶχαν ἀνάμεσά μας ἐδῶ καί μερικά χρόνια οἱ ἀλήθειες, πού μόλις περιγράψαμε. Πρέπει τώρα νά καλλιεργήσουμε μέ συνέπεια καί σοφία αὐτή τήν εὐτυχῆ τάση τῶν συμπατριωτῶν μας καί νά τή φέρουμε σταδιακά σέ ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα.

Ἕνα ἀπό τά μέσα, πού παρουσιάζεται, γιά νά μποῦμε ἔτσι αὐθόρμητα στό πνεῦμα, εἶναι νά ἑνώσουμε σ' αὐτό τό μεγάλο ἔργο τίς προσπάθειες τῶν πιό φωτισμένων καί τῶν πιό ὑγιῶς σκεπτομένων ἀνάμεσα στούς Ἕλληνες. Αὐτή ἡ ἕνωση φαίνεται νά ὑπάρχει˙ εἶναι τόσο στό γράμμα ὅσο καί στό πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφότητος. Ὅποιος καί νά εἶναι ὁ κοσμικός χαρακτήρας, μέ τόν ὁποῖο μπορεῖ κανείς νά θελήσει νά τήν ἐπενδύσει, εἶναι ἐπιθυμητό αὐτή ἡ ἕνωση νά μή παρεκκλίνει καθόλου ἀπό τό σκοπό, τόν ὁποῖο δηλώσαμε πιό πάνω, καί πάνω στόν ὁποῖο εἶναι σπουδαῖο ἀκόμη νά ἐστιάσουμε τήν προσοχή.

Τό ἐπαναλαμβάνουμε˙ οἱ Ἕλληνες ὀφείλουν νά ἀσχοληθοῦν μοναδικά καί ἀποκλειστικά μέ τήν ἠθική καί φιλολογική ἐκπαίδευση τῆς Ἑλλάδος˙ κάθε ἄλλο ἀντικείμενο ἀσχολίας εἶναι μάταιο˙ κάθε ἄλλη ἐργασία εἶναι ἐπικίνδυνη.

Τό σημεῖο ἀφετηρίας, ὅπως καί τό κέντρο τῆς ἠθικῆς ἐκπαιδεύσεως, δέν μπορεῖ νά εἶναι παρά ἡ μόρφωση τοῦ κλήρου˙ ὁ δικός μας δέν εἶναι καθόλου μορφωμένος ἐλλείψει μέσων˙ παρέχοντάς του αὐτά, θά ἐκπληρώσει ἕνα ὡραῖο καθῆκον. Περιορίζουμε αὐτά τά μέσα στά ἀκόλουθα:

1. Νά ἐφοδιάσουμε τίς κυριότερες ἐπισκοπές μέ τούς πιό μορφωμένους καί ὑποδειγματικούς ἐπισκόπους καί μητροπολίτες ὡς πρός τήν καθαρότητα τῶν ἠθῶν τους.

2. Νά ὑποχρεώσουμε αὐτούς τούς ἀρχιερεῖς ἔμμεσα νά εὐνοοῦν στήν δικαιοδοσία τους τήν πρόοδο τῶν δημοσίων σχολείων˙ σάν δεῖγμα ἐλεημοσύνης θά μπορούσαμε νά τού

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Νομικὰ παντελῶς ἀνεφάρμοστος ἡ ἐπιδιωκομένη μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς πολυθρησκευτικὸν – θρησκειολογικόν

Νομικὰ παντελῶς ἀνεφάρμοστος ἡ ἐπιδιωκομένη μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς πολυθρησκευτικὸν – θρησκειολογικὸν τονίζει εἰς συγχαρητήριον ἐπιστολήν του πρὸς τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, ὁ Ἐπίτιμος Πρόεδρος Ἐφετῶν κ. Ἀπόστολος Φ. Βλάχος. Ἀκολούθως παραθέτομεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν:

«Χαλάνδρι 1 Αὐγούστου 2015

Πρὸς Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ ἐξαιρετικὰ ἔντονο ἐνδιαφέρον, ἀνέγνωσα τὸ περιεχόμενο τῆς ἀπὸ 4/5/2015 Ἀνταπαντήσεως τῆς ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ (ΠΕΘ) πρὸς τὸ ἀπὸ 23/3/2015 Πρακτικό τοῦ ΔΣ τοῦ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ (ΙΕΠ).

Μὲ ἐπιχειρηματολογία Θεολογικῶς, Ἐκκλησιαστικῶς, Παιδαγωγικῶς, Νομικῶς καὶ Ἐγκληματολογικῶς ἀρτία καὶ σαφῶς θεμελιωμένη, εἰς τὴν Ἀνταπάντηση αὐτή, ἀντιμετωπίζονται καὶ ἀνατρέπονται ριζιδόν, ὡς πλήρως ἀβάσιμοι οἱ περιεχόμενοι, στὸ προαναφερόμενο Πρακτικό, ἰσχυρισμοὶ τοῦ ΙΕΠ περὶ «συγχρόνου ἀνάγκης» μετατροπῆς τοῦ ὡς ἔχει μέχρι σήμερον καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1836 καὶ ἔκτοτε συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως διδασκομένου Ὁμολογιακοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ πολυθρησκευτικὸ - θρησκειολογικὸ τοιοῦτο.

Μετατροπῆς, ποὺ ἀντίκειται, ὡς ἀναλυτικῶς βασίμως καὶ πλήρως ἐκτίθεται στὴν Ἀνταπάντηση αὐτὴ στὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Διδασκαλία καὶ Πίστη, στὶς ἀρχὲς τῆς Παιδαγωγικῆς καὶ Ἐγκληματολογίας, ὡς καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Νομοθεσία καὶ τὴ σταθερὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου Νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Προσέτι δὲ καὶ στὴν ἱστορικὴ ὄντως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος ἀποφανθεῖσα ὁμοφώνως 115/2012 Ἀκυρωτικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων (πρβλ. καὶ ἀποφ. 1/2015 τοῦ Τριμελοῦς Συμβουλίου τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου).

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ἡ ἐπιχειρούμενη μετατροπὴ ἀποβαίνει νομικῶς παντελῶς ἀνεφάρμοστη.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ὅτι μὲ τὴν παραπάνω Ἀνταπάντησή της ἡ ΠΕΘ θέτει εὐθέως, ὀρθῶς, ἐπαινετῶς καὶ εὐθαρσῶς καὶ τὸ ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ θέμα τῆς ἀνάγκης ἐγκαίρου ἐνημερώσεως καὶ συμμετοχῆς αὐτῆς καὶ τῶν ὑπολοίπων κλάδων Ἐκπαιδευτικῶν, σὲ διαδικασίες, ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσα στὴν ὀργάνωση καὶ λειτουργία τῶν Σπουδῶν, ὡς Προγράμματα Σπουδῶν, Σχολικὰ Βιβλία, Ἐπιμορφώσεις Ἐκπαιδευτικῶν κ.ο.κ. (βλ. σχετ. καὶ στὸ ἀπὸ 3/2/2015 προηγηθὲν κείμενο τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸ ΙΕΠ μὲ τὸν τίτλο: «Ἀνάσχεση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν»).

Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτο ὅτι ἡ ΠΕΘ μὲ τὴν Ἀνταπάντησή της, ἐκφράζει τόσο τὴ βούληση, ὅσο καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά της, νὰ ἀγωνισθῆ σθεναρὰ γιὰ τὴν ἐπιβαλλόμενη μεταβολὴ τῆς κρατούσης ἀπὸ ἐτῶν, σταθερῶς καὶ ἐξακολουθητικῶς, καταστάσεώς της, κατ' ἀποκλεισμὸν αὐτῆς καὶ χωρὶς προηγούμενη ἐνημέρωσή της, λήψεως καὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεων σχετικῶν μὲ τὰ Προγράμματα Σπουδῶν κ.ἄ.

Ἐν ὄψει ὅλων αὐτῶν, ἀξίζουν θερμότατα συγχαρητήρια στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΠΕΘ γιὰ τὶς παραπάνω θέσεις καὶ προθέσεις του ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν προαναφερομένων ἐξαιρετικὰ σοβαρῶν ζητημάτων Παιδείας.

Μὲ τὴ θερμὴ εὐχὴ καὶ τὴ βάσιμη ἐλπίδα εὐδοκιμήσεως ὅλων τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνορθόδοξου Παιδείας ἀγώνων τῆς ΠΕΘ.

Διατελῶ μὲ τιμὴ

Ἀπόστολος Φ. Βλάχος

Ἐπίτιμος Πρόεδρος Ἐφετῶν».

Ἡ νέα Κυβέρνησις δὰ ἀποκαταστήση τὴν νομιμότητα ἔναντι τῶν Πολυτέκνων;

Ἀπὸ τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς ΑΣΠΕ ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Ἡ ὑπηρεσιακὴ Ὑπουργός Πολιτισμοῦ, Παιδείας καί Θρησκευμάτων μέ τήν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασή της γιά τίς μετεγγραφές, ἀρνεῖται νά ἐφαρμόσει τό νόμο καί συγκεκριμένα τή διάταξη τῆς παραγράφου 2 ἐδάφιο 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. 3454/2006, πού ὁρίζει ὅτι:

«Ἡ ἰδιότητα τοῦ πολυτέκνου ἀποδεικνύεται μέ τό πιστοποιητικό τῆς οἰκογενειακῆς του κατάστασης ἤ ἀντίστοιχο πιστοποιητικό ἁρμόδιας ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς, συνοδευόμενο ἀπό πιστοποιητικό τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος, ὅπως καί τήν παράγραφο 9 τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Ν. 4316/2014, πού ὁρίζει ὅτι:

"Γιά τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων περί προσλήψεων προσωπικοῦ τοῦ ν. 2190/1994, τοῦ ν. 2643/1998 ὡς καί ὁποιασδήποτε ἄλλης διάταξης, πού ἀναφέρεται στήν ἰδιότητα τοῦ πολυτέκνου, ὡς πολύτεκνος γονέας (καί τέκνο πολυτέκνου) νοεῖται ὁ κατά τίς οἰκεῖες διατάξεις τοῦ νόμου περί πολυτέκνων ὁριζόμενος, τῆς πολυτεκνικῆς ἰδιότητας ἀποδεικνυόμενης ἀπό πιστοποιητικό οἰκογενειακῆς κατάστασης τοῦ οἰκείου δήμου ἤ κοινότητας, στά δημοτολόγια τῶν ὁποίων εἶναι γραμμένοι, συνοδευόμενο ἀπό πιστοποιητικό τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος, ὡς ὁρίζει ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3454/2006. Κάθε ἄλλη ἀντίθετη διάταξη νόμου, προεδρικοῦ διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀπόφασης κ.λπ. καταργεῖται"».

Σημειωτέον ὅτι ἡ ΑΣΠΕ μέ ἐπιστολή της ἀπό 8-9-2015 εἶχε γνωστοποιήσει τίς παραπάνω διατάξεις τῶν νόμων στήν κυρία Ὑπουργό.

Ἡ κυρία ὑπηρεσιακή Ὑπουργός, ὅμως, ἀντί νά ἐφαρμόσει τίς παραπάνω διατάξεις καί στά δικαιολογητικά, γιά τήν ἀπόδειξη τῆς πολυτεκνικῆς ἰδιότητας τῶν ἐνδιαφερομένων γιά τίς μετεγγραφές, νά ζητεῖ πιστοποιητικό οἰκογενειακῆς κατάστασης καί πιστοποιητικό πολυτεκνικῆς ἰδιότητας ἀπό τήν Ἀνωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ἑλλάδος, ζητεῖ μόνον Πιστοποιητικό Οἰκογενειακῆς Κατάστασης, ἔτσι ὥστε νά μποροῦν νά ἐκμεταλλεύονται τήν κατάσταση καί ὅσοι δέν ἔχουν τήν πολυτεκνική ἰδιότητα.

Ἡ ΑΣΠΕ μέ ἐπείγουσα ἐπιστολή της, τόσο πρός τήν ὑπηρεσιακή Πρωθυπουργό κ. Βασιλική Θάνου, ὅσο καί στήν ὑπηρεσιακή Ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Κιάου ζήτησε τήν ἄμεση ἐφαρμογή τοῦ νόμου, ἔτσι ὥστε νά λαμβάνουν τά μόρια οἱ πραγματικά πολύτεκνοι καί ὄχι οἱ μή πολύτεκνοι.

Ζητοῦμε τήν ἄμεση παρέμβαση τῆς κυρίας Πρωθυπουργοῦ γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς νομιμότητας».

Ταπείνωσις

Ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ ἀρετή, πού μᾶς ἀνεβάζει στόν Παράδεισο, ἐνῶ ἀντιδέτως ἡ ὑπερηφάνεια, αὐτή ἡ δανάσιμη ἁμαρτία, μᾶς κατεβάζει στήν Κόλαση.

Τί λέγει ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος: «Ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Ἰακ. δ΄ 6).

Ἀλλά καί πόσα μᾶς δίδαξαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν ταπείνωση μέ τήν ἴδια τήν ζωή τους.

Ὁ Ὅσιος Παφνούτιος εἶχε πεῖ τά ἑξῆς: «Δύο φορές τό μήνα πήγαινα στούς γέροντες βαδίζοντας δώδεκα μίλια καί τούς φανέρωνα τούς λογισμούς μου. Αὐτοί τίποτε ἄλλο δέν μοῦ ἔλεγαν παρά τό ἑξῆς: "Ὅπου καί νά πᾶς μή ἔχεις μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτόν σου καί δά εἰρηνεύης"».

Ὁ δέ Ἀββᾶς Τιδόης εἶχε τονίσει τό ἑξῆς: «Τό νά δέτη κάποιος τόν ἑαυτόν του κάτω ἀπό ὅλα τά δημιουργήματα αὐτό εἶναι ταπείνωση».

* * *

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης (1/10) ἦταν ὁ μελωδικότερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του, γι' αὐτό καί ὅλοι τόν φώναζαν ἀγγελόφρωνο. Ἐπειδή ὅλοι τόν τιμοῦσαν γιά τίς ἀρετές καί γι' αὐτό τό τάλαντο, πού εἶχε καί ἰδιαίτερα ὁ Αὐτοκράτωρ, γιά νά μή χάση τήν αἰώνια βασιλεία ἐξ αἰτίας τῆς πρόσκαιρης δόξας, ἔφυγε κρυφά καί πῆγε στό Ἅγιο Ὄρος. Ἐκεῖ ὅταν ἔφθασε καί τόν ρώτησαν ποιός εἶσαι εἶπε: «Μοναχός ἐπιθυμῶ νά γίνω, καί βοσκός ἤμουν».

Ὁ Ἡγούμενος ὅταν ἄκουσε αὐτό χάρηκε πολύ, διότι εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἕνα τέτοιο ἄνδρωπο. Ὅμως τόν δοκίμασε πρῶτα καί ἀφοῦ τόν ἔκειρε Μοναχό, τόν ἔστειλε στήν ἔρημο νά βόσκη τράγους.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε μεγάλη στενοχώρια, πού χάθηκε ὁ Ἰωάννης καί ἔστειλε παντοῦ ἀνθρώπους, γιά νά τόν βροῦν. Ὁ Ἰωάννης ὅμως ἔβοσκε τούς τράγους του σέ ἕνα ἀκρωτήρι τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Μιά μέρα λοιπόν ὁ Ὅσιος ἐκεῖ πού ἔβοσκε τούς τράγους καί ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι γύρω του δέν ὑπῆρχε κανείς, γιά νά τόν βλέπη, ἄρχισε νά ψάλη ὕμνους πρός τόν Θεό μέ πολλή τέχνη καί κατάνυξη. Κάποιος ἀσκητής, πού κατοικοῦσε μέσα σέ κάποια σπηλιά, ἐκεῖ κοντά, ὅταν ἄκουσε τέτοια γλυκύτατη καί ἀγγελική μελωδία, βγῆκε ἀπό τό σπήλαιο, γιά νά ἰδῆ ἀπό ποῦ προέρχεται. Ὅμως μέ μεγάλη ἔκπληξη εἶδε ἕνα φοβερό δέαμα: Ὁ μέν βοσκός νά ψάλη αὐτούς τούς γλυκύτατους ὕμνους, οἱ δέ τράγοι νά στέκωνται σάν ἀνδρώπινα ὄντα καί ἔκπληκτα καί χαρούμενα νά παρακολουθοῦν αὐτήν τήν ἀγγελική καί ὄχι ἀνδρώπινη μελωδία.

Ὁ ἀσκητής χωρίς νά χάση χρόνο ἔτρεξε ἀμέσως στόν Ἡγούμενο καί ἀνέφερε τό γεγονός. Ὁ Ἡγούμενος ἀμέσως κάλεσε τόν Ἰωάννη καί τόν ρωτᾶ: «Ἐσύ εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, πού ἀναζητᾶ ὁ βασιλεύς;».

Ὁ Ἰωάννης τότε ἔπεσε στά πόδια τοῦ Ἡγουμένου καί μέ δάκρυα στά μάτια τοῦ εἶπε: «Ἐγώ εἶμαι ὁ ἁμαρτωλός καί ἀνάξιος. Ὅμως δερμά σέ παρακαλῶ μή μέ φανερώσης, ἀλλά ἄφησέ με σ' αὐτό τό ταπεινό καί εὐτελές διακόνημα, πού μοῦ ἔδωσες ἀπό τήν ἀρχή, νά βόσκω τράγους».

Καί πράγματι ἔτσι καί ἔγινε.

* * *

Στὸ Γεροντικὸ διαβάζουμε γιὰ τὸν Ὅσιο Ἰωάννη τὸν Κολοβό:

«Ἐνῶ καθόταν κάποτε μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸν τριγύρισαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ τοῦ ἐξέθεταν τοὺς λογισμούς τους. Βλέποντάς το αὐτὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς γέροντες καὶ κινούμενος ἀπὸ φθόνο, τοῦ λέγει: «Τὸ κανάτι σου, Ἰωάννη, εἶναι γεμάτο ἀπὸ φαρμάκι». Τοῦ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης: «Ἔτσι εἶναι, Ἀββᾶ. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶπες, βλέποντας μόνο τὰ ἔξω. Ἂν ἔβλεπες καὶ τὰ μέσα, τί δὰ ἔλεγες;».

* * *

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρατηρεῖ:

«Ταπεινοφροσύνη εἶναι ὅταν κάποιος, ἄν καὶ ἀναγνωρίζει στὸν ἑαυτό του μεγάλη ἀξία, δὲ φαντάζεται γιὰ τὸν ἑαυτό του τίποτε τὸ μεγάλο. Ἐνῶ εὐγνωμοσύνη εἶναι ὅταν κάποιος, ἐνῶ εἶναι ἁμαρτωλός, τό ὁμολογεῖ αὐτό. Ἂν ὅμως ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀναγνώριζε στὸν ἑαυτό του κανένα ἀγαδὸ ἀπέσπασε τόση εὔνοια ἀπ' τὸν Θεό, ἐπειδὴ ὁμολόγησε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἦταν, πόση παρρησία δ' ἀπολαύσουν αὐτοὶ ποὺ μποροῦν νὰ ποῦν τὰ πολλά τους κατορδώματα, ἀλλ' ὅλα τὰ ξεχνοῦν καὶ συγκαταλέγουν τὸν ἑαυτό τους ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους;

(Ἀπ' τὴν Ὁμιλία του «ΕΠΙΤΙΜΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΕΙΦΘΕΝΤΩΝ»)

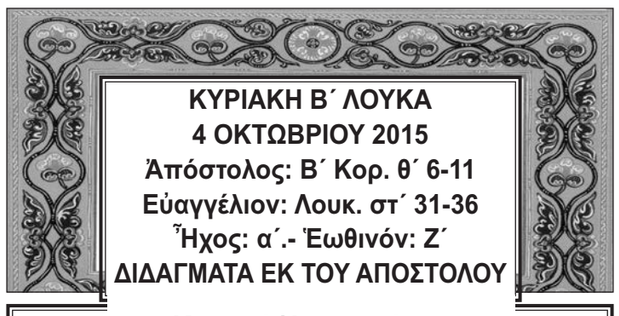

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ
4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. θ΄ 6-11
Εὐαγγέλιον: Λουκ. στ΄ 31-36
Ἦχος: α΄.- Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Καρποί ἐλεημοσύνης

Ὅσο κι ἂν φαίνεται παράδοξο, ἡ πρακτικὴ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, ὅταν ἐξασκεῖται μὲ διάθεση ἀγαθὴ καὶ καρδία ἀγαπῶσα, φανερώνει ὕψος πνευματικότητος. Ἐξ ἀντιθέτου, ὅταν ὁ πιστὸς χωλαίνει στὸ ζήτημα αὐτό, ἀποδεικνύει κουφότητα καὶ πίστιν ἄνευ περιεχομένου. Γι' αὐτὴ λοιπὸν τὴν βασίλισσα τῶν ἀρετῶν, τὴν ἐλεημοσύνη μᾶς κάνει λόγο ὁ θεῖος Ἀπόστολος στὸ Ἀποστολικό μας ἀνάγνωσμα. Εἶναι δὲ πολὺ χαρακτηριστικὴ πλὴν τῶν ἄλλων ἡ ἐπιβεβαίωσις τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτὴ "μένει εἰς τὸν αἰῶνα". Δὲν σβήνει καὶ δὲν χάνεται ποτέ.

Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι τόση ἡ ἀξία της ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία ἡ ἀρετὴ αὐτή, στὴν συνέχεια ἀπὸ τὸ πνευματικὸ μεταλλεῖο τῶν Πατέρων θὰ ἀντλήσουμε θησαυρὸ οὐράνιο καὶ ὑλικὸ πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης.

Ἀποτελεῖ κοινὴ ὁμολογία τῶν Ἁγίων μας πὼς ὁ,τιδήποτε καλὸ κάνουμε "εἰς ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων"· ὁποιαδήποτε βοήθεια προσφέρουμε σὲ κάποιο πτωχό, φαινομενικῶς μόνο προσφέρουμε στοὺς ἀνθρώπους. Ἐπὶ τῆς οὐσίας δίδουμε στὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους τούς θεωρεῖ Ἐκεῖνος "ἀδελφούς" Του; (Ματθ. κε΄ 40). Ὁ θερμουργὸς κήρυξ τῆς ἐλεημοσύνης, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος θὰ διασαλπίσει: "Περιέρχομαι προσαιτῶν καὶ ταῖς θύραις σου παριστάμενος προτείνω χεῖρα"! Γυρίζω δηλαδὴ σὰν ζητιάνος καὶ στέκομαι μπροστὰ στὴν πόρτα σου καὶ ἁπλώνω τὸ χέρι μου. Ἀλήθεια, ἐνώπιον τῆς ρεαλιστικῆς αὐτῆς περιγραφῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνει καρδιὰ ἀσυγκίνητη καὶ πόρτα ἐπτασφράγιστη; Ἀδύνατον ἐὰν αὐτὸς ποὺ ἀκούει τοὺς χτύπους τοὺς ἐπαιτικοὺς αἰσθάνεται καὶ στὸ ἐλάχιστο ἄνθρωπος. Ὄντως συγκλονίζεται ἡ ὕπαρξις, ὅταν ὁ Παντοδύναμος Θεὸς δανείζεται ἀπὸ τὸ πλάσμα του καὶ ταπεινά στὸ πρόσωπο τῶν "ἀδελφῶν Του" ζητᾶ τὴ βοήθειά μας. Ἐὰν μάλιστα σκεπτόμαστε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν λησμονεῖ ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὅτι φροντίζει νὰ μᾶς ἐξοφλεῖ καὶ μάλιστα μᾶς ἐπιστρέφει τὰ δανειζόμενα μὲ τόκο πνευματικὸ καὶ ἐπιτόκιον τῆς χάριτος, ὅταν λουζόμαστε στὴν εὐλογία του γιὰ τὸ ἐλάχιστο ποὺ δώσαμε, τότε ὁ ἄνθρωπος ὄχι ἁπλῶς θρυμματίζει τοὺς πάγους τῆς καρδιᾶς, ἀλλὰ μεθᾶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγκινητικὴ προσφορὰ ἀγάπης πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας ἀδελφούς.

Ἐπίσης ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἐπισημανθεῖ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Ἀποστολικὸ κείμενο εἶναι ὅτι οἱ Μακεδόνες, παρὰ τὴν θλίψη καὶ τὴν δοκιμασία τους, δὲν κατεβλήθησαν ἀλλ' αἰσθάνθηκαν ὑπεράφθονη χαρὰ γιὰ τὸ ὅτι θὰ προσφέρουν ἐλεημοσύνη σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου. Ἔτσι λοιπὸν ἡ βαθυτάτη καὶ ἐσχάτη πτωχεία τους ἀπεδείχθη μὲ τὸ παραπάνω ἀξιοθαύμαστη στὸν πλοῦτο τῆς γενναιοδωρίας καὶ τῆς προθυμίας τους, στὸ νὰ συνεισφέρουν μεγάλα ποσά. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναλύοντας στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ χρυσὴ σάλπιγγα τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ τονίσει· "Ἐπὶ πολλῇ πενίᾳ, πολὺν πλοῦτον ἔτεκεν ἐλεημοσύνης. Οὐ γὰρ τῷ μέτρῳ τῶν διδομένων, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ τῶν παρεχόντων ἡ φιλοτιμία κρίνεται. Διὸ οὐδαμοῦ λέγει πλοῦτον τῶν δοθέντων, ἀλλὰ πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν"!

Ὄντως, γιὰ ἄλλη μία φορά ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων πατέρων τοποθετεῖ τὰ πράγματα στὴν βάση τῆς Χάριτος. Δὲν ἔχει σημασία τὸ τί δίνεις, ἀλλὰ ἡ προαίρεση καὶ ἡ διάθεση μὲ τὴν ὁποία προσφέρεις. Ἐμπιστευόμενοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μακεδονίας τούς ἑαυτούς τους στὸν Θεὸ καὶ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐλάμβανε Αὐτὸς πρόνοια περὶ αὐτῶν, ἐὰν περιέρχονταν σὲ ἐσχάτη στέρηση, πρόσφεραν ἐκ τοῦ ὑστερήματός τους! Βεβαίως οἱ ἄνθρωποι τῆς νοοτροπίας τοῦ κόσμου τούτου θεωροῦν αὐτὸ μωρία καὶ ἀδιάκριτη ὑπερβολή, πτωχοὶ δηλαδὴ νὰ προσφέρουν ὑπὲρ πτωχῶν.

Αὐτὴ ὅμως εἶναι ἡ νικηφόρος ὁδὸς τῆς πίστεως, ποὺ ἀχρηστεύει τὴν στενὴ λογικὴ καὶ ὁδηγεῖ διὰ τοῦ ὑπερλόγου στὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ὑφίσταται αὐτὴ ἡ πίστη ἡ ζωντανὴ τότε μόνο ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὸν ζῆλο. Τὸν ζῆλο ἐκείνων ποὺ στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης προχωροῦν καὶ πέρα τῶν δυνάμεων καὶ τῶν οἰκονομικῶν τους μέσων, ἔστω καὶ τὰ ἐλάχιστα ποὺ ἔχουν στὴν διάθεσή τους. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς προστατεύει ἀπὸ κάθε κακὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐλεημοσύνης. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ ὁ Δαυὶδ μακαρίζει αὐτὸν ποὺ βοηθᾶ τοὺς πτωχούς. "Μακάριος ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα· ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ ῥύσεται αὐτὸν ὁ Κύριος". Καὶ δὲν τὴν βλέπουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια στὴν πράξη καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐποχές; Ἀλλὰ ἡ ἐλεημοσύνη γίνεται ὁ φίλος καὶ συνέκδημος στὴν πρὸς οὐρανοὺς πορεία τῆς ψυχῆς μας καὶ ρυθμιστὴς τῆς θέσεώς μας στὴν φωτεινὴ αἰωνιότητα. Ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ βρίσκονται οἱ ἅγιοι καὶ ὅλες οἱ σεσωσμένες ψυχές. "Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται" ἐτόνισε ὁ Κύριος. Ἔτσι λοιπὸν μᾶς ἀποκαλύπτεται τὸ πόσο εὔκολα διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς μποροῦμε νὰ "ἐξαγοράσουμε" τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσουμε τὴν ἐλεημοσύνη, ἐὰν πρὶν ἀπ' ὅλα δὲν παραδώσουμε καὶ δὲν ἀφιερώσουμε τοὺς ἑαυτούς μας στὸν Θεό. Ὅταν προηγηθεῖ αὐτό, τότε κατὰ φυσικὸ λόγο θὰ προσφέρουμε καὶ πάντα τὰ ἑαυτῶν. Ὅλα ὅσα κατέχουμε, ὥστε νὰ διατεθοῦν κατὰ τὸ θέλημά Του. Ὁ,τιδήποτε δὲ καὶ ἐὰν ξεχωρίσουμε ἐκ τῶν δικῶν μας, γιὰ νὰ δοθοῦν πρὸς σκοποὺς θεάρεστους, οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι δίδουμε ἐξ ὅσων ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε, ἀπὸ τὰ δικά Του, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔχει ἐμπιστευθεῖ.

Ἡ ἐλεημοσύνη στὸν ἀπόλυτο βαθμὸ ποὺ ἔχει ὁ Θεὸς τὸν κάνει ὄχι μόνο νὰ μᾶς προσφέρει ἀκαταπαύστως, ἀλλὰ αὐτὴ τὸν ἔκανε, ἔνεκεν τῆς Θείκῆς του ἀγάπης νὰ στείλει τὸν Μονογενῆ Του Υἱὸν καὶ Λόγον εἰς τὴν γῆν.

Αὐτὴ ἡ ἐλεημοσύνη μᾶς συνδέει μὲ τὸν οὐρανό, γι' αὐτὸ θὰ τονίσει καὶ πάλιν ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας Ἀνθούσης: "αὕτη μήτηρ ἀγάπης ἐστίν, αὕτη φάρμακον ἐστὶ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων, σμῆγμα τοῦ ῥύπου τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, κλῖμαξ εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐστηριγμένη, αὕτη τοῦ Χριστοῦ τὸ Σῶμα συνδέει"!

Ἀλλὰ μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια κρίνονται περιττά, Ἐκεῖνο ποὺ ἀπομένει εἶναι νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὡς τέκνα τοῦ Ἐλεήμονος Θεοῦ, χρειάζεται νὰ δείχνουμε αὐτὴ τὴν ἀρετὴ πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἀδελφούς μας, ἀφοῦ ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Θεό, δὲν διέρχεται παρὰ μέσα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο...

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὰ περίπτερα

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ Κολοβοῦ ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

1. Ὑπερβολὴ καὶ διάκρισις

Ἡ ὑπερβολὴ στὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις εἶναι σύνηθες φαινόμενο στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ σέβονται τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔχουν καλὴ προαίρεση. Ὡστόσο, αὐτὸ ἄλλοτε εἶναι πρόοδος καὶ ἄλλοτε πτώση, ἀνάλογα μὲ τὰ κίνητρα καὶ τὶς συνθῆκες ποὺ ὑπάρχουν.

Στὸ Γεροντικὸ διαβάζουμε δυὸ περιστατικὰ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν ἀββᾶ Ἰωάννη τὸν Κολοβό. Στὸ πρῶτο βλέπουμε τὴν ὑπερβολικὴ προτροπή, ἡ ὁποία εἶχε θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα - ἕνα θαῦμα. Καὶ αὐτὸ ἔγινε, γιατὶ ὑπῆρχε ἡ ἀρετὴ τῆς ὑπακοῆς. Στὸ δεύτερο βλέπουμε τὴν ὑπερβολικὴ σκέψη, ποὺ ἦταν ἐπικίνδυνη καὶ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσει στὴν πτώση, ἀφοῦ ἦταν προσωπικὴ ἀπόφαση, χωρὶς τὶς ἀναγκαῖες προϋποθέσεις.

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης, ὅταν ἦταν σὲ νεαρὴ ἡλικία, πῆγε σὲ μιὰ σκήτη, σ' ἕνα Θηβαῖο γέροντα. Ζοῦσαν μαζὶ στὴν ἔρημο. Μιὰ μέρα ὁ γέροντας πῆρε ἕνα ξερὸ ξύλο, τὸ φύτεψε στὸ χῶμα καὶ εἶπε στὸν ὑποτακτικό του Ἰωάννη: «Κάθε μέρα νὰ τὸ ποτίζεις μὲ ἕνα λαγήνι νερό, μέχρι νὰ βγάλει καρπό». Τὸ νερὸ ἦταν μακριὰ ἀπ' αὐτούς. Ἔπρεπε νὰ ξεκινάει τὸ βράδυ γιὰ τὴν πηγὴ καὶ νὰ ἐπιστρέφει τὸ πρωΐ. Ὁ Ἰωάννης ἐπὶ τρία χρόνια ὁδοιποροῦσε τὴ νύχτα, γιὰ νὰ φέρει τὸ νερό, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει δυσκολίες καὶ κ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Δυτικοῦ πνεύματος εἰς τὴν πολιτικὴν – Ἡ ἅλωσις τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους (1204)

(1ον)

Σύμφωνα μὲ τὸν Sir James Cochran Stevenson Runciman[1], τὸν 12ο αἰώνα στὴν Κωνσταντινούπολη κατοικοῦσαν ἀρκετὲς δεκάδες χιλιάδες Φραγκολατίνων ποὺ ἀπολάμβαναν πολλῶν προνομίων, σὲ βαθμὸ προκλητικὸ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς κατοίκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὐτὸ ξεκίνησε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξιο Α΄ Κομνηνό, ποὺ τὸ 1082 παραχώρησε ὑπερβολικὰ δικαιώματα στοὺς Φραγκολατίνους.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Β΄ ἔκανε κάποιες προσπάθειες προκειμένου νὰ θέσει τέλος στὰ ἄδικα προνόμια,ἀλλὰ ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ξεκινήσουν ἐκ μέρους τῶν Λατίνων ἐχθροπραξίες στὸ Αἰγαῖο, στὸ Ἰόνιο καὶ στὴν Ἀδριατική. Ὅταν ὁ στόλος τῶν Βενετῶν κινήθηκε ἐχθρικὰ πρὸς τὰ ἐδάφη τῆς Ρωμανίας, ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάστηκε νά ἐπαναφέρει τὰ προνόμια. **Οἱ Λατῖνοι εἶχαν ἀλλοιώσει τὰ ἤθη καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐκφράσεις τῆς δημόσιας ζωῆς, ἐνῶ παράλληλα διείσδυαν οἰκονομικὰ στὶς ἐμπορικὲς καὶ στὶς ἐπαγγελματικὲς δραστηριότητες, παίζοντας καθοριστικὸ ρόλο στὴν παρακμὴ τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Ρωμαϊκὴ οἰκονομία, πλέον, ἦταν ὑποχείριο τῆς Δύσεως.**

Αὐτὸ βλέπουμε νὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὶς ἡμέρες μας. Οἱ καταχρηστικῶς ἐπονομαζόμεγοι Εὐρωπαῖοι, ποὺ οὐσιαστικὰ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπόγονοι τῶν Φράγκων, **ἔχουν ἀλλοιώσει τὴν δημόσια ζωή σὲ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες καὶ κυρίως στὴν Ἑλλάδα μας.** Ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ παράδοση τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἦταν βασισμένη στὴν Ὀρθόδοξη Πίστη ἔχει ἀπονήσει καὶ νοθευθεῖ σὲ τόσο μεγάλο βαθμό, ὥστε εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ διακρίνει κανεὶς στοὺς σημερινοὺς Ἕλληνες τὰ στοιχεῖα τῶν προγόνων καὶ τῶν Πατέρων μας. Αὐτὸ ἔχει ὡς **ὀδυνηρὴ συνέπεια** τὴν ἀνεντιμότητα, τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν ἀσέβεια, ποὺ βιώνουμε ὅλοι στὴν Πατρίδα μας. Ὁ παραλληλισμός, σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὴν οἰκονομία καὶ στὶς Δυτικὲς ἐπιρροές της, εἶναι προφανὴς καὶ δὲν χρειάζεται περισσότερη ἀνάλυση.

Ὁ λαὸς τῆς Ρωμηοσύνης ἀντιστάθηκε στὶς προκλήσεις τῶν Φραγκολατίνων μὲ μεγάλες ἐξεγέρσεις ποὺ βάφτηκαν μὲ αἷμα. Τὸν Μάϊο τοῦ 1182 ἔγινε ἡ πρώτη ἐξέγερση κατὰ τῶν Λατίνων, μία ἐπανάσταση ποὺ χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τὶς πολὺ βίαιες σφαγὲς ποὺ ἔγιναν. Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν γεγονότων, ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Α΄ ἀναγκάστηκε νὰ υἱοθετήσει ἐντελῶς ἀντιλατινικὴ πολιτικὴ καί, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, οἱ Λατῖνοι ἀντέδρασαν καὶ ἐπιπέθηκαν κατὰ τῆς Ρωμανίας.

Ἡ ἐκδικητικὴ καὶ ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ τους ἐκφράστηκε ἀρχικὰ μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν Οὔγγρων στὴν Βαλκανικὴ τὸ 1183 καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ τὴν ἐπίθεση τῶν Νορμανδῶν κατὰ τῶν Ρωμαϊκῶν ἐδαφῶν τὸ 1185, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἅλωση τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀκολούθησε νέα ἐπανάσταση τοῦ δυσαρεστημένου λαοῦ, κατὰ τὴν ὁποία σφαγιάσθηκε ὁ Ἀνδρόνικος.

Στὴν συνέχεια χρίσθηκε αὐτοκράτορας ὁ Ἰσαάκιος Β΄ ὁ Ἄγγελος. Δυστυχῶς, ἐκείνη τὴν περίοδο ἡ Ρωμανία ἔπασχε **(ὅπως ἀκριβῶς σήμερα ἡ Ἑλλάδα μας) ἀπὸ λειψανδρία**, ἐνῶ οἱ Ἄγγελοι ἦσαν, ἴσως, ἡ χειρότερη δυναστεία σύμφωνα μὲ τὸν Παπαρρηγόπουλο, ὁ ὁποῖος, ἀναφερόμενος σὲ αὐτοὺς γράφει χαρακτηριστικά: «…ἀνύψωσαν τὴν ὀλεθρίαν τῶν Ἀγγέλων γενεάν[2]…» .

Ὁ Ἰσαάκιος προσπάθησε νὰ ἔρθει σὲ συμβιβασμὸ μὲ τοὺς Λατίνους καὶ νὰ τοὺς παραχωρήσει ἐκ νέου προνόμια καὶ νὰ δείξει εὐνοϊκὴ μεταχείριση. Τὸ 1187 ἐπανέφερε τὰ προνόμια τῶν Βενετῶν, ὑποχρεώνοντάς τους παράλληλα νὰ μὴ συνάπτουν συμμαχίες ἐναντίον τῆς Αὐτοκρατορίας. Τὸ 1195 ὁ Ἰσαάκιος ἀνετράπη ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Ἀλέξιο Γ΄, γεγονὸς ποὺ προβλημάτισε ἰδιαίτερα τούς Βενετούς, παρὰ τὸ ὅτι τὰ προνόμιά τους ἀνανεώθηκαν.

Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα –σὺν Θεῷ- θὰ προσπαθήσουμε νὰ δοῦμε τὸ ἦθος τῶν Φραγκολατίνων καὶ κυρίως τὴν στάση ποὺ κράτησαν ἀπέναντι στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία. Ἐν συνεχείᾳ, τὶς προσεχεῖς ἑβδομάδες, θὰ προσπαθήσουμε νὰ δοῦμε πῶς, τελικά, ὁδηγηθήκαμε στὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους, καθὼς ἐπίσης τὴν βιαιότητα καὶ τὴν βαρβαρότητα μὲ τὴν ὁποία λεηλατήθηκε ἡ βασιλεύουσα. Οἱ ὁμοιότητες μὲ τὴν σημερινὴ κατάσταση εἶναι τόσες πολλές, σὲ βαθμὸ ποὺ προξενοῦν τρόμο γιὰ μία ἐνδεχόμενη ἐπανάληψη τῆς ἱστορίας!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Ὁ Sir James Cochran Stevenson Runciman(γνωστὸς ὡς Sir Steven Runciman), εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον γνωστοὺς Βρετανοὺς ἱστορικοὺς καί, ἴσως, ὁ πιὸ ἐπιφανὴς ἀπὸ τοὺς βυζαντινολόγους τοῦ 20οῦ αἰώνα. Γεννήθηκε στὶς 7 Ἰουλίου τοῦ 1903 στὸ Northumberlandτης Βορειοανατολικῆς Ἀγγλίας καὶ πέθανε τὴν 1η Νοεμβρίου τοῦ 2000, σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν, στὸ Radway τοῦ Warwickshire, ἐνῷ ἐπισκεπτόταν συγγενεῖς του. Ὁ τάφος του βρίσκεται στὸ Lockerbie τοῦ Dumfriesshire. Στὴν προσωπική του ζωή ὁ Runciman ἦταν ὁ κλασικὸς τύπος τοῦ παλαιομοδίτη ἐκκεντρικοῦ Βρετανοῦ ἀριστοκράτη, ἐνῷ εἶναι μνημειώδης ὁ θαυμασμὸς ποὺ ἐξέφραζε γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία. Ἦταν ἰδιαίτερα κοινωνικὸς καὶ διατηροῦσε στενὲς σχέσεις μὲ τὶς κυριότερες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Εὐρώπης. **2.** Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Τόμος Δ΄, Μέρος Β΄, σελίδα 237.

Ἡ θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν", ἀποτελεῖ ἀποκύημα ἰδεολογικῆς ψευδαισθήσεως

Τοῦ ***κ. Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου*

Τὸ πλῆθος τῶν ἀπάνθρωπων ἐγληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν τζιχαντιστῶν σὲ βάρος Χριστιανῶν καὶ ὄχι μόνο, θὰ γίνει καὶ πάλι ἀφορμὴ γιὰ τοὺς διαθρησκειακοὺς οἰκουμενιστές, γιὰ πλῆθος οἰκουμενιστικῶν ὀλισθημάτων. Ἡ θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν" θὰ ἀρχίσει νὰ πλανᾶται καὶ πάλι στὰ ἄποπα θεωρήματα τῶν διαθρησκειακῶν οἰκουμενιστῶν.

Ὑποκλέβοντας ἀλλοτρόπως οἱ διαθρησκειακοὶ οἰκουμενιστὲς τὴ θεωρία τῶν καλουμένων "Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν",ποὺ εἶχε διατυπωθεῖ ἀπὸ τὸν Γάλλο ἰσλαμολόγο Louis Massignon (1883-1962), θὰ ἀρχίσουν τὰ ἀγωνιώδη οἰκουμενιστικὰ σκιρτήματά των γιὰ ἐξεύρεση "κοινῶν στοιχείων" μὲ τοὺς Μωαμεθανοὺς κυρίως, θαρρεῖς καὶ αὐτὸ θὰ γίνει αἰτία νὰ ἀπαβλυνθεῖ τὸ πρόβλημα τῆς ἰσλαμικῆς βαρβαρότητας.

Τὴν πηγὴ τῆς ἰσλαμικῆς βαρβαρότητας, τὸ ἀνίερο καὶ βλάσφημο κοράνι δηλαδή, τὴν γνωρίζουν. Ὅμως αὐτὸ δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσει νὰ ὑποπέσουν σὲ πλῆθος ἀποπημάτων, εἴτε δωρίζοντας βλάσφημα κοράνια, εἴτε καλώντας τὰ ἀνίερα κοράνια ὡς "ἱερά".

Ἐφευρίσκουν "κοινὰ" στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα πλειστάκις ἀρκοῦν, γιὰ νὰ συνπηρεῖται τὸ συνυπαρξιακὸ ἰδεολόγημά των. Τελικὰ ἡ ἀγάπη τους ἀποδεικνύεται ἰδεολογική, ὅπως καὶ ὁ διάλογος ἀγάπης ποὺ διεξάγεται ἐρήμην τῆς ἀληθείας, ἕνα ἀτέρμονο παιχνίδι διαθρησκειακῆς ἀβρότητας. Καταδεικνύεται τοιουτοτρόπως τὸ ἀνθρωπάρεσκο τῆς ἀγάπης των. Πολλὲς φορὲς μὲ λύπη παρατηροῦμε ὅτι ἡ ἀνθρωπαρέσκεια εἶναι ἡ κατεξοχὴν αἰτία,γιὰ τὴ μὴ ἀκριβῆ τήρηση τῶν σωτηριωδῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἀφοροῦν τὰ θέματα σχέσεων μὲ ἀλλοθρήσκους.

Θεωροῦν ὅτι τὰ συνυπαρξιακὰ παιχνιδίσματά των εἶναι ἀπόδειξη τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Κατὰ κανόνα σχεδὸν ἀγνοεῖται ἡ ἀγάπη ἐν ἀληθείᾳ.Οἱ ὅροι «Ἀβρααμικὴ οἰκουμένη»,«Ἀβρααμικὴ πνευματικότητα» καὶ «Ἀβρααμικὸ πνεῦμα», εἶναι ἐνδεικτικοί τοῦ τί ἐπιδιώκεται.

Ὁ ἰσλαμολόγος Louis Massignon εἶχε διατυπώσει τὴ θεωρία του αὐτὴ μὲ τὸ σκεπτικὸ ὅτι οἱ μονοθεϊστικὲς θρησκεῖες Χριστιανισμός, Ἰουδαϊσμὸς καὶ Ἰσλὰμ, ὅπως τὶς καλεῖ, ἔχουν κοινὸ πατέρα τόν Ἀβραάμ, τὴν πίστη τοῦ Ἀβραὰμ στὸν ἕνα Θεὸ καὶ τὸ κοινὸ καθῆκον νὰ ὑπακούουν στὸν ἕνα Θεό.

Τὰ οἰκουμενιστικὰ διαθρησκειακὰ ἀποπήματα ποὺ ἀφοροῦν τὶς καλούμενες "Ἀβρααμικὲς θρησκεῖες" ποικίλλουν. Πρὸς τοῦτο ἔχουν ἐφευρεθεῖ καὶ οἱ ὅροι «Ἀβρααμικὴ οἰκουμένη», «Ἀβρααμικὴ πνευματικότητα» καὶ «Ἀβρααμικὸ πνεῦμα». Αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος στὸ "Κατὰ Ἀρειανῶν Γ΄" γιὰ τοὺς Ἀρειομανίτες, «Μᾶλλον μὲν οὖν οἱ Ἀρειομανῖται δικαίως ἂν σχοῖεν τὸ ἔγκλημα τῆς πολυθεότητος ἢ καὶ ἀθεότητος, ὅτι ἔξωθεν τὸν Υἱὸν κτίσμα, καὶ πάλιν τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ μὴ ὄντως βαπτολογοῦσιν», ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ Μωαμεθανικὴ θρησκεία ποὺ ἀλλοτρόπως μεταφέρει στὶς μέρες μας τὴν Ἀρειανικὴ μάνητα. Συνεπῶς ἡ ἀναφορὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ "ἔγκλημα ἀθεότητος", ἰσχύει ἐπακριβῶς καὶ γιὰ τὴν Μωαμεθανικὴ μάνητα.

Ὅταν ὅμως ἀναφερόμαστε σὲ φανατικοὺς μουσουλμάνους, θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι τὴν ὑπαγορευόμενη κορανιακὴ βία ἐπακριβῶς ἐφαρμόζουν. Ἡ βαρβαρότητα τῶν τζιχαντιστῶν ἔλκει τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη κορανιακὴ βία.

Οἱ ἰσλαμικὲς φρικαλεότητες τῶν τζιχαντιστῶν ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦν τὸ τόσο μένος; Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ βία τῶν τζιχαντιστῶν ἔλκει τὴν καταγωγή της ἀπὸ τὶς βίαιες ἱστορὲς ὑποδείξεις τοῦ ἀνίερου κορανίου. Τὸ κοράνι εἶναι γεμάτο ἀπὸ βιαιότητες. Ἐξάλλου καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξης τζιχὰτ παραπέμπει στὴν ἰσλαμικὴ φράση «ἱερὸς πόλεμος».

Οἱ ὅροι «Ἀβρααμικὴ οἰκουμένη»,«Ἀβρααμικὴ πνευματικότητα» καὶ «Ἀβρααμικὸ πνεῦμα», ἀποτελοῦν ἁπλὰ ἀποκυήματα ἰδεολογικῆς ψευδαίσθησης. Ἡ πραγματικὴ ἐν ἀληθείᾳ ἀγάπη, πρὸς τοὺς πλανεμένους ἀπὸ τὴν Μωαμεθανικὴ μάνητα συνανθρώπους μας, ἀπαιτεῖ τὴν ὁμολογία τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι τὰ οἰκουμενιστικὰ ὀλισθήματα ποὺ ἐξευτελίζουν τὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανό. Ὁ διάλογος ἀρκεῖται σὲ ἀνακάλυψη "κοινῶν" στοιχείων κατὰ τὴν ἄποψή τους, μὲ ἀπώτερο στόχο νὰ τροφοδοτοῦν μία στρεβλὴ συνύπαρξη, ὅπου ἡ ἀλήθεια καθίσταται δευτερεύουσα.

Ἡ ἁγία ὁσιομάρτυς Σωσάννα

Τοῦ ***Δρ. Χαραλάμπη Μ. Μπούσια,*** *Ὑμνογράφου*

Λίθο πολύτιμο, ἀτίμητο μαργαριτάρι στὸ περιδέραιο τῆς πίστεως, κρίκο χρυσὸ στὴν ἁλυσίδα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ ἡ ὁσιομάρτυς Σωσάννα. Γυναίκα ἀνδρεία (Παροιμ. λα΄ 10), ποὺ ἀπώθησε τὸ ἀσθενὲς τοῦ φύλου της καὶ μὲ τὴν ἰσχὺ τῆς θείας χάριτος, ποὺ "πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα φρόνημα, μὲ τὴν "παποπλία τοῦ Θεοῦ" (Ἐφεσ. στ΄ 11) καὶ νικηφόρως διεξήγαγε τὸν ἀγῶνα της στὴν ἀσκητικὴ καὶ ἀθλητικὴ παλαίστρα.

Ἄνθος εὐθαλέστατο, ποὺ προῆλθε ἀπὸ δυσσεβῆ ρίζα, ἀνεβλάστησε ἡ Σωσάννα ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα εἰδωλολάτρη καὶ μητέρα Ἑβραία, τὸν Ἀρτέμιο καὶ τὴ Μάρθα, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ (286-305). Πατρίδα εἶχε τὴν Παλαιστίνη. Σὲ νεαρὴ ἡλικία ἀρνήθηκε τὴν "ἀσέβεια καὶ τὶς κοσμικὲς ἐπιθυμίες" (Τιτ. α΄ 12), προσέτρεξε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, κατηχήθηκε καὶ ὁμολόγησε μιὰ πίστη καὶ "ἓν βάπτισμα" (Ἐφεσ. δ΄ 5) ἐνώπιον τοῦ πρεσβυτέρου Σιλβανοῦ.

Μὲ τὸ θάνατο τῶν γονέων της, ἡ Σωσάννα ἐλευθερώνει τοὺς δούλους της καὶ ὑπακούοντας στὸ θεϊκὸ πρόσταγμα "πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ δὸς πτωχοῖς "(Ματθ. ιθ΄ 21) διανέμει τὴν περιουσία της στοὺς ἔχοντες ἀνάγκη καὶ ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Ἐνδύεται ἀνδρικὰ ἐνδύματα, "κείρεται τὴν κεφαλὴν" καὶ καταφεύγει σὲ ἀνδρικὸ κοινόβιο μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Στὴ Μάνδρα αὐτὴ τῆς περιοχῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ποὺ ἀναδεικνύεται γιὰ τὴ Σωσάννα σχολεῖο ἀρετῶν, "ἀπεκδύεται τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο "(Κολασ. γ΄ 9) καὶ μὲ συνεχεῖς ἀγῶνες ἐπιδιώκει τὴν ἠθικὴ τελείωση καὶ τὴ νήψη κατὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (Α΄ Πετρ. ε΄ 8). Ἀναδεικνύεται προϊστάμενος τῆς Μάνδρας καὶ ἡ φήμη της ὡς Ἰωάννου ξεπερνᾶ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ περιβάλλοντος τῆς Μονῆς. Οἱ Ἄγγελοι χαίρονται στὸν οὐρανὸ καὶ οἱ δαίμονες φρίττουν βλέποντες τὴν πνευματικὴ προκοπὴ τῆς Σωσάννης. Αὐτοὶ βάζουν μιὰ προσκυνήτρια νὰ συκοφαντήσει τὴ Σωσάννα, ποὺ θεωροῦσε ἄνδρα, ὅτι προσπάθησε νὰ τὴν παρακινήσει στὴν ἁμαρτία. Ἡ γενναία, ὅμως, δούλη τοῦ Χριστοῦ δέχεται προθύμως τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς συκοφαντίας. Πιστεύει ὅτι στὸ τέλος ἡ ἀλήθεια θὰ λάμψει σὰν τὸν ἥλιο, ὅπως καὶ ἔγινε.

Ὁ ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως ποὺ ἦλθε γιὰ ἀνακρίσεις πρότεινε τὴν καθαίρεση τοῦ Ἰωάννου, πού, ὅμως, ἀμυνόμενος ζήτησε δύο παρθένες διακόνους τῆς Ἐκκλησίας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἀπεκάλυψε τὴν γυναικεία του φύση. Ὁ Ἐπίσκοπος ἐκπληττόμενος, ὄχι μόνο ἀπάλλαξε τὸν Ἰωάννη - Σωσάννα ἀπὸ τὴν κατηγορία, ἀλλὰ θαυμάζων τὸ σθεναρό της φρόνημα τὴ χειροτονεῖ διάκονο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ ἡ Σωσάννα ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησία μὲ πολὺ ζῆλο καὶ ἀπόλυτη ἀφοσίωση " τῷ πνεύματι ζέουσα τῷ Κυρίῳ δουλεύουσα" (Ρωμ. ιβ΄ 1). Ἔτσι ἔγινε δοχεῖο οὐρανίων δωρεῶν καὶ προικίσθηκε καὶ μὲ τὴ χάρη τῶν θαυμάτων. Ἡ καρδιά της, φωτιὰ ποὺ φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Νυμφίο Χριστὸ ζητεῖ τώρα νὰ ἑνωθεῖ ὅσο τὸ δυνατὸ ἐνωρίτερα μαζί του. Ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὸ μαρτύριο.

Ὅταν ὁ βασιλιὰς Ἀλέξανδρος ἔρχεται στὴν Ἐλευθερούπολη καὶ προσφέρει θυσία στὰ ἀναίσθητα εἴδωλα, ἡ Σωσάννα τὰ κρημνίζει μὲ μόνη τὴν προσευχή της καὶ μὲ παρρησία ὁμολογεῖ τὴν "καλὴ ὁμολογία "(Α΄ Τιμόθ. στ΄ 12). Ὁ δρόμος τοῦ μαρτυρίου ἀνοίγεται τώρα μπροστά της. Τραχὺς μὰ ὡραῖος θέλγει τὴ γενναία ἀθλήτρια. Τῆς κόβουν τοὺς μαστούς, ἀλλὰ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ ξαναγίνονται ὑγιεῖς. Καὶ τότε τὸ θαῦμα παίρνει ἄλλες διαστάσεις. Τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων μὴ μπορώντας νὰ κατανοήσει τὸ γενόμενο πιστεύει στὸ Θεό, δέχεται προθύμως τὸ μαρτύριο καὶ ἀποκεφαλίζεται. Συναριθμεῖται ἔτσι στὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως.

Στὸ στόμα τῆς μακαρίας Σωσάννης οἱ ἄνομοι δῆμιοι ρίχνουν λειωμένο μόλυβδο, ποὺ τῆς κατακαίει τὰ σπλάγχνα. Καὶ πάλι, ὅμως, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, μένει ἀβλαβής. Ντροπιάζονται οἱ ἀσεβεῖς ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ γεγονότα. Ἐθελοτυφλοῦν μὲ τὸ νὰ ἀπορρίπτουν τὴν ἀλήθεια τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Ἐπιμένουν νὰ προτιμοῦν τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ φῶς. Ἔτσι κτυποῦν ἀνελέητα τὴ Σωσάννα καὶ τέλος τὸ βασανισμένο της σῶμα τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά.

Ἀπὸ αὐτὴν ἡ ψυχὴ τῆς πολυάθλου μάρτυρος ἐξέρχεται στεφανηφόρος. Παίρνει τὸν κότινο τῆς νίκης, " τὸν ἀμαράντινο τῆς δόξης στέφανο " (Α΄ Πέτρ. ε΄ 4) ποὺ τῆς παραδίδει ὁ Κύριος καλώντας της κοντά του στὴν ἄληκτη μακαριότητα, στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐκεῖ ἡ Σωσάννα ἀπολαμβάνει τὴ θέα τοῦ κάλλους τοῦ ὡραίου της Νυμφίου καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ καταστήσει καὶ ὅλους ἐμᾶς ἄξιους μιμητὲς τοῦ ἡρωϊκοῦ της φρονήματος καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμετάθετης ἀγάπης καὶ πίστεώς της. Ἡ μνήμη της τελεῖται στὶς 19 Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ἅγιος Χαρίτων

Τὴν 28ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου Χαρίτωνος τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Τοιχογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ὁ ἐξ Ἀγαρηνῶν Νεομάρτυς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐκ Κονίτσης

Τοῦ ***Σεβ. Μητρ. Δρυϊνουπόλεως καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέου***

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀνδρέας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Νεομάρτυρος Ἁγ. Ἰωάννου ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἐγκύκλιον:

«Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

-Α-

Κοντὰ στοὺς ἀναρίθμητους μάρτυρες τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν, προστέθηκαν καὶ νέοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, μάλιστα στὰ δίσεκτα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὁ Νεομάρτυς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐκ Κονίτσης, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη ἑορτάζεται στὶς 23 Σεπτεμβρίου, ποὺ εἶναι ἡ ἐπέτειος τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου (23 Σεπτεμβρίου 1814).

Τὸ θαυμαστὸ στὴν περίπτωση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἶναι, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρξε Τοῦρκος καὶ μουσουλμάνος, ἀφοῦ ὁ πατέρας του ἦταν γνωστὸς ὡς σέχης στὴν Κόνιτσα. Καὶ ὁ μωαμεθανισμὸς προέβλεπε (ὅπως συμβαίνει μέχρι καὶ σήμερα), ὅτι ὅποιος τυχὸν ἀλλαξοπιστοῦσε καὶ γινόταν χριστιανός, θὰ καταδικαζόταν ἀμέσως σὲ θάνατο. Ἂν, μάλιστα, καταγόταν ἀπὸ ἐπιφανῆ οἰκογένεια, τότε ἡ κατάληξη ἦταν προδιαγεγραμμένη : θάνατος, διότι πρόσβαλε τὸν «προφήτη» Μωάμεθ καὶ ἔγινε «γκιαούρης», δηλαδὴ ἄπιστος.

-Β-

Ἔτσι, τὰ πράγματα ἦταν δύσκολα γιὰ τὸν νεαρὸ Χασάν, ποὺ ἔδειχνε νὰ συμπαθῇ τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὴν θρησκεία τους, γιατὶ τὴν εὕρισκε ἀληθινὴ καὶ δημιουργοῦσε δυνατὰ συναισθήματα στὴν νεανική του καρδιά, ἄγνωστα στὸν χῶρο τοῦ μωαμεθανισμοῦ. Ἀλλ' ὅταν ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπισκιάσῃ τὸν ἄνθρωπο, συμβαίνει αὐτό, ποὺ διαβεβαίωσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός: «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν» (Λουκᾶ ιη΄ 27).

Καὶ νά, ὁ Χασάν, ἄγνωστο πῶς, βρέθηκε στὸ Ἀγρίνιο, ποὺ τότε λεγόταν Βραχώρι. Στὴν πόλη αὐτή, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη παρακολούθηση τοῦ πατέρα του, πλησίασε τὴν Ἐκκλησία καὶ φαίνεται ὅτι ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν. Γιατί, ὅπως πάλι εἶπε ὁ Κύριος, τὸ καλὸ παράδειγμα διδάσκει καὶ μιλάει στὶς καρδιὲς καὶ συντελεῖ στὸ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

-Γ-

Ὁ Χασάν, λοιπόν, ζήτησε νὰ γίνῃ χριστιανός. Ὅμως, οἱ Τοῦρκοι τοῦ Ἀγρινίου γνώριζαν ὅτι ἦταν γιὸς τοῦ Σέχη τῆς Κόνιτσας. Καὶ ἡ ἀλλαξοπιστία του θὰ εἶχε σοβαρὲς ἐπιπτώσεις, ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς. Γι' αὐτό, οἱ προεστοὶ τῆς χριστιανικῆς κοινότητας τὸν συμβούλευαν συνετὰ νὰ πάῃ στὴν Ἰθάκη, ποὺ τότε ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Ἐνετῶν, ὅπου θὰ μποροῦσε ἐλεύθερα νὰ βαπτισθῇ.

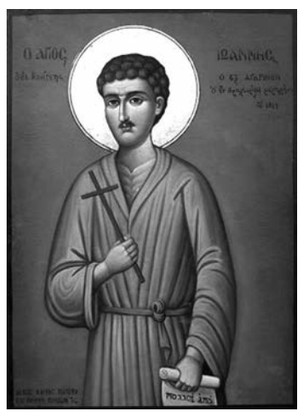

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἔγινε. Ὁ Χασὰν πῆγε στὴν Ἰθάκη, βαπτίσθηκε καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Ἰωάννης, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μείνῃ, ἀπὸ τότε, γνωστὸς στὴν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα τοῦ τόπου μας. Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Ἀγρίνιο, ἐδημιούργησε χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ ἔμενε στὸ χωριὸ Μαχαλᾶς, σήμερα Φυτεῖες, ἐργαζόμενος σὰν ἀγροφύλακας. Ὅμως, ἡ ἀλλαξοπιστία του ἔγινε γνωστή, συνελήφθη καί, φυσικά, τοῦ ζητήθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν μωαμεθανισμό. Ἀλλὰ ἡ πίστη του ἦταν ἀκλόνητη καὶ ἡ ἄρνησή του ἐπίσης. Ἔτσι, καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Στὶς 23 Σεπτεμβρίου 1814 ἀποκεφαλίσθηκε · «καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς τὸν στέφανον, παρὰ Χριστοῦ δεξάμενος τῶν πάλαι Μαρτύρων ὤφθη ἰσοστάσιος» .

-Δ-

Ἡ ἀκριτικὴ Μητρόπολή μας θὰ τιμήσῃ, σὺν Θεῷ, καὶ φέτος τὴν μνήμην τοῦ Νεομάρτυρος συμπολίτου μας Ἁγίου Ἰωάννου, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅπου εἶναι θησαυρισμένο τμῆμα τοῦ Ἱεροῦ του Λειψάνου. Ὁ Ἅγιός μας νὰ σᾶς σκέπῃ ὅλους καὶ νὰ σᾶς εὐλογῇ».

Γνωμοδοτήσεις τοῦ ΣτΕ διὰ 2.142 προσλήψεις ἐκτός τῆς Ἱ. Μ. Κυθήρων

Δεκάδες ἄτομα ἐκρίθησαν ὡς ἀπαραίτητα καὶ προχώρησαν αἱ διαδικασίαι προσλήψεώς τους. Ἀντιδέτως ἀρνητικῶς ἐκρίθησαν μέλη νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ΕΚΑΒ, ἐνῶ δὲν ἐξητάσθη τὸ αἴτημα τῆς ἀκριτικῆς Ἱ. Μ. Κυθήρων. Ἀποροῦμεν ἂν τελικῶς ἀφέθησαν τὰ σπουδαιότερα καὶ ἱκανοποιήθησαν τὰ δευτερεύοντα. Ὡς ἐπληροφ

Δὲν ἀγιάζει ἡ Καινὴ Διαθήκη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας

Τοῦ ***κ. Στεφάνου Κοντοστάνου,*** *συντ. Διδασκάλου*

Τελευταίως, Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ κυκλοφορεῖ δωρεὰν τὴν ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ μὲ μετάφραση, χωρὶς νὰ ἔχῃ, δυστυχῶς, εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τὸ πρωτότυπον θεόπνευστον κείμενον.

Τὴν μετάφραση ἔκαναν 4 (τέσσερεις) καθηγητὲς ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἔχουν τὴν ἔγκριση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ δὲν φαίνεται πουθενὰ ὅτι πῆραν τὴν ἄδεια νὰ τυπώσουν καὶ νὰ κυκλοφορήσουν μόνον τὴν μετάφραση, ἀφοῦ α) Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ γράφει εἰς τὸν πρόλογον: «Ἡ μετάφραση, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ὑποκαταστήσει τὸ πρωτότυπο κείμενο, ἀλλὰ νὰ βοηθήσει στὴν κατανόησή του». Ποῦ εἶναι λοιπόν, τὸ πρωτότυπον Θεόπνευστον κείμενον, τὸ ὁποῖον μποροῦν νὰ κατανοήσουν ὅσοι διαβάζουν τὴ μετάφραση;

β) Ἀφοῦ τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἔγκρισή του, γράφει:«ὅπερ μεγάλως μέλλει ἐφ' ἑξῆς συμβάλλεσθαι εἰς τὴν εὐρυτέραν παρὰ τῷ ἡμετέρῳ πληρώματι χρῆσιν, μελέτην καὶ κατανόησιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, πλήν, βεβαίως καὶ ὡς εἰκὸς τῆς λειτουργικῆς (χρήσης)», διερωτᾶται κάθε ὀρθόδοξος χριστιανός. Ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ χρήση τῆς μετάφρασης εἰς τὴν λειτουργίαν, διατὶ δὲν ἐτύπωσαν καὶ τὸ πρωτότυπον θεόπνευστον κείμενον εἰς τὴν μίαν πλευράν, γιὰ νὰ διαβάζουν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τὸ κείμενο, ποὺ ἀναγιγνώσκεται εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν;

Εἰς τοὺς καθηγητὲς Τρεμπέλα καὶ Κολιτσάρα, οἱ ὁποῖοι ἐκυκλοφόρησαν τὴν ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ μὲ ἑρμηνεία, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τοὺς ἔδωσαν τὴν ἔγκριση νὰ τυπώσουν καὶ τὸ πρωτότυπον θεόπνευστον κείμενον μὲ τὴν ἑρμηνεία.

Ἀκόμη ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ἐκυκλοφόρησε δωρεὰν εἰδικὴ συσκευασία, ποὺ περιέχει 2 cd μὲ ἠχογραφημένη τὴ μετάφραση ἀπὸ κάποιον Α.Χ.Β. (π. Ραφαήλ).

Καὶ τὴν ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ καὶ τὴ συσκευασία μὲ τὰ 2cd τὰ μοιράζουν δωρεάν.

Καὶ δημιουργοῦνται τὰ ἐρωτήματα:

1) Αὐτοὶ ποὺ χρηματοδοτοῦν τὴν δωρεὰν κυκλοφορίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῶν 2cd τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας, γιατὶ ἐπιμένουν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸ ἄκουσμα μόνον τῆς μετάφρασης καὶ ὄχι τοῦ πρωτοτύπου θεοπνεύστου κειμένου;

2) Διατὶ δὲν χρηματοδοτοῦν τὴν ἔκδοση τῶν καθηγητῶν Τρεμπέλα - Κολιτσάρα, ποὺ περιέχει τὸ πρωτότυπο θεόπνευστο κείμενο μὲ ἑρμηνεία, σύμφωνα μὲ τὴν πατερικὴ παράδοση;

καὶ 3) Μήπως ἐξυπηρετοῦν ἄλλους σκοπούς;

Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας π. Γεώργιος Μεταλληνὸς εἰς τὸ βιβλίον του ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, καὶ εἰς τὸ ἄρθρον ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ, γράφει: «... ἡ μετάφραση ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν Μ. Καλλιπολίτη μεταξὺ 1629 καὶ 1632 καὶ ἐκδόθηκε τὸ 1638 στὴ Γενεύη μὲ ἔξοδα τῆς Ὁλλανδικῆς Κυβέρνησης, ἔγινε μὲ συνέκδοση μετάφρασης καὶ πρωτοτύπου. Τὴν ἀπόφαση αὐτὴ εἶχε πάρει ὁ μαρτυρικὸς Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρης γιὰ τὴν ἀποφυγὴ παρεξηγήσεων καὶ (δικαίων) ἀντιδράσεων... Ἡ συνέκδοση δὲ μετάφρασης καὶ πρωτοτύπου ἔγινε, γιὰ νὰ φανεῖ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς Ἐκκλησίας του καὶ νὰ ἀποκλεισθεῖ κάθε ὑπόνοια γιὰ ἀπόπειρα νόθευσης τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Ἔτσι στὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπικράτησε ἡ ἄποψη τῶν Ἀνατολικῶν, ἐνῶ ἡ τάση τῶν Δυτικῶν ἦταν ἀπὸ τότε ἡ παράλειψη τοῦ πρωτοτύπου στὶς ἑλληνικὲς ἐκδόσεις» (σελ. 119-120).

«Ἡ μετάφραση αὐτὴ ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Πατριαρχεῖο ποὺ τὴν δημιούργησε. Εἰδικὰ ἡ σύνοδος τοῦ Ἰασίου (1641/42), στὴν ἀναίρεση τῆς Λουκάρειας ὁμολογίας, ἀφαιρεῖ κάθε ἔρεισμα γιὰ τὴ Μετάφραση τοῦ Μαξίμου, ποὺ δὲν εἶχε κυκλοφορήσει ἀκόμη.» ... «Ἔμμεσα καταδικάσθηκε ἡ Μετάφραση καὶ στὴ σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων τοῦ 1672» (σελ. 122) ... «Ἔχει ἐνδιαφέρον, ὅτι ἡ πρώτη ἐπανέκδοση τῆς Μετάφρασης ἔγινε (ἀπὸ δυτικοὺς κύκλους) τὸ 1703 στὸ Λονδίνο, «διορθώσει Σεραφείμ Ἱερομονάχου τοῦ Μυτιληναίου» καὶ «ἐξόδοις τοῦ Ἀγγλικανικοῦ Κλήρου». Γὶὰ πρώτη φορὰ ἐκδιδόταν ἡ Μετάφραση χωρὶς τὸ πρωτότυπο. Ἕνα χρόνο ὑστερότερα ὁ Πατριάρχης Γαβριὴλ Γ΄, μετὰ τὴ συνοδικὴ καταδίκη της, θὰ τὴν παραδώσει στὸ πῦρ.

Σὲ ἐγκύκλιο πατριαρχικὴ ἡ Μετάφραση καταδικαζόταν μὲ τὴν αἰτιολογία: «ἅτε, περιττῆς οὔσης καὶ ἀνωφελοῦς». Πεποίθησή μας εἶναι, ὅτι τὸ πρῶτο ἐπίθετο ἀναφέρεται στὴν ἔκδοση (πάλι ἀπὸ ξένες δυνάμεις) τὸ δὲ δεύτερο στὴν παράλειψη τοῦ πρωτοτύπου. Γιατὶ πράγματι, ἂν ὁποιαδήποτε Μετάφραση δὲν ἀντιστοιχεῖ σὲ κάποιο συγκεκριμένο πρωτότυπο (οἱ εἰδικοὶ ἑρμηνευτικοὶ ξέρουν τὶ σημαίνει αὐτὸ γιὰ τὴν Α.Γ.) καὶ μάλιστα στὸ παραδοσιακὸ κείμενο τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς (κείμενο Μεγάλης Ἐκκλησίας), ποιὰ οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία προσφέρει, ὄχι μόνο ἐκκλησιαστικά - λειτουργικά, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐπιστημονικά; Μιὰ καθοποιοδήποτε τρόπο «ἀπολελυμένη» χρήση τῆς Μεταφράσεως τῆς Α.Γ. - ὁποιασδήποτε- στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ποὺ ἔχει τὴν εὐλογία νὰ ἔχει στὴ γλώσσα της τὸ πρωτότυπο τῆς Κ.Δ. δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βρεῖ δικαίωση. Αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βασικότερα ἐπιχειρήματα τοῦ Κων. Οἰκονύμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων τὸν 19ο αἰώνα» (σελ. 123).

Ἡ προσπάθεια τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸν 19ο αἰ. γιὰ μετάφραση τῆς Α.Γ. στὴν νεοελληνικὴ εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μὲ τὶς γενικότερες ἐπιδιώξεις τῶν Προτεσταντικῶν Ἱεραποστολῶν (Missions) στὸν ἑλληνορθόδοξο κόσμο... Ἡ ἐπικράτηση δὲ μιᾶς Μεταφράσεως τῆς Α.Γ., μὲ τὴν ἔγκριση μάλιστα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, κύριος στόχος τῆς Β.Ε. πάντοτε, δημιουργοῦσε ἄριστες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ σχεδίου τῶν προτεσταντικῶν Ἱεραποστολικῶν ἑταιρειῶν -καὶ τῆς ἴδιας τῆς Β.Ε.- μὲ τὴν ἄνετη διακίνηση τῶν ἰδεῶν τους μέσῳ τῶν ἱκανότατων Πρακτόρων καὶ τῶν πολυάριθμων ἐντύπων των.

«Ἡ ἀναγεννημένη μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 μικρὴ Ἑλλάδα τράβηξε τὴν προσοχὴ τῶν διαφόρων Προτεσταντικῶν Ἱεραποστολικῶν Ἑταιρειῶν, γιατὶ πρόσφερε πρόσφορο ἔδαφος ὄχι μόνο στὴ διεθνῆ διπλωματία, ἀλλὰ καὶ στὶς δυτικὲς προσηλυτιστικὲς ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες κάτω ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸ μανδύα ἢ παράλληλα μὲ τὰ θρησκευτικὰ ἐνδιαφέροντα συνεδύαζαν καὶ πολιτικὲς σκοπιμότητες στὸ εὐρύτερο πλαίσιο τῶν δραστηριοτήτων τῆς δυτικῆς διπλωματίας στὴν Ἀνατολή. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικό, ὅτι τὸν 19ο αἰ. ἐφαρμόσθηκε μὲ περισσότερη πληρότητα καὶ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τὸ καλβινικὸ σχέδιο τοῦ 17ου αἰώνα: Ἐκδήλωση ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος μὲ τὴν ἵδρυση προτεσταντικῶν σχολείων, διάδοση προτεσταντικῶν βιβλίων-ἐντύπων καὶ ἐκπόνηση Μετάφρασης τῆς Α.Γ., μὲ στόχο τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία της (μὲ ἐκκλησιαστικὴ ἢ στὴν ἀνάγκη πολιτικὴ ἄδεια) καὶ εἰσαγωγὴ της στὰ σχολεῖα ὄχι μόνο στὰ δικά τους ἀσφαλῶς, ἀλλὰ καὶ στὰ κρατικά. Ἔτσι ἡ Μετάφραση τῆς Α.Γ. συνδέθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ σχεδίου γιὰ τὸν ἐκπροτεσταντισμὸ (μεταρρύθμιση) τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἦταν ἀρχικὰ τοὐλάχιστο ὁ βασικὸς στόχος» (σελ. 125).

«Οἱ πολιτικὲς ἐξελίξεις στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο ἔστρεψαν τὴν προσοχὴ τῆς Β.Ε. στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα. Ἔτσι ἐπιχειρήθηκε νέα μετάφραση ὅλης τῆς Α.Γ. στὴν ἀγγλοκρατούμενη Κέρκυρα, γιὰ τὴν εὐκολη διάδοση τῆς ὁποίας καὶ στὴν Ἑλλάδα θὰ ἦταν ἀρκετὴ τώρα ἡ εὐνοια ὄχι τόσο τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο τῆς Πολιτείας. Πρόκειται γιὰ τὴν Μετάφραση, ποὺ ἔμεινε γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ βασικοῦ Ἕλληνα μεταφραστῆ, τοῦ Διακόνου (τότε) καὶ καθηγητῆ τῆς Ἰόνιας Ἀκαδημίας, Νεοφύτου Βάμβα, παρόλο ποὺ ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὴν καὶ ἄλλοι,Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι. Ἡ ἐργασία ὁλοκληρώθηκε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1838, ἀπὸ τὸ 1832 ὅμως ἄρχισε νὰ κυκλοφορεῖ τμηματικὰ ἡ μετάφραση πρῶτα τῆς Π.Δ. Τὸ 1850 /51 κυκλοφόρησε ἡ πρώτη ἐπίτομη ἔκδοση ὁλόκληρης τῆς Μετάφρασης, Π. καὶ Κ.Δ» (σελ. 127). ....«Ἐπειδὴ δὲ ἐξυπηρετοῦσε τὰ σχέδια τῶν ξένων θρησκευτικῶν προπαγανδῶν, ἔγινε ἡ Μετάφραση αὐτὴ ὅλο τὸν 19ο αἰώνα -καὶ αὐτὸ συνεχίσθηκε καὶ στὸν 20ό- ὄργανο στὰ χέρια ὄχι μόνο τῶν ποικιλώνυμων ἀμερικανικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν προτεσταντικῶν ὁμάδων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν αὐτοκαλουμένων «Μαρτύτων τοῦ Ἰεχωβᾶ» ἢ «Χιλιαστῶν». Αὐτὸ εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὸν ἀντιεκκλησιαστικὸ χαρακτήρα, ποὺ ἡ Μετάφραση αὐτὴ στὴ συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου Λαοῦ προσέλαβε. Σὲ τελευταία ἀνάλυση μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ Μετάφραση αὐτὴ ἔγινε περισσότερο, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν οἱ ἀνάγκες τῶν Μισσιοναρίων στὴν πολύπαθη αὐτὴ γωνιὰ τῆς γῆς, παρὰ γιὰ νὰ γνωρίσει ὁ Λαός μας τὸ θεῖο λόγο» (σελ. 128).

«....Τὸ γλωσσικὸ πρόβλημα τῆς μεταφράσεως τῆς Α.Γ. στὴ νεοελληνικὴ εἶχε τεθεῖ, ὅπως εἴδαμε, πολὺ ἐνωρίς, ἤδη στὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰώνα ἀπὸ τὸν πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Γεράσιμο Σπαρταλιώτη. Αὐτὸς πρῶτος διατύπωσε τὴν ἄποψη, ὅτι ἡ Γραφὴ εἶναι καθαυτὴν σὲ πολλὰ ἀσαφὴς καὶ καμμιὰ Μετάφραση δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταστήσει στὰ σημεῖα αὐτὰ εὐληπτότερη, παρὰ μόνο ἡ ἑρμηνεία, ποὺ γίνεται μὲ τὸ κήρυγμα. Ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ ὁμάδα στὴν ὁποία ἀνῆκε ὁ Σπαρταλιώτης, ἡ διάδοση τῆς Γραφῆς στὸν Λαό, «γυμνῆς ἐξηγήσεων τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίων Πατέρων» (ἡ φράση ἀνήκει στὴ Σύνοδο τοῦ Ἰασίου, 1641/42), δηλαδὴ ἁπλὴ μετάφραση - μεταγλώττιση χωρὶς πατερικὴ ἑρμηνεία, συνιστᾶ ἀθέτηση τῆς ὀρθοδόξης ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν εἶχαν καθόλου ἄδικο, γιατὶ μόνο ἡ πατερικὴ παράδοση διασώζει ὄχι μόνο τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ κειμένου καὶ προσφέρει τὸ ἀπαραίτητο πλαίσιο, μέσα στὸ ὁποῖο ἡ Γραφή, ὡς βιβλίο ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, γίνεται κατανοητή. Ἀπὸ τὸν Σπαρταλιώτη θὰ τονισθεῖ γιὰ πρώτη φορὰ -καὶ θὰ ἐπαναληφθεῖ συχνὰ κατόπιν ἡ σημασία τῆς γλώσσας τοῦ πρωτοτύπου τῆς Α.Γ. γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μάλιστα στὴν ἑλληνόφωνη. Αὐτὸ θὰ ὑποστηρίξει μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση τὸ 19ο αἰ. ὁ Κ. Οἰκονόμος, θεωρώντας τὴν γλώσσα τῆς Γραφῆς μέσα στὸν ἴδιο τὸ σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας» (σελ. 135).

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εἰς τὸ βιβλίον του ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΩΣ ΠΡΟΠΑΙΔΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ, γράφει:«Ὁ ἱερὸς πατὴρ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς λέγει ὅτι ἡ θεία σοφία ἐφώτιζε καὶ ἐποδηγέτει τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ὥστε φρονεῖ, ὅτι τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθηκης μετεφράσθησαν, κατὰ θείαν πρόνοιαν Ἑλληνιστί, καὶ τὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐγράφησαν Ἑλληνιστί, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τὸ διὰ τῆς φυσικῆς θεογνωσίας εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς ἀληθείας ποδηγετηθέν, γνωρίσῃ καὶ τὴν δι' ἀποκαλύψεως γνωσθεῖσαν τοῖς ἀνθρώποις ἀλήθειαν καὶ δι' ἀμφοτέρων ὁδηγηθῇ πρὸς τὴν ὑψίστην ἀλήθειαν» (σελ. 32). Ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης λέγει: «Εἶναι μερικοὶ ποὺ πᾶνε νὰ κάνουν μία νέα γλῶσσα. Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως γλῶσσα ἔχει «γλῶσσα» ἀπὸ τὶς πύρινες Γλῶσσες τῆς Πεντηκοστῆς! Τὸ δόγμα τῆς πίστεώς μας καμμιὰ γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀποδώσῃ. Γι' αὐτὸ οἰκονόμησε ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μεταφράσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβδομήκοντα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ Εὐαγγέλιο γράφτηκε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἂν δὲν ξέρῃ Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κανεὶς καὶ ἀσχολῆται μὲ τὸ δόγμα μπορεῖ νὰ πλανηθῇ. Καὶ ἐμεῖς καταργήσαμε τὰ Ἀρχαῖα ἀπὸ τὸ σχολεῖα! Μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ ἔρχωνται Γερμανοὶ νὰ διδάσκουν Ἀρχαῖα στὰ δικά μας Πανεπιστήμια. Τότε θὰ καταλάβουν οἱ δικοί μας τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ἀφοῦ πρῶτα γίνουν ρεζίλι, καὶ θὰ ποῦν: «Γιὰ δὲς ἡ Ἐκκλησία ποὺ κρατοῦσε τὰ Ἀρχαῖα»!

«Πᾶνε νὰ ἐξαφανίσουν ἕνα ὀρθόδοξο ἔθνος. Ξέρετε τὶ σημαίνει αὐτό; Ἕνα ὀρθόδοξο ἔθνος σήμερα εἶναι μεγάλη ὑπόθεση!». (ΛΟΓΟΙ ΤΟΜΟΣ Α΄, Κεφάλαιο: ἡ Ἐκκλησία στὴν ἐποχή μας, σελ. 294).

Καὶ ὁ πατὴρ Γεώργιος Μεταλληνὸς συνεχίζει: «Ἔτσι, στὸν προβληματισμὸ γιὰ τὶς ἀγιογραφικὲς μεταφράσεις, ἡ γλώσσα τῆς Γραφῆς θὰ ξεπεράσει τὰ ὅρια τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, παίρνοντας καθαρὰ θεολογικὸ χαρακτήρα. Ἀντίθετα οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς μετάφρασης, ὡς ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς - καθημερινῆς γλώσσας, εἶχαν σαφῆ συνείδηση τῆς διαφορᾶς μεταξὺ (ἀρχαίας) ἑλληνικῆς καὶ καθομιλουμένης στὴν ἐποχή τους. Ὅταν δὲ ἀπὸ τὸν 19ο αἰ. θὰ προστεθεῖ στὴν ἐναντίον τῆς μεταφράσεως πολεμικὴ καὶ ὁ ἐθνικὸς - πατριωτικὸς λόγος (K. Krumbacher), κατανοεῖται εὐκολώτερα, πῶς τὸ πράγμα ἔφτασε στὰ αἱματηρὰ γεγονότα τοῦ 1901.

«Τὰ Εὐαγγελικὰ εἶχαν σοβαρότατες ἐπιπτώσεις. Ὁ Ἀθηνῶν Προκόπιος παραιτήθηκε τὴ νύκτα ποὺ ἀκολούθησε τὸ συλλαλητήριο (8 πρὸς 9.11.1901). Μετὰ ἀπὸ δύο μέρες παραιτήθηκε καὶ ἡ Κυβέρνηση Γ. Θεοτόκη (10.11.1901). Ἡ ὅλη δὲ ὑπόθεση ὁδήγησε στὴ συνταγματικὴ κατοχύρωση τῆς ἀπαγόρευσης τῆς μετάφρασης τῆς Γραφῆς μὲ τὸ ἄρθρο 2 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1911. Κάτι, ποὺ δὲν ἄλλαξε μέχρι τὸ τελευταῖο Ἑλληνικὸ Σύνταγμα τοῦ 1975, ποὺ ὁρίζει: «Τὸ κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς τηρεῖται ἀναλλοίωτον. Ἡ εἰς ἄλλον γλωσσικὸν τύπον ἐπίσημος μετάφρασις τούτου, ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπαγορεύεται» (Ἄρθρ. 3,3).

Μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ὅτι εἶναι νόμιμη ἡ κυκλοφορία τῆς Καινῆς Διαθήκης μὲ τὴ μετάφραση μόνο, ἀφοῦ ἔχει τὴν ἔγκριση τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1975, ὅμως δὲν προσφέρει καμμία οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία ὄχι μόνο ἐκκλησιαστικά - λειτουργικά, ἀλλὰ καὶ ἀκόμη ἐπιστημονικὰ ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιστοιχεῖ στὸ παραδοσιακὸ θεόπνευστο κείμενο τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς (Κείμενο Μεγάλης Ἐκκλησίας). Ἀκόμη, ἁπλὴ μετάφραση - μεταγλώτισση χωρὶς πατερικὴ ἑρμηνεία, συνιστᾶ ἀθέτηση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας πατὴρ Γεώργιος Μεταλληνός,

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ καθηγητὲς Τρεμπέλας - Κολιτσάρας ἐκυκλοφόρησαν τὸ πρωτότυπο ἱερὸ θεόπνευστο κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης μὲ ἑρμηνεία -ὄχι μετάφραση- γιὰ νὰ μὴ ἀθετήσουν τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ὥστε μὲ τὴν πατερικὴ ἑρμηνεία νὰ κατανοήσουν ὅσοι διαβάζουν τὸ πρωτότυπο θεόπνευστο κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἀκόμη, μόνον ἡ Καινὴ Διαθήκη ποὺ περιέχει τὰ θεόπνευστα λόγια, δηλαδὴ τὸ πρωτότυπο θεόπνευστο κείμενο, ἁγιάζει αὐτοὺς ποὺ τὸ μελετοῦν καὶ ὄχι τὰ λόγια τῆς μετάφρασης.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ, κεφ. ΙΒ΄ Περὶ τῆς Μελέτης τῶν Ἁγίων Γραφῶν, γράφει: «Εἶδα κάποτε τὸ διάβολο, ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ μαθητοῦ μου, ἔλεγε ἕνας διορατικὸς Γέρων, νὰ παραμονεύῃ. Ἔρριξα τότε μιὰ ματιὰ μέσα νὰ ἰδῶ τὶ ἔκανε ἐκεῖνος. Εἶχε ἀνοικτὴ ἐμπρός του τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη. Μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα κι' ἔκλεισε τὸ βιβλίο ὥρμησε μέσα ὁ διάβολος γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ» (Ἐκδόσεις ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ σελ. 341).

Ὁ διάβολος, λοιπόν, δὲν μᾶς πειράζει, ὅταν διαβάζουμε τὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης λέγει: «Τὰ λόγια τῶν Γραφῶν εἶναι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδὴ λόγια τῆς αὐτοαλήθειας καὶ τῆς αὐτοχάριτος»..... Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος, λέγει: «Ἡ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν εἶναι ἄνοιγμα τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ στόματα τῶν προφητῶν εἶναι τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ» (Συμβουλευτικὸ Ἐγχειρίδιο σελ. 261-262, ἔκδοσις Νέας Σκήτης, Ἁγίου Ὄρους).

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ ὅσα λέγουν οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀποδεικνύουν τὰ δόλια σχέδια τῶν αἱρετικῶν, τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι παρακινεῖ ὁ διάβολος, γιὰ νὰ σταματήσουν νὰ τὸν πολεμοῦν ὅσοι διαβάζουν τὰ θεόπνευστα λόγια νὰ μὴ παίρνουμε οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ αὐτὴν τὴν Καινὴ Διαθήκη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας μὲ τὴ μετάφραση καὶ νὰ μὴ τὴν κρατᾶμε στὰ σπίτια μας.

Νὰ διαβάζουμε τὸ θεόπνευστο κείμενο, γιὰ νὰ ἁγιαζόμαστε οἰκογενειακῶς καὶ γιὰ τὴν κατανόησή του νὰ διαβάζουμε τὴν πατερικὴ ἑρμηνεία, ὄχι μετάφραση.

Οἱ Ἰσλαμοτζιχαντισταὶ ἀφανίζουν τοὺς ὅπου γῆς Χριστιανούς

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ!

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Κούβελα,*** *Νομικοῦ – Ἐπιτίμου Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως Κυπρίων*

(3ον)

Φρίκη: Οἱ Τζιχαντισταὶ γκρεμίζουν Ὀρθοδόξους Ἱεροὺς Ναούς!

Μετὰ τὶς δολοφονίες, τὶς ἀπαγωγές, τοὺς ἀποκεφαλισμοὺς καὶ τὴ σωρεία ἄλλων ἀνάλογων πράξεων ἀπόλυτης βαρβαρότητας, οἱ Τζιχαντιστὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους ἐπιτίθενται τώρα μὲ μένος καὶ στὶς Ἐκκλησίες τῶν Χριστιανῶν! Πιστοὶ στὶς συνήθειές τους, οἱ ἀκραῖοι Ἰσλαμιστὲς δημοσίευσαν τὶς φωτογραφίες ἀπὸ τὰ «κατορθώματά» τους, ὅπως πάντα στὶς σελίδες τοῦ Χαλιφάτου. Στὶς νέες –σοκαριστικὲς γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ- φωτογραφίες ἀπὸ τὴν πάλαι ποτὲ πρωτεύουσα τῆς ἀσσυριακῆς αὐτοκρατορίας, τὴ Νινευή, οἱ Τζιχαντιστὲς ἀπεικονίζονται νὰ καταστρέφουν Εἰκόνες, νὰ σπάνε ἀγάλματα μὲ σφυριὰ καὶ νὰ ξεκρεμοῦν τοὺς σταυροὺς ἀπὸ τὶς σκεπὲς τῶν Ἐκκλησιῶν, τοποθετώντας στὴ θέση τους τὴ σημαία τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους! Οἱ Τζιχαντιστὲς ὑποστηρίζουν τὴν ἴδια στιγμὴ ὅτι τὰ ἀρχαῖα κειμήλια προωθοῦν τὴν εἰδωλολατρία, γεγονὸς ποὺ παραβιάζει τὴ φονταμενταλιστικὴ ἑρμηνεία τοῦ Ἰσλαμικοῦ νόμου. Ἡ «Δημοκρατία» τῆς 18-3-2015 δημοσιεύει δήλωση τοῦ Στίβεν Σταλίνσκι, διευθυντῆ τοῦ Ἐρευνητικοῦ Ἰνστιτούτου Μέσων Ἐνημέρωσης Μέσης Ἀνατολῆς (MEMRI), ποὺ λέει ὅτι οἱ συγκεκριμένες φωτογραφίες ἀποτελοῦν ἄλλη μιὰ ἀπόδειξη τῆς συστηματικῆς προσπάθειας τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους νὰ «καθαρίσει» τὸ Χαλιφάτο ἀπὸ κάθε τὶ ποὺ σχετίζεται μὲ τὴ Χριστιανικὴ Κληρονομιά του. Ὁ Σταλίνσκι θεωρεῖ ὅτι οἱ ἀκραῖοι Ἰσλαμιστὲς ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὴν ἰδεολογία τους καὶ θέλουν νὰ ἐξαφανίσουν τοὺς Ναοὺς τῶν ἄλλων θρησκειῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλες τὶς μειονότητες. Ὅπως λέει χαρακτηριστικά, «Θέλουν νὰ ποῦν ὅτι ἐδῶ εἶναι τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος καὶ δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ κανένα ἄλλον»! Μόλις τὸν περασμένο μήνα οἱ αἱμοσταγεῖς Ἰσλαμιστὲς ἀποκεφάλισαν 21 Αἰγύπτιους Χριστιανοὺς Κόπτες στὰ σύνορα τῆς Λιβύης καὶ ἀμέσως μετὰ ἀπήγαγαν 220 Ἀσσύριους Χριστιανούς, ὅταν εἰσέβαλαν σὲ 12 Χριστιανικὰ χωριά.

Τζιχαντισταὶ ἐξετέλεσαν γυναικόπαιδα εἰς

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΔΕΙΝΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Συνάντησή μας τῶν τριῶν αὐτῶν ἡμερῶν εἶναι ἕνας φάρος στὸν ὠκεανὸ τῶν ποικίλων παθῶν τῆς ἐποχῆς μας… Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος ἦταν ὁ πρῶτος θρησκευτικὸς ἡγέτης, ὁ ὁποῖος εὐαισθητοποίησε τὸν κόσμο στὴν ἀντιμετώπιση τῶν μεγάλων προκλήσεων τῆς προστασίας τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ… ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέσα ἀπὸ τὴν πλουσία Παράδοσή της συνεχίζει νὰ διδάσκει τὸν κόσμο ποικιλότροπα. Αὐτὸ εἶναι γεγονὸς κυρίως ἀπὸ τότε ποὺ καὶ ἡ νέα ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, προσπαθεῖ νὰ εὐαισθητοποιήσει τὸν Ρωμαιοκαθολικὸ κόσμο σ' αὐτὴ τὴν πρόκληση». Αἱ διαθρησκειακαὶ συναντήσεις «φάρος»; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἄποψις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Πατέρων; Καμαρώνει ὅτι ὁ Πατριάρχης ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ ἠσχολήθη μὲ τὸ περιβάλλον καὶ εὐαισθητοποίησε καὶ τοὺς Λατίνους; Αὐτὴ εἶναι ἐπιτυχία, ὅταν ἐνῶ ἕνας Πατριάρχης σκοπὸν ἔχει τὸν εὐαγγελισμὸν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν αἱρετικῶν νά ἐπιδίδεται εἰς ἔργα ἀλλότρια;

Ὁ Σεβ. Ἀρχ. Ἀλβανίας ἐδήλωσε: «Στὰ περισσότερα θρησκεύματα εὑρίσκουμε: Πρῶτον μία ἀναζήτηση γιὰ ἐσωτερικὴ εἰρήνη. Δεύτερον χαλίνωση τῆς ἐπιθετικότητας. Τρίτο κοινὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ ἐπιδίωξη εἰρηνικῶν σχέσεων μὲ τὴν ὕψιστη Πραγματικότητα, εἴτε αὐτὴ νοεῖται ἀπρόσωπη εἴτε ὡς προσωπικὸς Θεός. Τέταρτον ἔχουν θεσμοθετηθεῖ ἀπὸ τὶς θρησκεῖες ἀρχὲς, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν εἰρηνικὴ συμβίωση μέσα σὲ κάθε ἰδιαίτερη κοινωνικὴ ὁμάδα. Καὶ τέλος καταβάλλονται προσπάθειες γιὰ τὴ διατήρηση τῆς εἰρήνης πέρα ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη θρησκευτικὴ κοινότητα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα… Ὅλοι ὅσοι συνειδητὰ θρησκεύουμε ὀφείλουμε νὰ διερευνήσουμε καί νά προωθήσουμε μία εἰρηνικὴ θεολογία καὶ ἀνθρωπολογία… ἡ εἰρήνη ἀρχίζει ἀπὸ μέσα μας, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μας… Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν εἰρήνη βαθειὰ μέσα μας, στὸ φυσικὸ περιβάλλον, στὴν κοινότητά μας, σὲ ὅλον τὸν κόσμο εἶναι πρωταρχικό μας καθῆκον». Ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι νεοεποχίτικη γλῶσσα τί ἄλλο εἶναι; Ἡ ἀφαιρετικότητα τῶν συλλογισμῶν καταλήγει εἰς συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ἀποπνέουν μόνον ἕνα ἐσωτερισμὸν παραχαράσσοντα τὴν ὁδὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἰς τὴν Χάλκην ἡ συνάντησις εἶχε θέμα διὰ τὰ ἀνθρώπινα καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα καὶ εἰς αὐτὴν συμμετεῖχαν μέλη τοῦ λεγομένου «Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν». Τὸ ἀνακοινωθὲν ἦτο διὰ ἄλλην μίαν φορὰν ἕνα γενικόλογον μανιφέστον χωρὶς ἰδιαίτερον νόημα, ἕνα ἀπὸ τὰ πολλά. Ξεχωρίζομεν ἀπὸ αὐτὸ μόνον τὸ ἑξῆς σημεῖον: «Βαθιὰ μέσα εἰς τὰ κεντρικὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀκόμα πιὸ διευρυμένως εἰς τὰς μονοθεϊστικὰς πίστεις τῆς Ἀβρααμιτικῆς παραδόσεως, Ἰουδαϊσμοῦ, Χριστιανισμοῦ καὶ Ἰσλάμ, εὑρίσκονται οἱ ἀπαρχὲς ἐκείνων ποὺ σήμερα ἀποκαλοῦμε ἀνθρώπινα δικαιώματα». Οἱ ἴδιοι οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ σχετικοποιοῦν τὰ ὅσα προσέφερε τὸ Εὐαγγελικὸ μήνυμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅλοι λοιπὸν κατονομάζονται ὡς ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα! Δυστυχῶς, οἱ συμμετέχοντες Ὀρθόδοξοι δὲν κατανοοῦν ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἔχουν καταλήξει οἱ Δυτικοί, διότι ἡ αἵρεσις τοὺς ὡδήγησεν ἀκριβῶς εἰς τὸ ἴδιο κατάντημα μὲ τὰς ψευδοθρησκείας, καὶ ἀκολουθοῦν ἀκρίτως αὐτὰ τὰ «εὐλογοφανῆ», ὅπως πολλοὶ πνευματικῶς μύωπες τὰ ὀνομάζουν.

Εἰς τὸ Μπόζε τῆς Ἰταλίας ἔλαβε χώραν τὸ 23ον Διεθνὲς Οἰκουμενι(στι)κὸν Συνέδριον διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πνευματικότητα, ποὺ διεξάγεται εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν μειοκτὴν καὶ διομολογιακὴν μοναστικὴν κοινότητα τοῦ Bose τῆς Ἰταλίας ἀπὸ 9-12 Σεπτεμβρίου 2015, καί εἶχεν ὡς θέμα του: "Ἔλεος καὶ Συγχώρησις". Συμμετεῖχαν: Ὁ Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος Γουέαρ, ὁ Μητροπολίτης Σηλυβρίας Μάξιμος, ὁ ἐπίσκοπος Μεσαορίας Γρηγόριος ἀπὸ τὴν Κύπρο, ὁ π. Βασίλειος Θερμός, οἱ καθηγηταί τοῦ ΑΠΘ Βασιλειάδης καὶ Δ. Μόσχος κ.ἄ.

Οἰκουμενιστικὰ μηνύματα ἀπέστειλαν ὁ Οἰκ. Πατριάρχης, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν καὶ ὁ Σέβ. Μητρ. Ν. Ἰωνίας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ aktines.blogspot.gr τῆς 18ης Σεπτεμβρίου 2015: Στὸ μήνυμά του ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀφοῦ χαιρετίζει τὸν «Ἡγούμενο» τῆς μονῆς τοῦ Bose τῆς Ἰταλίας τονίζει ὅτι "ὅπως ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ζωῆς, μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνει ἅγιος καὶ νὰ ἐπιτύχει τὴ σωτηρία, ἔτσι ἐπίσης ὑπάρχουν πολλὰ μέρη κοντὰ στὸν Κύριο, σύμφωνα μὲ τὴν πάλη καὶ τὴν ἀξία τοῦ καθενός". Στὸ μήνυμά του ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος ἀναφέρει ὅτι τὸν ἀντιπροσωπεύει ὁ Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε Σεραφεὶμ Κυκκώτης. Γράφει χαρακτηριστικὰ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς: "Αἰδεσιμώτατο Ἡγούμενο καὶ ἀγαπητὸ ἀδελφὸ ἐν Χριστῷ π. Enzo… Μὲ χαρὰ μάθαμε τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον θέμα τοῦ σημαντικοῦ συνεδρίου σας αὐτὸ τὸ ἔτος… Οἱ προσευχές μας εἶναι μαζί σας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ συνεδρίου, ἔτσι ὥστε οἱ πνευματικοὶ καρποί του νὰ συμβάλουν στὴν πορεία τῆς σωτηρίας μας ἐν Χριστῷ". Στὸ μήνυμά του ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἀναφέρει: «Μὲ μεγάλη χαρὰ διάβασα τὸ πρόγραμμα τοῦ 23ου Διεθνοῦς Διαχριστιανικοῦ Συνεδρίου ποὺ πρόκειται νὰ λάβει χώρα καὶ θὰ φιλοξενηθεῖ στὴ μοναστικὴ κοινότητά σας. Τὸ ἐπιλεγμένο θέμα του «ἔλεος καὶ συγχώρεση» εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας…….». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας μεταξύ ἄλλων γράφει: " Ἐκφράζοντας τὶς εὐχαριστίες καὶ τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν πρωτοβουλία, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐνημερώσω ὅτι ἔχει ὁρισθεῖ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἠλίας Καρατζᾶς ὡς ἐκπρόσωπός μας, γιὰ νὰ συμμετάσχει στὸ συνέδριο...»

Συμφώνως πρὸς τὸ amen τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου 2015: «Στὴν ἐναρκτήρια ὁμιλία του ὁ ἡγούμενος ὑπογράμμισε τὴ σημασία τοῦ ἐλέους, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ βασικὴ ἰδιότητα τοῦ Θεοῦ Πατρός… ὁ καρδινάλιος Walter Kasper, ἐπίτιμος πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν Προώθηση τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητας καὶ συμπρόεδρος τοῦ Μεικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ ὁποῖος στὴν εἰσήγησή του ἀναφέρθηκε στὴ δικαιοσύνη, τὸ ἔλεος καὶ τὴ συγχώρηση ὡς καθολικὲς ἔννοιες, ποὺ ξεπερνοῦν τὰ ὅρια τῆς θρησκείας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἠθικῆς… Ὁ Walter Kasper ἀπάντησε στὴ ἐρώτηση ἀναφέροντας ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι τὸ ἐλάχιστο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε πρὸς τὸν πλησίον μας, ἐνῶ τὸ ἔλεος ἀπὸ τὸ μέγιστο». Διακρίνει κανεὶς τὸ πλῆθος τῶν ἀθεολογήτων διατυπώσεων, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν μήπως ὀφείλονται εἰς ἐσφαλμένας μεταφράσεις τοῦ πρακτορείου ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων.

Τὸ ἔλεος εἶναι ἰδιότης τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ὄχι μόνον τοῦ Πατρός. Αἱ ἀπόψεις τοῦ ὑποτιθεμένου φημισμένου δογματολόγου Kasper ἐντελῶς ρηχαί καὶ ἀντιχριστιανικαί. Γνωρίζει κάπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον ἡ ἔννοια τοῦ ἐλέους νὰ ὑπερβαίνη τάς διαστάσεις τάς ὁποίας τῆς δίνει ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος; Ἡ μήπως ἀγνοεῖ τὸ ἀχώριστον δικαιοσύνης καὶ ἐλέους εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν; Ἀλλά, βεβαίως καὶ τὸ ἀγνοεῖ καθὼς δικαιοσύνη εἰς τοὺς Παπικοὺς καὶ ἔλεος εὑρίσκονται εἰς σχολαστικὴν διάστασιν!

Δυστυχῶς εἰς ὅλας αὐτάς τὰς συναντήσεις δὲν ἔλειψαν αἱ συμπροσευχαὶ καὶ βεβαίως κανεὶς δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ λύσις τῶν προβλημάτων εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας, δηλ. τῆς στροφῆς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὅλοι οἱ μετέχοντες εἴτε προσέρχονται ἀπὸ καλὴν πίστιν μήπως κάτι «μπολιάσουν» τοὺς ἄλλους, εἴτε διότι ἔχουν προσωπικάς φιλοδοξίας αὐτοπροβολῆς εἴτε διότι ἔχει ἀμβλυνθῆ ἡ πίστις τους, ἀναζητοῦν τὴν λύσιν εἰς τὸν μέσον ὅρον μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως καὶ ὁδηγοῦν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς περιπετείας καὶ εἰς ἀπώλειαν ψυχῶν.

Ν.Σ.

Τὸ πνευματικὸν φῶς τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

(1ον)

1. Εἰσαγωγικά

Ἡ πρόσφατη ἁγιοκατάταξη τοῦ Γέροντος Παϊσίου τοῦ ἁγιορείτου (13 Ἰανουαρίου 2015) χαροποίησε ἰδιαίτερα τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα τῆς Πατρίδας μας, γιατὶ ἐπιβεβαιώθηκε ὅτι καὶ στὶς δύσκολες μέρες μας -ὅπου οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ- ὑπάρχουν ψυχὲς ἀφιερωμένες στὸν Θεό, οἱ ὁποῖες ἀναλίσκονται στὴν προσευχή, τὴν ἄσκηση καὶ τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τους. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ μὲ ταπείνωση ἀγωνίζονται στὴ ζωή τους καὶ χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιοῦν οἱ ἴδιοι, γίνονται τὸ ἁλάτι καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητές του: «Ὅ,τι εἶναι τὸ ἁλάτι γιὰ τὴν τροφή, εἶστε κι ἐσεῖς γιὰ τὸν κόσμο. Ἂν τὸ ἁλάτι χάσει τὴν ἁλμύρα του, πῶς θὰ τὴν ἀποκτήσει; Δὲ χρησιμεύει πιὰ σὲ τίποτε· τὸ πετοῦν ἔξω στὸ δρόμο καὶ τὸ πατοῦν οἱ ἄνθρωποι. Ἐσεῖς εἶστε τὸ φῶς γιὰ τὸν κόσμο· μιὰ πόλη χτισμένη ψηλὰ στὸ βουνὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτεῖ. Οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀνάψουν τὸ λυχνάρι, δὲν τὸ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸ δοχεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο μετροῦν τὸ σιτάρι, ἀλλὰ τὸ τοποθετοῦν στὸ λυχνοστάτη, γιὰ νὰ φωτίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Ἔτσι νὰ λάμψει καὶ τὸ δικό σας φῶς μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοῦν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξολογήσουν τὸν οὐράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. ε' 13-16).

Τὸ παράδειγμα τοῦ ὁσίου Παϊσίου ἦταν ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακὸ καὶ εἶχε εὐρύτατη ἀπήχηση στὸ λαό. Πράγματι ὁ ὅσιος ὑπῆρξε τὸ φῶς καὶ τὸ ἁλάτι ἑνὸς μεγάλου τμήματος τοῦ λαοῦ μας, ὅσο ζοῦσε. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του (12 Ἰουλίου 1994) συνεχίζεται ἡ εὐεργετική του ἐπίδραση στοὺς σύγχρονους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν εἶχαν γνωρίσει, ἀλλὰ ἐπισκέπτονται κατὰ χιλιάδες τὸν τάφο του στὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴ Σουρωτή, ἀλλὰ καὶ τὸ ταπεινὸ ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι στὴν Παναγούδα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπως ἐπίσης τὸ ἐντυπωσιακὸ μοναστήρι τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Στόμιο μέσα στὴ χαράδρα τοῦ Ἀώου καὶ τὴν πατρική του οἰκία στὴν Κόνισταν.

Ὁ ὅσιος Παΐσιος ἔγινε προσφιλὲς θέμα καὶ σὲ πολλὲς κοσμικὲς ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες ὡστόσο δὲν στοχεύουν νὰ ἀναδείξουν τὴν ἁγιότητά του, ἀλλὰ γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν κυκλοφορία τους, ἐκμεταλλευόμενες τὴ λαϊκὴ εὐσέβεια. Συνήθως ἀποδίδουν στὸν ὅσιο προφητεῖες καὶ θαύματα γιὰ ἐντυπωσιασμό, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἐγκυρότητά τους. Σὲ τελευταία ἀνάλυση τὰ κείμενα αὐτὰ χαρακτηρίζονται ἀρνητικὰ καὶ δὲν συμβάλλουν στὴν προβολὴ τοῦ Ὁσίου Παϊσίου, ἀντίθετα τὸν μειώνουν καὶ ὑποβαθμίζουν τὴν ἀξία τῶν διδαχῶν του, κρύβοντας συγχρόνως τὴ λάμψη τῆς ἀσκητικῆς του ζωῆς. Τὰ ὅσα γράφουν οἱ κοσμικὲς ἐφημερίδες εἶναι ἐπιπόλαια, κάποτε καὶ κακόβουλα, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὰ προσέχουν οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοί, τὴν ὥρα μάλιστα ποὺ κυκλοφοροῦν πολλὰ βιβλία γραμμένα ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἔζησαν τὸν ὅσιο καὶ εἶναι ἀξιόπιστα καὶ ψυχωφελῆ.

Πέρα ἐπίσης ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς δημοσιογράφους, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ μικρόψυχοι καὶ φανατικοὶ παλαιοημερολογίτες, οἱ ὁποῖοι μιλοῦν ἀπαξιωτικὰ γιὰ τὸν ὅσιο Παΐσιο, γιατὶ δὲν ἀκολουθοῦσε τὴ δική τους τακτικὴ καὶ δὲν ἀμφισβητοῦσε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς αὐτοὶ μὲ τὴν ἁμαρτωλή τους ἀναπνοὴ ἔχουν σβήσει τὸ φῶς τοῦ ὁσίου γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸ στόμα τους εἶναι ἀπύλωτο. Καὶ ὅσο ἡ φήμη τοῦ ὁσίου μεγαλώνει, τόσο αὐξάνονται καὶ τὰ δηλητηριώδη βέλη τῆς συκοφαντίας τους. Δὲν πρέπει ἀκόμα νὰ ξεχνᾶμε ὅτι καὶ μέσα στὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπῆρχαν -καὶ ὑπάρχουν ἀκόμα- μοναχοὶ ποὺ ἀμφισβητοῦσαν τὸν Ὅσιο Παΐσιο καὶ διέδιδαν παιδαριώδη πράγματα εἰς βάρος του. Παρόλο ποὺ ἡ ἀγάπη του τοὺς σκέπαζε ὅλους, αὐτοὶ ἔχυναν τὸ φαρμάκι τους.

Προσωπικὰ δὲν ἐνοχλοῦμαι πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐπικριτὲς τοῦ ὁσίου, γιατὶ σκέφτομαι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶχε καθημερινὰ μπροστά του τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ ἀμφισβητοῦσαν τὰ θαύματα καὶ τὴ διδασκαλία του. Καὶ ἂν αὐτὸ συνέβαινε μὲ τὸν Χριστό, γιατὶ νὰ μὴ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ταπεινὸ ὅσιο Παΐσιο; Λυπᾶμαι ὅμως τοὺς φανατικοὺς ἀδελφούς, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἀνανήψουν. Θὰ περάσουν τὴ ζωή τους μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ταπεινὰ νὰ ζητοῦν τὶς πρεσβεῖες τοῦ ὁσίου.

* * *

2. Ἡ Γνωριμία μου μὲ τὸν ὅσιον Παΐσιον

Τὸ 1969 πρωτογνώρισα τὸν ὅσιο Παΐσιο. Ἀσκήτευε τότε στὸ σταυρονικητιανὸ κελὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἔχοντας καὶ τὴν πνευματικὴ ἐπίβλεψη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα. Ἦταν ἡ ἐποχή ποὺ στὸ Ἅγιον Ὄρος γινόνταν προσπάθεια νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ ἐν παρακμῇ εὑρισκόμενες μονὲς μὲ νέους μοναχοὺς καὶ νὰ ἀκολουθήσουν ὅλες τὸν κοινοβιακὸ τρόπο ζωῆς. Ὁ ὅσιος Παΐσιος ἦταν γνωστὸς ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὄχι ὅμως καὶ ἐκτός. Εἶχε ἐλεύθερο χρόνο, μελετοῦσε, ἔγραφε καὶ ἀπαντοῦσε στὶς ἐπιστολές, ποὺ λάβαινε. Ἐκτελοῦσε τὰ πνευματικά του καθήκοντα μὲ σχετικὴ ἄνεση. Εἶχε τὸ ἐργόχειρό του καὶ συνομιλοῦσε μὲ τοὺς ἐπισκέπτες του χωρὶς βιασύνη. Ἡ δεκαετία ποὺ ἔμεινε στὸν Τίμιο Σταυρὸ ἦταν γε-

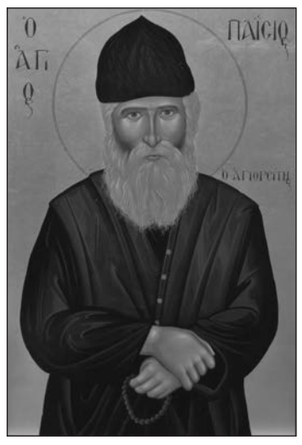

Ὁ ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, διὰ χειρὸς διακόνου Θεοφάνους Δ. Τάτση.

μάτη θαυμαστὰ γεγονότα καὶ πλούσιες πνευματικὲς ἐμπειρίες.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔπαιρνα τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ κελὶ τοῦ ὁσίου εἶχα βιαστικὸ βῆμα. Ἀνυπομονοῦσα νὰ φτάσω ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα. Δὲν πρόσεχα τίποτα δίπλα μου. Ἤθελα μόνο τὸ γέροντα Παΐσιο, ὁ ὁποῖος γιὰ μένα ἀπὸ τότε ἦταν ἅγιος. Ὅταν ἔφτανα στὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, σταματοῦσα σιωπηλὸς γιὰ λίγα δευτερόλεπτα μὲ αὐξημένους παλμοὺς στὴν καρδιά μου καὶ μετὰ χτυποῦσα διστακτικὰ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μοῦ ἀνοίξει. Περνοῦσαν πάλι μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ μετὰ ἄνοιγε τὸ παραθυράκι καὶ μόλις μὲ ἔβλεπε, ἄνοιγε καὶ τὴν πόρτα καὶ μὲ χαιρετοῦσε μὲ προθυμία καὶ χαμόγελο. Προσκυνοῦσα στὸ ἀπέριττο ἐκκλησάκι καὶ συνήθως καθόμασταν ἔξω, κάτω ἀπὸ τὴν ἐλιά, δίπλα στὴ δεξαμενὴ τοῦ νεροῦ. Ἔγνοια τοῦ γέροντα ἦταν νὰ ἀπαντάει στὶς ἐρωτήσεις μου μὲ ἁπλὸ τρόπο, δίνοντά μου πρακτικὲς ἀπαντήσεις. Γνώριζε ὅτι θὰ γίνω ἱερέας καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ σταθεροποιήσει τὴν ἀπόφασή μου βάζοντάς μου τὴν καλὴ ἀνησυχία ὅτι πρέπει νὰ ὡριμάσω πνευματικά, νὰ ἀσκοῦμαι τὸ κατὰ δύναμη, γιὰ νὰ μπορέσω στὴ συνέχεια νὰ γίνω ἱερέας καὶ νὰ ἐργαστῶ στὴν Ἐκκλησία. Ἰδιαίτερα ἐνδιαφερόταν νὰ μοῦ νεκρώσει τὸ κοσμικὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖο καταδυναστεύει τοὺς χριστιανούς, ἀκόμα καὶ τοὺς μοναχούς. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἔχω λιγότερους πειρασμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζω μὲ σχετικὴ εὐκολία.

Ὅταν τελείωνε ἡ πνευματικὴ πανδαισία μὲ τὸ Γέροντα Παΐσιο, αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ὄντας συγκινημένος. Μὲ συνόδευε λίγα μέτρα στὸ μονοπάτι καὶ μοῦ ἔδινε θερμὲς εὐχές. Καθὼς ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὸ κελί του, ἤθελα νὰ σταματῶ καὶ νὰ ξανασκέφτομαι τὰ ὅσα εἶχα ἀκούσει πρὶν λίγο καὶ νὰ τὰ ἀποθησαυρίζω μὲ ἀκρίβεια στὴ μνήμη μου. Εἶχα συγκεκριμένα σημεῖα ὅπου καθόμουν. Περνοῦσε ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν παραμικρὴ ἔγνοια νὰ βρεθῶ σὲ κάποιο μοναστήρι, γιὰ νὰ διανυκτερεύσω. Αἰσθανόμουν πνευματικὴ πληρότητα καὶ κάθε βιοτικὴ μέριμνα μὲ ἄφηνε ἀδιάφορο. Ἡ πορεία σὲ ἐκεῖνο τὸ μονοπάτι ἦταν συγκλονιστική. Δὲν ὑπάρχουν λόγια νὰ τὴν περιγράψω. Βίωνα καταστάσεις δυσπερίγραπτες, παρόλο ποὺ ἤμουν κοσμικὸς καὶ δὲν εἶχα προηγούμενα πνευματικὰ βιώματα.

Ἡ ἀνάμνηση ἐκείνων τῶν ἐμπειριῶν ἀκόμα καὶ σήμερα, μετὰ ἀπὸ σαράντα χρόνια, μὲ βοηθάει καὶ ἐνισχύει τὸ ζῆλο μου γιὰ κάτι νεώτερο καὶ καλύτερο. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό, γιατὶ ἡ ἱερωσύνη δὲν πρέπει νὰ γίνεται ρουτίνα καὶ ἐπαγγελματικὴ ἀπασχόληση. Εἶναι ἔργο τῆς ψυχῆς, ποὺ χρειάζεται συνεχῆ ἀνανέωση, γιὰ νὰ ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ λογικὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ συναντοῦσα στὴν περιοχή μου διάφορα γνωστὰ πρόσωπα, ἔλεγα τὶς ἐμπειρίες μου ἀπὸ τὸ γέροντα Παΐσιο καὶ δὲν γινόμουν πιστευτός. Προσπαθοῦσαν νὰ μὲ προσγειώσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ προφυλάξουν πνευματικὰ ἀπὸ τυχὸν πλάνες. Μοῦ ἔλεγαν: «Ἔ, μὴ ὑπερβάλλεις, καημένε. Ὁ Παΐσιος εἶναι ἕνας ἀγράμματος καλόγερος, ποὺ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα». Ἐγώ, μικρότερος στὴν ἡλικία, δὲν προσπαθοῦσα νὰ τοὺς μεταπείσω. Ἐξάλλου ἤξερα ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ ἄνθρωποι, ἰδιαίτερα οἱ κληρικοί, δὲν ἀναθεωροῦν εὔκολα τὶς ἀπόψεις τους καὶ ὅταν ἀκόμα κραυγαλέα γεγονότα τὶς ἀποδεικνύουν ἐσφαλμένες! Ἔπρεπε νὰ περάσουν δυὸ δεκαετίες περίπου, γιὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐκτιμοῦν ὅτι ὁ Γέροντας Παΐσιος δὲν ἦταν ἁπλῶς ἕνας «ἀγράμματος καλόγερος», ἀλλὰ ἕνας ἑνάρετος γέροντας, ἕνας κατὰ Θεὸν σοφὸς μὲ ἀπέραντη καὶ ἀμείωτη ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἕνας ἁπλός μοναχός ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ζ΄ τιμῶνται κατὰ τὴν ἀναστάσιμη καὶ πανηγυρικὴ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς.

Ἡ θεολογία τῆς ΣΤ΄ Οἰκ. Συνόδου

Πρὶν ἐμβαθύνουμε στὴν ἐκκλησιολογικὴ διάσταση τῆς Στ΄ Οἰκουμ. Συνόδου, ἂς δοῦμε κάποια ἱστορικὰ στοιχεῖα : συνεκλήθη τὸ Νοέμβριο τοῦ 680 μ.Χ. στὸ Παλάτι, ἐν Τρούλλῳ, στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τὴ συμμετοχὴ 170 Πατέρων ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Ἡ Σύνοδος ἐπανέλαβε τὴ θεολογικὴ διατύπωση τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ θεολόγησε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, σὲ μία Ὑπόσταση (ἕνα πρόσωπο), εἶναι Θεάνθρωπος.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἑνώνεται ὑποστατικά, σὲ ἕνα πρόσωπο δηλαδή, στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀχωρίστως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀσυγχύτως. Ἐπίσης, ἐδογμάτισε ὅτι ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἔχει τέλειες τὶς δύο φύσεις, θεία καὶ ἀνθρώπινη, ἔχει καὶ δύο φυσικὲς θελήσεις καὶ δύο ἐνέργειες (θεία καὶ ἀνθρώπινη), ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς Εὐαγγελικὲς διηγήσεις. Δηλαδή, στὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου διασῴζεται πλήρως ἀκέραιη καὶ ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη θέληση καὶ ἐνέργεια.

Ἡ Σύνοδος τῶν Ἁγίων Πατέρων κατεδίκασε τὴ χριστολογία τῶν Μονοθελητῶν, οἱ ὁποῖοι κήρυτταν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει μόνο μία, τὴ θεία θέληση καὶ ἐνέργεια, καὶ ὄχι τὴν ἀνθρώπινη, μὲ ἄλλα λόγια δὲν εἶναι τέλειος ἄνθρωπος. Ἡ "Ἑκτη Οἰκ. Σύνοδος οὐσιαστικῶς δικαίωσε τὴ θεολογία καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἅγ. Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ἁγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ κατὰ τῆς αἱρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ.

Ὁ ἀγὼν τ

Ἡ Σύναξις τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γήσεως τοῦ Παναγιωτάτου, ἐπιθυμοῦμε νά τονίσουμε τά ἑξῆς:

Ἡ δεινή καί τραγική πραγματικότητα, πού εἶναι πλήρως ἀντίθετη μέ τάς σκέψεις τοῦ Παναγιωτάτου, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Οἰκουμενι(στι)κή Κίνηση, μέ ἀποκλειστική εὐθύνη, ὄχι τῶν μαχητικῶν καί ἀντιοικουμενιστικῶν ἱστολογίων, ἐφημερίδων καί ἄλλων Μ.Μ.Ε., ἀλλά τῶν ἰδίων τῶν αἱρετικῶν καί ἑτεροδόξων ἀπό τή μιά, καί τῶν οἰκουμενιστῶν ἀπό τήν ἄλλη, εἶναι ΑΛΥΣΙΤΕΛΗΣ. Οἱ μέν αἱρετικοί καί ἑτερόδοξοι διακρίνονται γιά τήν ἔλλειψη εἰλικρίνειας καί μετανοίας, ἐμμένοντες σατανικῶς στήν κακοδοξία. Οἱ δέ οἰκουμενιστές διακρίνονται γιά τήν ἔλλειψη μαρτυρίας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τόν ὑπερτονισμό τῆς ἀγάπης καί τόν ὑποτονισμό τῆς ἀληθείας, τήν πρακτική τοῦ νά μή συζητοῦνται τά χωρίζοντα, ἀλλά τά ἑνοῦντα, τήν ἄμβλυνση τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων, τήν ἀμοιβαία ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος χωρίς διακοινωνία, πού εἶναι σχιζοφρενική κατάσταση, τόν διάλογο ἐπί ἴσοις ὅροις, τήν ὑπογραφή καί υἱοθέτηση κοινῶν ἀντορθοδόξων κειμένων, τίς ἀντικανονικές συμπροσευχές καί τόν λαϊκό Οἰκουμενισμό. Τό μόνο, πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν Οἰκουμενι(στι)κή Κίνηση, εἶναι ἡ σύγχυση καί ὁ συγκρητισμός. Ἐνῶ ἐάν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀκολουθοῦσε τήν Πατερική ὁδό μαχίμου ἐπανευαγγελισμοῦ τῆς Οἰκουμένης καί κονιορτοποιοῦσε τίς αἱρέσεις μέ παγκόσμιο λόγο καί πατερική παρρησία, θά ἐδόξαζε τόν Θεό καί θά διεσφάλιζε τό ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ὁ καθηγητής ΜΜΕ τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ κ. Καμπουράκης, ὡς μοῦ ἐγνώρισε, εἶχε προτείνει τήν δημιουργία δορυφορικῆς πλατφόρμας γιά τήν Ὀρθόδοξη μαρτυρία σέ 17 γλῶσσες, ἀλλά συνήντησε παντοῦ κλειστές πόρτες. Ἄν αὐτό εἶχε γίνει μέ τήν ἀείζωο χάρη τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ καί τήν παγκόσμια ἀναγνώριση καί τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο τότε θά εἶχε τήν δυνατότητα καί τήν Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης νά ἀνοίξει καί τό διεθνές status νά τοῦ ἀναγνωριστεῖ ἀπό τήν Τουρκική Πολιτεία καί οἱ περίπυστοι ναοί τῆς Κωνσταντινουπόλεως νά μή μεταβάλονται σέ τεμένη, ἀλλά νά τοῦ ἀποδοθοῦν ὡς λατρευτικοί χῶροι .

Οἱ «χειροτονίες» γυναικῶν στόν ἱερατικό καί ἐπισκοπικό βαθμό καί ἡ θεσμοθέτηση τῆς ὁμοφυλοφιλίας στόν Προτεσταντικό κόσμο, ὅπως οἱ εἰσηγηταί στήν Σύναξη Μητροπολῖται Σασίμων κ. Γεννάδιος καί Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος παρεδέχθησαν, πού ἀποτελεῖ ἀνατροπή τῆς ἀνθρωπίνης ὀντολογίας καί φυσιολογίας καί καθιερώνει μιά κίβδηλη ἀνθρωπολογία ὡς ἡ κορωνίδα τῶν ἁμαρτιῶν, καθώς καί ἡ ἀναγνώριση τῶν «γάμων» μεταξύ τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀποδεικνύουν ὅτι καθόλου δέν ἐπηρεάστηκε οὔτε πλησίασε ἡ αἵρεση καί ἡ ἑτεροδοξία πρός τήν ὀρθόδοξη κατεύθυνση, θεολογία καί ζωή.

Ἡ δήλωση παραίτησης τοῦ Γέροντος Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Ζηζιούλα ἀπό τήν θέση τοῦ συμπροέδρου τοῦ Ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν, ἄν καί τελικῶς δέν ἔγινε ἀποδεκτή ἀπό τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, ὡς ἐκείνη τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ πού εἶχε συνοδευθεῖ μέ τήν δήλωσή του περί «ἀνοσίου παιγχνίου», ἀποτελοῦν ἀποδείξεις, ἴσως τίς πιό τρανταχτές, τῆς ἀκαρπίας τοῦ ἑκατόχρονου ἐγχειρήματος τῆς Οἰκουμενι(στι)κῆς Κινήσεως καί ἐπιβεβαίωση τοῦ Παυλείου λόγου «αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδώς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος»[8].

Ἡ αἵρεση δέν εἶναι ἁπλῶς μία ἰδιοτροπία στήν ἀντίληψη τῶν θεολογικῶν πραγμάτων, ἀλλά μία δαιμονική στρέβλωση τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, μέ τρομακτικές συνέπειες πέραν τοῦ πνευματικοῦ θανάτου.

Θά ἔπρεπε ὁ Παναγιώτατος νά ἀποφύγει τήν ἀναφορά του στόν μῦθο τῆς «μαρτυρίας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως» ἐκ μέρους τῶν οἰκουμενιστῶν στά πλαίσια τῆς οἰκουμενι(στι)κῆς κινήσεως καί τῶν θεολογικῶν διαλόγων, διότι οἱ ἐπαίσχυντες συμφωνίες τοῦ Μπάλαμαντ καί τοῦ Σαμπεζύ, ἡ υἱοθέτηση τῶν ἀντορθοδόξων κειμένων τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε, τῆς Ραβέννας καί τοῦ Πουσάν, ἡ ὑπογραφή Κοινῶν Δηλώσεων μέ τόν αἱρεσιάρχη Πάπα τῆς Ρώμης, οἱ ἀντικανονικές συμπροσευχές καί τά ἡμισυλλείτουργα μέ αἱρετικούς καί ἀλλοθρήσκους, καταδεικνύουν ἀκριβῶς τό ἀντίθετο.

Ἀπόδειξη τῶν τραγικῶν συνεπειῶν τῶν αἱρέσεων εἶναι ἡ βλάστηση τοῦ δαιμονιώδους Ἰσλάμ, μέ τό φρικιαστικό ἰδεολόγημά του περί ὑποταγῆς τῶν πάντων, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ἕνα συμπίλημα τῶν χριστολογικῶν αἱρέσεων τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Νεστοριανισμοῦ καί τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, πού ἀρνήθηκαν τήν κατ'οὐσίαν ἑνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ἀνεκήρυξαν πανηγυρικά τόν Θεό ἀπρόσιτο καί ἀμέθεκτο ἀπό τό ἀνθρώπινο πρόσωπο καί ἑπομένως ἡ ὑποταγή (Ἰσλάμ) νά εἶναι ἡ μόνη πνευματική σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου.

Οἱ χριστιανικοί πληθυσμοί τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου, τῶν Ἀβησσυνῶν τῆς Αἰθιοπίας, τῶν Νεστοριανῶν Ἀσσυρίων καί τῶν Ἰακωβιτῶν Μονοφυσιτῶν τῆς Συρίας σφαγιάζονται ἀπό τό πνευματικό τους ἔκγονο, τό Ἰσλάμ, πού οἱ πατέρες τους ἀφρόνως δημιούργησαν μέ τήν σατανική στρέβλωση τῆς Ὀρθοδόξου Χριστολογίας.

Ἡ ἱστορία δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνεται. Ἄς θυμηθοῦμε τήν γενοκτονία τῶν μονοφυσιτῶν Ἀρμενίων ἀπό τούς νεότουρκους Ἰσλαμιστές.

Κατόπιν ὅσων ἐλέχθησαν προηγουμένως, ἡ δήλωση τοῦ Παναγιωτάτου, κατά τήν ὁποία οἱ συνθῆκες ὑποχρεώνουν δῆθεν τούς Ὀρθοδόξους νά μετέχουν σέ συμπροσευχές καί κοινή λατρεία μέ τήν ἑτεροδοξία, ἀποτελεῖ πλήρη ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας, συνιστᾶ κατάφωρη παραβίαση τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Ἁγιοπατερικῆς Παραδόσεως, ἡ ὁποία ρητῶς ἀπαγορεύει, καί μάλιστα μέ τήν ποινή τῆς καθαιρέσεως, τίς συμπροσευχές καί τήν κοινή λατρεία καί εἶναι μία ἄπελπις προσπάθεια νά συντηρηθεῖ τό πτῶμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖον, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, εἶναι ὀδωδός καί τυμπανιαῖο, ἐφ'ὅσον ἡ ἑτεροδοξία δέν ἀποπτύσει τίς πάμπολλες αἱρέσεις της.

Ἡ μέν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ συνεχίζει νά ἐμμένει στό παγκόσμιο πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, στή διασάλευση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος καί στήν ἄρνηση τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου μέ τήν κτιστή χάρη. Ἡ δέ αἵρεση τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἐμμένει κι αὐτή στήν εἰκονομαχία, στήν ἄρνηση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου. Ἐπιπλέον, ἡ αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, παρά τίς ψευδολογίες τῆς ἐπαίσχυντης συμφωνίας τοῦ Σαμπεζύ τῆς Γενεύης τό 1991[9], μνημονεύει τούς αἱρεσιάρχες Σεβῆρο καί Διόσκορο καί ἀρνεῖται τήν ἐν δυσί φύσεσι Ὀρθόδοξη Χριστολογία, προσθέτουσα καί τίς κακοδοξίες τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί τοῦ Μονοενεργητισμοῦ, καθώς καί τίς αἱρέσεις τοῦ Θεοπασχητισμοῦ καί τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς Θείας Δικαιοσύνης.

Σχετικά μέ τό θέμα τῶν μικτῶν γάμων, στούς ὁποίους ἀναφέρεται ὁ Παναγιώτατος, αὐτοί ἔχουν καταστεῖ ἕνα ἀπό τά μέσα, μέ τό ὁποῖο προωθεῖται ὁ λαϊκός Οἰκουμενισμός, μέ ἀπώτερο στόχο νά νοθευθεῖ καί νά ἀλλοιωθεῖ ἡ πίστη τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Σύμφωνα μέ τήν κανονική ἀκρίβεια τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας[10], οἱ μικτοί γάμοι ἀπαγορεύονται. Κατ'οἰκονομίαν, ὅμως, ἡ Ἐκκλησία δέχεται καί τελεῖ μικτούς γάμους μέ τήν προϋπόθεση ὅτι τό αἱρετικό μέλος θά ἀποκηρύξει τήν αἵρεση καί τήν πλάνη του γραπτῶς, καί θά συμφωνήσει ὅτι τά παιδιά θά βαπτιστοῦν καί θά ἀνατραφοῦν μέ τό ὀρθόδοξο δόγμα. Ἡ χρησιμοποίηση τῆς οἰκονομίας τῆς Ἐκκλησίας ὡς δικαιολογία γιά συμπροσευχές καί κοινή λατρεία εἶναι ἐντελῶς ἄστοχη.

Ὅσον ἀφορᾶ στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τοῦ 2016, τήν ὁποία ὁ Παναγιώτατος χαρακτήρισε ὡς μή Οἰκουμενική, διότι δέν συμμετέχουν οἱ ἐκ τῆς Δύσεως «χριστιανοί», διερωτώμεθα : Πῶς εἶναι δυνατόν νά συμμετέχουν οἱ ἑτερόδοξοι «χριστιανοί» τῆς Δύσεως, ὅταν εἶναι καταδικασμένοι ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους ἐπί αἱρέσει; Ὅπως π.χ. ἀπό τήν Γ΄ Οἰκουμενική γιά τήν ἄρνηση τοῦ ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου, ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμενική γιά τήν εἰκονομαχία καί τήν ἄρνηση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό τήν Η΄ Οἰκουμενική γιά τό Filioque; Κατά τήν συλλογιστική τοῦ Παναγιωτάτου, οἱ Ε΄, ΣΤ΄ καί Ζ΄ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, κακῶς ὀνομάζονται Οἰκουμενικές, ἐπειδή δέν συμμετεῖχαν οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι λαοί τῶν Ἀρμενίων, τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου, τῶν Ἀσσυρίων καί Ἰακωβιτῶν τῆς Συρίας καί τῶν Κοπτῶν τοῦ Μαλαμπάρ τῶν Ἰνδιῶν;

Ἡ Σύνοδος αὐτή κατ'ἀρχήν προγραμματίστηκε ὡς Οἰκουμενική, ἔστω κι ἄν ὀνομάστηκε Πανορθόδοξη. Ὅμως, τά τελευταῖα χρόνια οἱ οἰκουμενιστές τήν ἀποχαρακτήρισαν καί διέγραψαν τόν Οἰκουμενικό της χαρακτήρα. Διότι, ἄν συγκαλοῦνταν ὡς Οἰκουμενική, θά εἶχε τήν ὑποχρέωση νά ἀναγνωρίσει ὡς 8η καί 9η Οἰκουμενικὲς Συνόδους τίς Συνόδους ἐπί Μ. Φωτίου καί ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ! Αὐτό, ὅμως, θά ἐνοχλοῦσε τὸ Βατικανό, ἐπειδή αὐτὲς οἱ Σύνοδοι καταδικάζουν τὸν Παπισμό ὡς αἵρεση.

Ἡ θέση τοῦ Παναγιωτάτου ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δέν δύναται πλέον νά συγκαλεῖ Οἰκουμενική Σύνοδο, ἐξ αἰτίας τῆς μή συμμετοχῆς τῶν Δυτικῶν, εἶναι παντελῶς ἐσφαλμένη. Οὐσιαστικά διακηρύσσει μέ τήν θέση του αὐτή ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐλλειμματική, ἀσθενής καί ἀτελής Ἐκκλησία, καί μόνο ὅταν «ἑνωθεῖ» μέ τόν Παπισμό καί τόν Προτεσταντισμό, θά εἶναι τέλεια Ἐκκλησία, ὁπότε θά μπορεῖ τότε μαζί μέ τούς Δυτικούς νά συγκαλεῖ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἡ θέση, ὅμως, αὐτή ἀπέχει παρασάγκας ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία.

Τό θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μεταξύ Ὀρθοδόξων καί ἑτεροδόξων, πού πρόκειται νά ἐξετάσει ἡ Μεγάλη Σύνοδος, εἶναι κολοσσιαίας σημασίας διότι μία σύνοδος, ὅπως τήν προσδιορίζει ὁ Παναγιώτατος, μέ οἰκουμενιστικές προδιαγραφές καί προϋποθέσεις, δέν μπορεῖ ν'ἀλλάξει ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί συγκεκριμένως τῆς Ἁγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων. Ἄν αὐτό συμβεῖ, τότε νά προετοιμαζόμεθα γιά νέο παλαιοημερολογητικό σχίσμα, πού θά ἔχει δυστυχῶς καί κανονική θεμελίωση.

Τέλος, ἡ πρόσφατη σύναξη τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου ἀποτελεῖ μία μικρή πρόγευση τῶν ὅσων πρόκειται νά διαδραματιστοῦν στήν μέλλουσα νά συγκληθεῖ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδου τοῦ 2016. Τονίζουμε, ὅμως, μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση ὅτι μία Σύνοδος, ἡ ὁποία θά βασίζεται στήν ἀρχή τῆς περιεκτικότητας καί τοῦ οὐμανισμοῦ-ἀνθρωπισμοῦ καί θά νομιμοποιήσει τήν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ οἰκουμενισμοῦ, θά ἀποτελέσει πραγματική τορπίλλη στά θεμέλια τῆς πανορθοδόξου ἑνότητος, διότι θά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα ἀπ'ὅσα δῆθεν θά λύσει καί θά ὁδηγήσει σέ ἀναταραχές, σύγχυση καί σχίσματα. Πάντως, μία τοιαύτη Σύνοδος δέν πρόκειται νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τόν Ὀρθόδοξο κλῆρο καί τόν λαό τοῦ Θεοῦ, θά καταγραφεῖ στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία ὡς ληστρική καί ψευδοσύνοδος, ὅπως καί τόσες ἄλλες, καί οἱ ἀποφάσεις της θά καταστοῦν ἀνίσχυρες, διότι ὁ Οἰκουμενισμός παραποιεῖ τήν εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου, ἀποβαίνει ὀλετήρας τῆς Ἀληθείας καί ὁδηγεῖ ἀναποδράστως στόν πνευματικό καί φυσικό ὄλεθρο.

Σημειώσεις:

[1]http://www.romfea.gr/diafora/2823-imerida-gia-tin-eiriniki-sunuparjixristianon-kai-mousoulmanon-toi, http://romfea.gr/epikairotita-xronika/2826-gallias-emmanouil-oixristianoi-sti-mesi-anatoli-den-einaifilojenoumenoi **[2]** http://aktines.blogspot.gr/2015/08/75_25.html, http://aktines.blogspot.gr/2015/08/75.html **[3]**http://www.romfea.gr/ekklisies-ts/ekklisia-albanias/2859-poluarxieratiko-sulleitourgo-sta-tirana-foto **[4]** http://aktines.blogspot.gr/2015/09/22.html **[5]** http://www.romfea.gr/diafora/2973-sunedriokanonikou-dikaiou-sti-thessaloniki-foto **[6]** http://fanarion.blogspot.gr/ 2015/08/blog-post_29.html **[7]** http:// fanarion.blogspot.gr/2015/08/blog-post_53.html **[8]** Τίτ. 3, 10-11. **[9]** http://entoytwnika1.blogspot.gr/2013/11/blog-post_5337.html **[10]** ιδ΄ Κανών τῆς Δ΄, οβ΄ Κανών τῆς ΣΤ΄, ι΄, λα΄ Κανόνες τῆς ἐν Λαοδικείᾳ καί κθ΄ Κανών τῆς ἐν Καρθαγένῃ.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου εἰς τὴν Αὐστρίαν ἀνεζωπύρωσε τὸν Οἰκουμενισμόν

Ἠλπίζαμεν ὅτι ὁ φέρελπις Μητρ. Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος δὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὰ διέφερε ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους, τοὺς ἐξαρτωμένους ἐκ Φαναρίου, καὶ δὰ ἐτηροῦσε ἀποχὴν ἀπὸ τὰς οἰκουμενιστικάς ἐπαφάς. Καλὸν δεῖγμα εἰς αὐτὸ ἦτο ἡ προσπάθεια διὰ ἵδρυσιν Ἱ. Μονῆς. Δυστυχῶς, ὡς τοῦ εἶχε τονίσει ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κατὰ τὴν ἀνάρρησίν του εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἱ. Μ. Αὐστρίας, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μέριμναν τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, ἔτσι καὶ τώρα κατὰ τὴν νέαν ἀνεπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πειδαρχεῖ ἀπαρεγκλίτως. Συμφώνως πρὸς τὸ aktines.blogspot.gr τῆς 2ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Προχωροῦν οἱ ἐργασίες οἰκοδομήσεως τῆς Ἱ. Μονῆς, γιὰ τὴν ὁποία ἔδωσαν τὴν εὐλογία τους τόσο ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὅσο καὶ ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος.

Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου "Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 20ῆς τ.μ. Σεπτεμβρίου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιακόνου κ. Ἀνδρέου, ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν ὀλιγοημέρων διακοπῶν Αὐτοῦ ἐν Αὐστρίᾳ, ἔνθα ἔτυχε τῶν ἀδελφικῶν περιποιήσεων τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἀρσενίου.

Ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν τετραήμερον παραμονὴν Του ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ συνηντήθη μετὰ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Eisenstadt κ. Αἰγιδίου, ὅστις τὸ παρελθὸν ἔτος προσέφερεν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Αὐστρίας τὸ οἰκόπεδον 76 στρεμμάτων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ Ὀρθόδοξος Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης, καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τοῦθ' ὅπερ θὰ πραγματοποιηθῇ τὸν προσεχῆ Δεκέμβριον.

Ἀκόμη, ὁ Πατριάρχης ἐπεκοινώνησε καὶ ηὐλόγησε τὴν τετραμελῆ Ἀδελφότητα τῆς ὑπὸ ἵδρυσιν Μονῆς ὑπό τὸν Ὅσιολ. Ἱερομόναχον κ. Παΐσιον, ἥτις ἤδη ἐγκατεστάθη ἐν Αὐστρίᾳ ἀσχολουμένη μὲ τὰ προκαταρκτικὰ τῆς οἰκοδομήσεως τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας αὐτῆς..."

«Οἰκουμενιστικὴ συμπροσευχὴ γιὰ τοὺς 71 πρόσφυγες ποὺ ταξίδευαν νεκροὶ στὴν Αὐστρία πραγματοποιήθηκε στὴ Βιέννη στὶς 4/09/2015. Ὀρθόδοξοι (Μητροπολίτης Ἀρσένιος Καρδαμάκης), Παπικοὶ (Ἐπίσκοπος Eisenstadt Αἰγίδιος) καὶ Προτεστάντες (Manfred Koch) ἀνάμεσά τους καὶ ἱέρειες, συμπροσευχήθηκαν στὸν Παπικὸ ναὸ τῆς ἐνορίας Neusiedl am See. Οἱ νεκροὶ πρόσφυγες -πιθανότατα Σύριοι- βρέθηκαν σὲ φορτηγὸ κοντὰ στὴν Οὐγγαρία. Ἡ ἀστυνομία ἐκτιμᾶ πὼς ὁ θάνατος πιθανότατα ὀφείλεται σὲ ἀσφυξία».

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἱερομονάχους, Μοναχοὺς καὶ Μοναχές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτή μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Τό πρῶτο λοιπόν χαρακτηριστικό τοῦ Μοναχοῦ εἶναι ἡ ὄρεξή του γιά προσευχή. Καί ὅταν λέγω προσευχή ἐννοῶ βέβαια, κατά πρῶτο λόγο, τίς ἱερές Ἀκολουθίες. Δέν νοεῖται Ἱερομόναχος, Μοναχός ἤ Μοναχή, ἄν δέν κάνει τίς ἱερές Ἀκολουθίες, τίς στοιχειώδεις τουλάχιστον, καί κομποσχοίνι μέ τήν πεντάλογο προσευχή στόν Ἰησοῦ Χριστό («εὐχή»).

Ἀλλά ὅταν λέγω «προσευχή», δέν ἐννοῶ μόνο τήν προσευχή τῶν Ἀκολουθιῶν. Ἐννοῶ καί τό νά στεκόμεθα κατά μόνας μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς καί νά ἀφήνουμε τήν καρδιά νά μιλάει γλυκά σ' Αὐτήν καί νά λέμε καί νά λέμε τά διάφορα αἰτήματά μας, τά γύρω ἀπό τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας πρωτίστως. Τήν Παναγία, πού ἔχει τόν Χριστό στήν ἀγκαλιά Της, Αὐτήν νά παρακαλοῦμε νά Τόν βάλει καί στήν καρδιά μας. Γιά νά νοιώθουμε τά γλυκά χτυποκάρδια τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μέσα μας.

3. Τό ἄλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ Ἱερομονάχου καί τῆς Μοναχῆς εἶναι ἡ ἄσκηση. Ὅλοι οἱ χριστιανοί πρέπει νά ζοῦν ἀσκητικά, γιατί χωρίς τήν ἄσκηση, πού ὁ Κύριός μας τήν εἶπε «στενή καί τεθλιμμένη ὁδό», δέν θά πᾶμε στόν Παράδεισο. Οἱ ἀθλητές κάνουν ἀσκήσεις γιά γερό σῶμα καί τά παιδιά τῶν σχολείων μας κάνουν καί αὐτά ἀσκήσεις, γιά νά μάθουν τά μαθηματικά καί τίς ξένες γλῶσσες. Καί οἱ χριστιανοί, μά ἰδιαίτερα οἱ Μοναχοί καί οἱ Μοναχές, πρέπει νά ζοῦν ἀσκητικά, γιά νά φτιάξουμε ὡραία τήν ψυχή μας, γιά τόν ὡραῖο Νυμφίο Χριστό. Ἔτσι, γιά τήν ἀσκητικότητά μας ἔχουμε τίς νηστεῖες καί τίς γονυκλισίες καί τά διάφορα ἄλλα ἀσκητικά παλαίσματα. Πατέρες μου καί μητέρες μου, ἅς προσέξουμε ἰδιαίτερα τό ἀσκητικό, πού πρέπει νά χαρακτηρίζει τόν Ἱερομόναχο καί τήν Μοναχή. Νά ἀποφεύγουμε τήν πολυφαγία καί τά ἡδονικά φαγητά. Ἐγώ ἐξομολόγησα γυναίκα, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε ὅτι γιά μιά ἁμαρτία πού ἔκανε, ἔβαλε κανόνα στόν ἑαυτό της νά μή φάει ποτέ γλυκό. Ἐξομολογῶ ἄλλον ἄνδρα, οἰκογενειάρχη, πού σηκώνεται καθημερινά 3 ἡ ὥρα τήν νύχτα καί κάνει μακρά προσευχή στήν Θεοτόκο καί διαβάζει ἔπειτα πατερικά βιβλία. Ἐγνώρισα λαϊκούς χριστιανούς στήν Ἀθήνα, πού γιά ἄσκηση, περπατοῦν μέ τά πόδια μεγάλη ἀπόσταση (ἀπό τόν Πειραιά μέχρι τόν Χολαργό, γιά παραδείγμα) λέγοντας συγχρόνως Χαιρετισμούς, Παράκληση, Ἀπόδειπνο καί ἄλλες προσευχές περπατώντας. Καί ἄν τέτοια ἀσκητικά ἀθλήματα κάνουν οἱ λαϊκοί, γιά πόσο πρέπει νά πολλαπλασιάσουμε τήν ἀσκητικότητά μας ἐμεῖς οἱ Μοναχοί; Ὁ καθένας, πού ξέρει τά πάθη του καί τήν ἀντοχή του, ἅς καθυποτάξει τόν ἑαυτό του («ἐδῶ τομάριον», νά ποῦμε στόν ἑαυτό μας!) σέ κάποιο ἀσκητικό ἐπίπεδο. Στήν ἀρχή θά μᾶς φανεῖ δύσκολο αὐτό, ἀλλά ἔπειτα, θά μᾶς ἔλθει πλούσια ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ καί θά νοιώθουμε ὡραῖα.

4. Τό ἄλλο, πού θέλω νά πῶ καί μάλιστα νά τό τονίσω, εἶναι ὅτι ὁ Μοναχός καί ἡ Μοναχή πρέπει νά διαβάζουν τά ἱερά κείμενα τῆς πίστης μας. Ἡ πίστη μας δέν εἶναι ὅπως τά ἀνατολίτικα θρησκεύματα, πού εἶναι ὅλο «μπουρπουρίσματα» πρός μιά ὑπερπέραν δύναμη, ἀλλά ἡ πίστη μας, Πατέρες καί Μητέρες, ἔχει κείμενα πού πρέπει νά τά μελετοῦμε. Καί μάλιστα πρέπει νά ξέρουμε ὅτι τά κείμενα αὐτά εἶναι τῶν μοναχῶν δημιουργήματα. Καί γενικά ὅ,τι ὡραῖο ἔχει ἡ πίστη μας τό ἔγραψαν καί μᾶς τό παρέδωσαν μοναστικοί πατέρες. Ἀνεπίτρεπτο λοιπόν ἐμεῖς σήμερα νά περιφρονοῦμε τά ἱερά τους δημιουργήματα καί νά μή τά μελετοῦμε.

Κατά πρῶτον λόγο Σᾶς παρακαλῶ, Πατέρες καί Μητέρες, νά ἀρχίσετε νά διαβάζετε τήν Ἁγία Γραφή, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη. Δέν τήν ἔχουμε διαβάσει οὔτε μία φορά! Τό σωστό εἶναι νά διαβάζουμε κάθε χρόνο ὅλη τήν Ἁγία Γραφή. Ἔχουν καταρτίσει καθημερινούς ὑπολογισμούς περικοπῶν, γιά νά συμπληρωθεῖ ἡ ἀνάγνωση ὅλης τῆς Ἁγίας Γραφῆς σέ ἕνα ἔτος. Ἀλλά τό καλύτερο, Πατέρες καί Μητέρες, εἶναι μόνοι σας, μέ δικό σας πρόγραμμα, πού τό ρυθμίζουν τά διακονήματά σας, μόνοι σας, λέγω, νά ὑπολογίσετε τό καθημερινό σας ἀνάγνωσμα στήν Ἁγία Γραφή. Ἡ μέθοδος εἶναι νά ἀρχίσετε ἀπό τήν Καινή Διαθήκη, ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο πρῶτα καί ἔπειτα μέ τήν σειρά τά ἄλλα Εὐαγγέλια καί τά ἄλλα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μετά τήν Καινή Διαθήκη νά διαβάσετε τήν Παλαιά Διαθήκη ἀρχίζοντας ἀπό τό Ψαλτήριο, ἔπειτα τούς Προφῆτες καί ἔπειτα τά ἄλλα ἱστορικά καί σοφιολογικά της βιβλία. Καί μετά ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη πάλι στήν Καινή Διαθήκη, γιά νά ἤτν κατανοήσετε καλύτερα μέ τήν δεύτερη αὐτή ἀνάγνωση.

Πάντως, ἄν τό σκεφτοῦμε σοβαρά αὐτό πού συμβαίνει, τό ὅτι, δηλαδή, ὑπάρχουν Μοναχοί καί Μοναχές, πού δέν διαβάσαμε οὔτε μία φορά τήν Ἁγία Γραφή εἶναι πρός ἐντροπή μας!... Τό λιγώτερο πού ἔχω νά πῶ. Ναί, εἶναι πρός ἐντροπή μας!...

5. Παρά τήν πολλή διακονία μου, ἐπιθυμῶ νά εὑρίσκω χρόνο καί νά ἔρχομαι ἅπαξ τοῦ μηνός στήν Ἱερά Σας Μονή, διά νά κάνω σειρά βιβλικῶν μαθημάτων, πρός γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τά μαθήματα θά εἶναι θεολογικά, ἀλλά θά λέγονται μέ ἁπλότητα. Ἄν σεῖς θέλετε τά μαθήματα αὐτά νά τά ἀκροῶνται καί κάποια ἄλλα πρόσωπα, συνδεόμενα στενά μέ τήν ἱερά Σας Μονή, πρόσωπα ἔχοντα πνευματικά καί θεολογικά ἐνδιαφέροντα, δύνασθε νά τά καλεῖτε. Μή καταλήξει ὅμως καί γίνει λαϊκό τό ἀκροατήριο.

Παρακαλῶ εὔχεσθε δι' ἐμέ τόν ἀνάξιο Ἐπίσκοπό Σας, νά μοῦ δίδει ὁ Κύριος μετάνοια, νά Τόν ἀγαπῶ θερμά, Αὐτόν καί τόν ἅ

Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν: «Θὰ ἦταν ἰδανικό, ἂν ἐνορίες μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀπὸ ἕνα σχολεῖο»

Εἰς βαρυτάτας δηλώσεις προέβη ὁ Ἀρχ. Ἀθηνῶν εἰς ἁγιασμὸν εἰς τὸ 1ον Γυμνάσιον καὶ Λύκειον Καλλιδέας καὶ εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον τῆς ἐνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Ἄνω Βριλησσίων κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἐτόνισεν ὅτι ἡ καθοδήγησις τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν μόρφωσιν καὶ σεβασμὸν εἰς τὸν Θεόν. Ὅπως κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ δελτίον τύπου τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 2015:

«...Ὁ Μακαριώτατος συνεχάρη τοὺς γονεῖς ποὺ ἔχουν αὐτὴν τὴν σκέψη καὶ ἔφεραν τὰ παιδιά τους στὸ σχολεῖο τῆς ἐνορίας γιατί "ἀρκετὴ ζημιὰ ἔγινε στὴν παιδεία, στὴν ἱστορία, στὴν γλώσσα, στὶς παραδόσεις. Τὸ πλούσιο λεξιλόγιο τῆς πατρίδας ἔχει καταντήσει 700 λέξεις. Τόσες χρησιμοποιοῦν τὰ παιδιὰ σήμερα μὲ ἀποτέλεσμα ἔτσι νὰ κόβονται οἱ ρίζες μας".

Ἀνέφερε, ἐπίσης, ὅτι θὰ ἦταν ἰδανικὸ ἂν πενήντα ἀπὸ τὶς ἐνορίες τῆς Ἀθήνας, μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀπὸ ἕνα σχολεῖο μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ποὺ θὰ συμμετέχουν οἱ γονεῖς, ποὺ θὰ ἀκούγεται ἡ γνώμη τους, ποὺ θὰ διαπαιδαγωγοῦνται τὰ παιδιὰ μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο τρόπους, τὶς περισσότερες γνώσεις καὶ τὰ ἐφόδια, ἀλλὰ καὶ τὴ διάπλαση τοῦ χαρακτήρα.

Κάλεσε, ὡστόσο, τοῦ γονεῖς νὰ "μὴ φοβοῦνται τὰ ἐμπόδια καὶ τὶς δυσκολίες, ἁπλῶς νὰ μάθουμε νὰ τὶς περνᾶμε ὅλοι μαζί" εἶπε χαρακτηριστικὰ καὶ ἐπεσήμανε: "Ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μὲ μόρφωση καὶ σεβασμὸ Θεοῦ ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι νὰ μᾶς καθοδηγοῦν. Ἂν ἔχουμε ὅμως ἀνθρώπους σὰν αὐτοὺς ποὺ ναί μὲν εἶναι μορφωμένοι, ἀλλὰ ζητοῦν νὰ κόψουμε τὶς ρίζες, πιστεύοντας πὼς ὅλα θὰ τὰ διορθώσουν οἱ ξένοι καὶ θὰ ἔχουμε βοήθεια, τότε ὁδηγούμαστε σὲ στραβὸ καὶ λανθασμένο δρόμο".

Ὁλοκλήρωσε τὴν ὁμιλία του μὲ τὰ λόγια τοῦ Μακρυγιάννη ὅτι "αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι ἕνα ὡραῖο οἰκόπεδο ποὺ ὅλοι θέλουν νὰ τὸ πάρουν καὶ κόβουν λίγο κάθε φορά, ἀλλὰ μένει μία μαγιὰ καὶ ἡ μαγιὰ αὐτὴ εἶναι ποὺ ζυμώνει τὸ ψωμὶ καὶ γίνεται νόστιμο…"».

Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας: «Ὁ τρόπος ὁ δικός μας εἶναι ὁ τρόπος τῆς Ὀρθοδοξίας»

Εἰς βαρυσημάντους δηλώσεις προέβη ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑσπερινόν τῆς ἐνορίας του διεμήνυσε ὅτι Εὐρώπη εἶναι ἡ Ἑλλὰς καὶ ὅτι ὅλος ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἐστηρίχθη κυρίως εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν χριστιανισμόν. Συμφώνως πρὸς τὸ exapsalmos.gr τῆς 18ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Ὁ κ. Προκόπης Παυλόπουλος ποὺ παρακολούθησε τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινό τῆς ἐνορίας του στὸ Ψυχικὸ τόνισε πὼς «Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὸ δίδαγμα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὸ δίδαγμα τῆς ἐπὶ τοῦ ὅρους ὁμιλίας, λέμε σὲ ὅλους: Ἐμεῖς εἴμαστε ἡ Εὐρώπη. Ἐμεῖς εἴμαστε ἡ καρδιὰ τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ πράξουμε τὸ χρέος μας. Ἀλλὰ νὰ ξέρουν ὅτι ἐμεῖς σηκώνουμε ψηλὰ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀξίες, πάνω στὶς ὁποῖες στηρίζεται ἡ λύση, ὁ παγκόσμιος πολιτισμός».

Τόνισε πὼς «Σὲ αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια ποὺ περνάει ἡ πατρίδα μας, στάθηκε ὄρθια, γιατί δύο θεσμοὶ λειτούργησαν. Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ὁ λαὸς μὲ μπροστάρη τὴν Ἐκκλησία διδάσκει μὲ τὸν τρόπο του τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε καὶ πρέπει νὰ προσφέρουμε σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦρθαν στὴν πατρίδα μας, πρόσφυγες καὶ ἰκέτες ἐνὸς ἄδικου πολέμου» καὶ ἐνῶ συμπλήρωσε ὅτι «ἡ πατρίδα μας ἀπὸ τὸ στέρημά της, προσφέρει αὐτὸ ποὺ ἀνήκει στὸν πολιτισμό μας καὶ μὲ τρόπο τὸν δικό μας, τὸν ἑλληνικό, τὸν τρόπο τῆς Ὀρθοδοξίας, διδάσκουμε παντοῦ ποιὸ εἶναι τὸ χρέος τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Εὐρώπης».

Ὁ κ. Παυλόπουλος ἀνέφερε πὼς «ἡ Εὐρώπη, ἡ μεγάλη οἰκογένεια στὴν ὁποία ἀνήκουμε, στηρίζεται σὲ τρεῖς πυλῶνες: Τὸν πυλώνα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸν πυλώνα τῆς Ρώμης μὲ τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους καὶ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ δημοσίου συμφέροντος. Ἀλλὰ στηρίζεται καὶ στὸν πυλώνα τῆς Χριστιανοσύνης. Ἂς μὴ τὸ ξεχνᾶμε αὐτὸ καὶ ἂς μὴ τὸ ξεχνᾶνε ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἑταῖροι μας, ποὺ μᾶς ζητοῦν πάντοτε νὰ τηροῦμε τὶς οἰκονομικές μας ὑποχρεώσεις».

Μετὰ τὶς ἀναφορές του στὸν Ἑσπερινὸ τῆς Παναγίας Ἑκατονταπυλιανῆς στὴν Πάρο, ὅπου ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρῶτος πολίτης τῆς χώρας ἐπανῆλθε λέγοντας ἐμφατικά: «Ἀποτίω φόρο τιμῆς στὸ μεγάλο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, οὐσιαστικὸ καὶ συμβολικό. Στὸ ἔργο ποὺ περνάει ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας καὶ δίνει κουράγιο σὲ ὅλο τὸν πολιτικὸ κόσμο, ποὺ ἑνώνει τὶς δυνάμεις του, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δώσουμε στὸ ἑλληνικὸ λαό, τὴν ἐλπίδα καὶ προοπτικὴ ποὺ χάνει ἐδῶ καὶ χρόνια».

(Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἀπὸ τὴν romfea).

Ἡ ΔΙΣ συγχαίρει τὸν Σεβ. Μητρ. Σπάρτης διὰ τὴν τριακονταπενταετῆ θεοφιλῆ ποιμαντορίαν του

Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπέστειλεν ἐπαινετικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Σεβ. Μητρ. Σπάρτης κ. Εὐστάθιον διὰ τὴν συμπλήρωσιν τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του. Τὸ ἔργον πράγματι ἀξιόλογον, καθὼς ἡ Ἱ. Μητρόπολις συντηρεῖ πλῆθος κοινωφελῶν ἱδρυμάτων. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Σπάρτης τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 2015:

«Χάριτι Κυρίου συνεπληρώθησαν τριάκοντα καί πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης τῇ θείᾳ ἐπινεύσει ἐκλήθη ἵνα ποιμάνῃ τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Μονεμβασίας καί Σπάρτης. Ἐν ἀγάπῃ πολλῇ, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος, τιμῶσα τήν φιλόχριστον διακονίαν ὑμῶν, ἤκει ἐν συγκινήσει ἵνα συμμετάσχῃ φιλαδέλφως εἰς τό πνευματικόν συμπόσιον τῆς ὑμετέρας εὐφροσύνης καί εὐχηθῇ ὑμῖν ἐπί τῇ εὐσήμῳ ταύτῃ ἐπετείῳ, ὅπως ἡ καθ' ὑμᾶς θεοφρούρητος Ἐπαρχία, ἡ ἱστορική καί ἁγιοτόκος Λακωνία, αὐξάνῃ ὑπό τήν χριστόφρονα ποιμαντορίαν ὑμῶν ὡς ἄμπελος εὐκληματοῦσα καί εὐσταθοῦσα εἰς εὔκλειαν τῆς Ἐκκλησίας καί δόξαν Θεοῦ.

Καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς μακρᾶς Ἀρχιερατείας ὑμῶν, παρακολουθοῦμεν καί θαυμάζομεν τήν ὑμετέραν ἐκδαπάνησιν, τήν πολυετῆ καλήν μαρτυρίαν καί τά ἀγαθά ἔργα, ἅπινα ἡ ἀνύστακτος πατρική μέριμνα ὑμῶν ἐργάζεται καί εἰργάσθη ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας καί διά τήν ὑπό τό ἱερόν αὐτῆς ὠμοφόριον προστασίαν καί προκοπήν τῶν πιστῶν τέκνων αὐτῆς. Ἐπί τριαντακονταπενταετίαν ὅλην, συνῳδᾷ τῷ λόγῳ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἡ ὑμετέρα πεπνυμένη Σεβασμιότης «ἐκζητεῖ τό ἀπολωλός, ἐνισχύει τό ἀσθενές καί φυλάττει τό ἰσχυρόν», ἵνα «παραστήσῃ τῷ Κυρίῳ λαόν περιούσιον, ἔθνος ἅγιον, βασίλειον ἱεράτευμα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Νέος Προϊστάμενος εἰς τὴν ἀδελφότητα «Η ΖΩΗ»

Ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης π. Βασίλειος Μπλάνας εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα τῆς «Ζωῆς» νὰ ἡγηθῇ καὶ νὰ τὴν κατευθύνῃ εἰς τὰς συγχρόνους δυσκόλους περιστάσεις. Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἔχει διακονήσει ὡς ἱεροκήρυξ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Πατρῶν καὶ εἶναι ὁ πνευματικός τῆς καρποφόρου «Χριστιανικῆς Στέγης Πατρῶν». Ὁ π. Βασίλειος εἶναι ἄριστος θεολόγος, ἠπίων τόνων καὶ παρὰ τὸ φαινόμενον τῆς ἡλικίας του, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἔχει τὴν δυναμικὴν τῆς προοπτικῆς νὰ προχωρήσῃ ὁρισμένα ζητήματα εἰς τὴν ἀδελφότητα. Εἰς τοὺς συγχρόνους καιροὺς εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἀναγκαία ἡ παρουσία τῶν ἀδελφοτήτων διὰ τὴν πνευματικὴν ἀφύπνισιν καὶ τὸν ἐπανευαγγελισμὸν τοῦ λαοῦ μας. Εὐχόμεθα ὁ π. Βασίλειος νὰ συνεχίσῃ τὴν χάραξιν τῶν ἀγωνιστῶν προκατόχων του, καθὼς διαθέτει τὰ ἐχέγγυα νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν συνέχισιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς ἀδελφότητος.

Ἡ «Οἰκονομία» τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀνοικονομήτους χεῖρας τῶν Οἰκουμενιστῶν!

Ἐπιστημονικὸν συνέδριον μὲ θέμα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν «Οἰκονομίαν» ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Διακονία» τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὴν 10ην ὡς τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 2015. Συνιδρυτὴς τῆς διοργανωτρίας ἑταιρείας εἶναι καὶ ὁ Οἰκ. Πατριάρχης, διὰ τοῦτο καὶ τὰ οἰκουμενιστικὰ πορίσματα, ὡς φέρονται ἀπὸ πρακτορεῖον ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων δὲν μᾶς αἰφνιδίασαν. Τὸ συνέδριον ἐπραγματοποιήθη μεταξὺ Ὀρθοδόξων Καθηγητῶν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ Παπικῶν. Τὸ συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἐμμέσως προωθεῖ σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου, διὰ νὰ ὁρίση τί εἶναι «Οἰκονομία», ἔθεσε ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα μὲ ποῖον τρόπον δύναται μία τέτοια συζήτησις νὰ βοηθήση τὰς διαχριστιανικάς σχέσεις καὶ κατέληξεν εἰς τὸ ἀπαράδεκτον πόρισμα ὅτι «οἱ δύο παραδόσεις συγκλίνουν» εἰς τὸν «χαρακτῆρα τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας». Δι' ἀκόμη μίαν φορὰν ἀποδεικνύεται πὼς τὰ συνέδρια προωθοῦν τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ πὼς αὐτὸς συνδέεται μὲ «Μεγάλες Συνόδους», ποὺ ἑτοιμάζει ὁ Οἰκ. Πατριάρχης. Ἐπίσης, διεπιστώσαμεν, ὅτι ἡ ἀπαράδεκτος δεωρία περὶ «μιᾶς Ἐκκλησίας» καὶ δύο «παραδόσεων», μεσουρανεῖ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς συναισθήσεως τοῦ ἐσφαλμένου αὐτῆς. Τέλος, ἐρωτῶμεν τοὺς κ. Καθηγητάς, ἐὰν ὁ νομικισμὸς τῆς Δύσεως, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμποτίσει τὴν ἔννοιαν τῆς Παπικῆς «Οἰκονομίας», δύναται ὄντως νὰ συγκριδῇ μὲ τὴν «Οἰκονομίαν» τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν; Ἀκόμη καὶ ὁ δικός τους κ. Χρ. Γιανναρᾶς δὰ κατεδίκαζε μίαν παρομοίαν ἀντίληψιν! Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τό ἱστολόγιον romfea τῆς 16ης Σεπτέμβριου 2015:

«…ὁλοκληρώθηκε τὸ 22ο Συνέδριο τῆς Society for the Law of the Eastern Churches, διεθνοῦς ἐπιστημονικῆς ἑταιρείας μὲ ἕδρα τὴν Βιέννη, ἡ ὁποία ἱδρύθηκε τὸ 1969 μὲ ἱδρυτικὸ μέλος τὸν νῦν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαῖο, καὶ ἀπαρτίζεται ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, καὶ ἐρευνητὲς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῶν κατ' Ἀνατολάς Ἐκκλησιῶν… Φέτος τὸ Συνέδριο διοργανώθηκε σὲ συνεργασία μὲ τὸ Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου… Τὸ θέμα τοῦ συνεδρίου "Οἰκονομία, Dispensatio and Aequitas in the life of the Church" ἀναπτύχθηκε μὲ εἰδικὲς εἰσηγήσεις ἐπιστημόνων ἀπὸ ὅλη παγκόσμια ἐπιστημονικὴ κοινότητα.

Τὴν Ἑλλάδα ἐκπροσώπησαν μὲ εἰσήγησή τους ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Θεόδωρος Γιάγκου, ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν π. Γρηγόριος Παπαθωμᾶς, οἱ Ἐπ. Καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Νικόλαος Μαγγιῶρος, Δημήτριος Νικολακάκης καὶ π. Χρυσόστομος Νάσης… Ἡ ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα τῶν Καθολικῶν ἐκπροσωπήθηκε ἐπίσης ἀπὸ ὑψηλοῦ κύρους προσωπικότητες, ὅπως τὸν καρδινάλιο Φραντσέκσο Coccopalmerio, τὸν Ἐπίσκοπο Γρατιανουπόλεως καὶ Καθηγητὴ Δημήτριο (Σαλάχα), τοὺς Καθηγητὲς P. Valdrin (Παρίσι-Ρώμη), Richard Potz (Βιέννη), H. Kaufold (Μόναχο), τὴν Ἀντιπρύτανη τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Friburg (Ἐλβετία) Καθηγήτρια Astrin Kaptjin, κ.ἄ…

Τὸ γενικότερο συμπέρασμα γιὰ τὸν ὅρο Οἰκονομία, ἀπὸ πλευρᾶς Ὀρθόδοξου Κανονικοῦ Δικαίου, ἀφορᾶ στὴν ἔλλειψη γενικοῦ νομοθετικοῦ ὁρισμοῦ, μέχρι τουλάχιστον αὐτὸς νὰ δοθεῖ ἀπὸ μία Πανορθόδοξη Σύνοδο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν γένει δυσκολία διατύπωσης ὁρισμοῦ στὴ θεωρία, ἕνεκα τῆς συνδέσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας μὲ τὸ μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπῆρξαν σημαντικὲς συμβολές, ὅπως ἡ ἄμβλυνση τοῦ διπολισμοῦ μεταξὺ ἀκρίβειας καὶ οἰκονομίας μέσῳ τῆς διδασκαλίας περὶ ἐκχύσεως τῶν ἁγιοπνευματικῶν χαρισμάτων τῆς δικαιοσύνης, τῆς διάκρισης, τῆς ἀγάπης στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἀξιοποίηση τῆς οἰκονομίας σὲ ἐρωτήματα οἰκουμενικοῦ χαρακτήρα καὶ στὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις, στὴν ἐξαπομίκευση τῶν ἐπιτιμίων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐπείγοντος, στὴν προστασία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ τόσο ἀπὸ τὴ σχετικοκρατία ὅσο καὶ τὴν τυπολατρεία, στὴν ἐπικοινωνία καὶ εἰρήνη μεταξὺ τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ νομοθετικὴ ὁρολογία τῶν Κωδίκων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιεῖ τούς ὅρους Dispensatio and Aequitas, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐξειδικεύονται τόσο ἀπὸ τὰ νομοθετικὰ κείμενα, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ θεωρία καὶ τὴ νομολογία. Καὶ οἱ δύο παραδόσεις συγκλίνουν ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σωτηριολογικὸς καὶ θεραπευτικός…».

Ἀντὶ ἀναιρέσεως

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως εἰς τὰ ὅσα ἐξωφρενικὰ τοῦ συνεδρίου, παραδέτομε τὴν δημοσιευδεῖσαν περίληψιν τοῦ π. Κ. Κενανίδη εἰς τὴν Φινλανδίαν. Δὲν νομίζομεν ὅτι ἡ διάστασις ἡ ὁποία δίδεται δὰ μποροῦσε νὰ συγκριδῇ ἐπουδενὶ μὲ τὴν Παπικήν. Ὡς ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν ἴδιον ἱστότοπον τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 2015:

«…Παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λέοντος, ὁ π. Κωνσταντῖνος στὴ σχετικὴ ὁμιλία του ἀνέπτυξε τὸ θέμα: Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Ἀκρίβειας καὶ τῆς Οἰκονομίας στὴ σύγχρονη ποιμαντικὴ πράξη.

Στάθηκε ἰδιαίτερα στὸ γεγονὸς τῆς Ἐνανθρώπησης τοῦ Κυρίου, ὡς τὸ ἀπαύγασμα τῆς Θείας συγκατάβασης, ἐπιείκειας, οἰκονομίας, καθὼς καὶ ἄπειρης θεϊκῆς ἀγάπης ἐν τῇ ἄκρᾳ ταπεινώσει τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ. Κλείνοντας τὴ θεολογικὴ ἑρμηνεία τοῦ ὅρου οἰκονομία, τόνισε πὼς «... ἡ Θεία Οἰκονομία εἶναι προαιώνια, ἱστορική, ἀλλὰ μέλλουσα καὶ ἀτελεύτητη, διότι ἡ πορεία μας πρὸς τὴν τελειότητα καὶ τὴν ὄντως ἀκρίβεια, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος, παρατείνεται ἀενάως...».

Περνώντας ἀπὸ τὴν Θεία οἰκονομία στὴν ἀνθρώπινη καὶ συγκεκριμένα στὴ ποιμαντικὴ ἐφαρμογή της, ἀνέφερε (παραφράζοντας τὴ σχετικὴ βιβλικὴ φράση), «…οἱ κανόνες φτιάχτηκαν γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τοὺς κανόνες. Οἱ κανόνες στὴ πορεία τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς εἶναι ἀπαραίτητοι, διότι εἶναι οἱ δεῖκτες τῆς ὁδοῦ σωτηρίας τοῦ καθενός, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν, κάθε στιγμή, τὴ θέση μας καὶ τὴν ἀπόσταση τὴν ὁποία θὰ πρέπει νὰ διανύσουμε, γιὰ νὰ πλησιάσουμε ἐγγύτερα τὴν ἀκρίβεια, ἡ ὁποία παραμένει καὶ ὁ μοναδικὸς στόχος τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Στὰ ἐπιμέρους ζητήματα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς ἡ οἰκονομία ἐμφανίζεται ὡς ἐπιείκεια καὶ ἀπόκλιση ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια καὶ ἔχει προσωρινὸ χαρακτήρα, ἀλλὰ κρατᾶ τὸν ἄνθρωπο μέσα στὴν ἐκκλησία, δὲν τὸν συνθλίβει, δὲν τὸν ἀπομακρύνει, ἀλλὰ τὸν συμπονᾶ, τὸν ἀποδέχεται ὑπομονετικὰ καὶ τὸν θεραπεύει βοηθώντας τον νὰ ἀποτινάξει τὸν ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς ἀνυπακοῆς ἀπὸ τὸ Θεῖο θέλημα. Ὁ σύγχρονος ποιμένας μπορεῖ νὰ ἐφαρμόσει σωτηριολογικὰ τὴν οἰκονομία στὴ ποιμαντικὴ πρακτική του, σύμφωνα μὲ τὸ μέτρο συμμετοχῆς καὶ ἐμπειρίας του στὸν ὑπέρλογο γνόφο τῆς Θείας οἰκονομίας. Στὸ μέτρο τὸ ὁποῖο ἔχει βιώσει τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου(ἔχει συγκλονισθεῖ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς Θείας συγκατάβασης καὶ ἐπιείκειας) καὶ ταξιδέψει στὸ μέγα πέλαγος τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου...».

Ἀνακοινωδὲν τῆς Ἐνδημούσης Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατρ. Ἀλεξανδρείας

Τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὴν Ἱ. Σύνοδον, ἦτο ἡ παραίτησις τοῦ Σεβ. Μητρ. Ζάμπιας, ἡ ὁποία ἔγινε δεκτὴ καὶ ἡ ἵδρυσις πραξικοπηματικῶς «Ἐπισκοπῆς Βορείου Οὐγκάντας», τὴν ὁποίαν δὰ ἐπισκεφδῆ συντόμως ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης, διὰ νὰ χειρισδῆ τὴν κατάστασιν ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωδὲν τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Συνῆλθεν τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 2015, εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Πατριαρχείου, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Θεοδώρου Β΄, Ἐνδημοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος, συμμετεχόντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἑρμουπόλεως κ. Νικολάου, Λεοντοπόλεως κ. Γαβριήλ, Μέμφιδος κ. Νικοδήμου καὶ Πηλουσίου κ. Νήφωνος, ἐξετάσασα τρέχοντα θέματα ἐν οἷς καὶ τὰ κάτωθι:

1) Ἐγένετο ἀποδεκτή, ἡ οἰκειοθελὴς ἐκ τῆς Ἐπαρχίας του παραίτησις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζάμπιας καὶ Μαλάουι κ. Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος συνηριθμήθη εἰς τοὺς ἐφησυχάζοντας Ἀρχιερεῖς τοῦ Θρόνου, γνωριζόμενος τοῦ λοιποῦ ὡς πρώην Μητροπολίτης Ζάμπιας.

2) Ἐξητάσθη μὲ πνεῦμα οἰκονομίας καὶ καταλλαγῆς ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις εἰς τὴν βόρειον Οὐγκάνταν, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ μετὰ ἀπὸ ἀντικανονικὲς ἐνέργειες κληρικῶν τινῶν ἐκεῖσε ὑπηρετούντων. Ὁ χειρισμὸς τῆς ὅλης καταστάσεως ἀφέθη εἰς τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν πατρικὴν μέριμναν τῆς Α.Θ.Μ., ἡ ὁποία πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῆ λίαν συντόμως τὴν Οὐγκάντα, διὰ νὰ σχηματίση ἰδίαν ἄποψιν καὶ γνώμην. Τὸ γὲ νῦν ἔχων, ἀνακοινοῦται ὅτι, τὸ Πατριαρχεῖον οὔτε ἵδρυσε, οὔτε θεωρεῖ ὑπάρχον τὸ ἀντικανονικὸν μόρφωμα τὸ ὑπὸ τῶν πρωταιτίων ἀνακοινούμενον ὡς «Ἐπισκοπὴ Βορείου Οὐγκάντας».

3) Ἡ Α.Θ.Μ. ἔδωσε ποιμαντικάς ὁδηγίας εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς ὑπερκερασμὸ τῶν δυσκόλων καταστάσεων τῶν διαμορφωθέντων τὰ τελευταῖα ἔτη.

Σεβ. Ἀρχ. Κύπρου: «Θὰ συμπαρασταθοῦμε μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη σὲ ὁποιονδήποτε»

Μὲ λόγια ποὺ περιλαμβάνται εἰς τόν τίτλον αὐτῆς τῆς εἰδήσεως ἐδήλωσεν εὐδέως ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου κ. Χρυσόστομος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου εἶναι παντελῶς ἑτοίμη, διὰ νὰ ὑποδεχδῆ Χριστιανοὺς ἢ Μουσουλμάνους πρόσφυγες, οἱ ὁποῖοι δὰ καταφύγουν εἰς τὴν Μεγαλόνησον. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ ΚΥΠΕ τῆς 16ης Σεπτεμβρίου 2015:

«Πάντοτε ἡ Ἐκκλησία εἶναι παροῦσα σὲ ὅλες τὶς ὑποθέσεις ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ πατρίδα μας καὶ εἶναι ἑτοιμη νὰ δώσει οἰκονομικὴ βοήθεια, τρόφιμα καὶ ρουχισμό, εἶπε ὁ Μακαριώτατος. Σὲ ἐρώτηση ἂν θὰ βοηθήσει ἡ Ἐκκλησία τὴν Κυβέρνηση στὸ θέμα τῶν προσφύγων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου εἶπε ὅτι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοί.

«Νομίζω ὅτι ἔχει παρεξηγηθεῖ ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ποὺ μίλησε γιὰ Χριστιανούς. Μὲ εἶχε ρωτήσει καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἔχουμε ἀδελφικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀντιόχειας καὶ θὰ ἐνσκύψουμε μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη ἂν ἔρθουν Χριστιανοί, ἀλλὰ δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι ἀπορρίπτουμε τοὺς Μουσουλμάνους. Παιδιὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ οἱ Μουσουλμάνοι καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐνδιαφερθοῦμε καὶ ἔχουμε ἐνδιαφερθεῖ καὶ εἴπαμε ὅτι εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ οἰκονομικὴ βοήθεια ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησίας νὰ δοθεῖ στοὺς πρόσφυγες, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ρουχισμός», πρόσθεσε.

Εἶπε, ἐπίσης, ὅτι κάποιες ἐνορίες ἄρχισαν νὰ μαζεύουν ἤδη ρουχισμό. «Εἶπαν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μαζέψουν σωρεία ρουχισμοῦ, ποὺ στὸ τέλος θὰ πεταχτοῦν διότι ὅλοι, ὅλοι 100 ἄνθρωποι ἔχουν ἔρθει. Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ συμπαρασταθοῦμε, διότι ὅσες ὑπηρεσίες καὶ ἂν ἔχει τὸ κράτος, ὅσο εὐνομούμενο καὶ ἂν εἶναι τὸ κράτος χρειάζεται καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ νομίζω ὅτι οἱ Κύπριοι εἶναι πολὺ εὐαίσθητοι, ὅλος ὁ λαός μας καὶ θὰ συμπαρασταθοῦμε μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη σὲ ὁποιονδήποτε παραμείνει στὴν Κύπρο βάσει καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀποφάσεων», συμπλήρωσε.

Ἐρωτηθείς ἂν χρειαστεῖ νὰ φιλοξενήσουν κάποια ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄτομα εἴτε Χριστιανοὺς εἴτε Μουσουλμάνους κατὰ πόσο θὰ τὸ κάνουν, ὁ